

கு. 4886

STUDIES IN TAMIL ETYMOLOGY

கு. 4886

தமிழ் சொல்லை
கு. 4886

தமிழ்ச்சொற்பெற்பாராய்ச்சி

**STUDIES
IN TAMIL ETYMOLOGY**

தமிழ்ச்சொற் பிறப்பாய்ச்சி

ஆக்கியோன்

நல்லூர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

திருப்பணந்தாள்

ஸ்ரீகாசிமடத்துத்தலைவராகிய

கௌரவம்பொருந்திய

ஸ்ரீலஸ்ரீ. காசிவாசி ஸ்வாமிநாதஸ்வாமிகளது

அருள்மேய பொருந்தவிகொண்டு

அச்சேற்றப்பட்டது

1932

FOREWORD

RECENT word-studies in ancient Tamil, as compared with its sister dialects, have made it possible to identify with precision the "roots" of what is commonly known as the Dravidian group of languages. These roots are not mere vocal elements artificially put together by a comparison of analogous forms, as is the case with most of the hypothetical "roots" constructed by Indo-European philologists for their languages. The Dravidian roots are real *words* in their primitive stage, still to be met with here and there in current writings, but most commonly used in early Tamil literature. They number but a few scores, and, by a patient investigation of the laws of Tamil word-building, the conclusion is arrived at, that it is from these scanty early forms that the entire vocabulary of the Dravidian languages (excepting, of course, a handful of onomatopoetic terms) was derived. The identification of these original words, coupled with the ascertaining of the laws which govern the evolution of their derivatives, furnishes us with the necessary data for a scientific study of Dravidian etymology.

On further examination of the laws of the evolution of Dravidian derivatives from their germinal or root stage, it has been found that the vocabularies of Sanskrit and the other members of the Indo-European group were also evolved from the same roots, by the operation of some additional laws occasioned by the physiological tendencies of the peoples who made use of the common word-materials for building up their own speeches. This fact, I am aware, will not be recognised at once by scholars who have hitherto discovered no more connexion between the two groups than the accidental one of the mutual borrowing of a number of stray words. The publication of my proposed Etymological and Comparative Lexicon, it is hoped, will enable impartial students to discover the common origin of both the groups for themselves.

Permissu Superiorum.

JAFFNA,
ST. JOSEPH'S CATHOLIC PRESS
CEYLON

The laws governing the formation of derivatives from the original roots are set forth and fully discussed in a work entitled AN ESSAY ON THE PRINCIPLES OF TAMIL ETYMOLOGY which is now in course of preparation. The present Tamil treatise gives the substance of the former, and is, mainly, a reprint of a series of articles which appeared in some Tamil journals of South India and Ceylon.

Here is a brief summary of the principles of Tamil etymology as discussed in the following pages:—

I. Primary roots are early words composed of one of the four demonstratives *a*, *u*, *i*, and *e* and a formative consonant. They are all grouped under four classes corresponding to the aforesaid demonstratives, and semantically represent the root-ideas of Near, Far (or hidden from view) Beneath and Above, respectively. These roots, essentially monosyllabic, are, in most cases, rendered dissyllabic by the addition of an enunciative for facility of pronunciation. e. g. அஃகு, be near; உங்கி, hidden away, within; இயு, get beneath; ஏயு, arise.

II. Primary roots become diversified into other analogous ones by

- (1) Sense-differentiating enunciatives. e. g. இயு, to get beneath, becomes இயு, to drag down, இயு, to lay down &c.
- (2) Variation of the formative. e. g., இயு becomes இது, to set down; இது, to sit down.
- (3) Variation of the radical vowel. e. g., எல், "the riser" the sun, becomes ஒல், to be lightsome, உல-ரி, to burn.

III. Secondary and tertiary roots are formed in the following ways:

- (1) By introducing an initial intensive consonant. e. g., இயு, to get beneath, becomes கியு to dig into the ground; ஒலி to be lightsome, becomes கெளி, to shine.

- (2) By additional formatives. Thus: இயு, drag down, இயு-கு, lag behind, இயு, lay down, இயு-கு, become loose.
- (3) By lengthening (*guna*) and flattening (*vrddhi*) the radical vowel. Thus: இரி, fall down, ஈரி, drag down; தாழ், bend, தவல், to slip, tumble over.

IV. Among the laws for the formation of derivatives are:

- (1) Reduplication and euphonic nunnation. e. g., இன்கு, to be loose, இன்க்கு, to loosen; அடு, to be near, அட்டு, to put near (by reduplication) and அண்டு, to get near, (by euphonic nunnation).
- (2) The use of suffixes which are no other than variations of original root-words such as: அது, "the"; உந், "having"; இல், "that which is"; "where a thing is". Thus: இமுது, "the thing that is sticky" i. e. grease, butter; இயவன், "having power to move", a leader; வெய்சில், "what possesses heat", sunshine. Prefixes are but seldom used in the Dravidian group, unlike the Indo-European which has a great fondness for them.

V. Of the many (and rather complicated) phonetic laws governing dialectal corruption within the Dravidian group, only the chief ones can be noticed here:

- (1) Vowel changes.—*ஏ*, *ஐ* become *ஏ*, *ஏ* and *ஓ*, *ஓ* and *ஒ* *vice versa*. So too *உ* and *ஊ* are interchanged. Again initial *ஏ* has a pronounced tendency to become *ஏ* (= *w*). This is most patent in the Indo-European group, wherein a great many Tamil roots having initial *ஏ* are found with initial *v* or *w*.
- (2) Consonantal changes.—*ஏ* changes into *ஏ*, and this into *உ*, *ஒ* and *ஒ* and *ஒ* *vice versa*. Again *ஏ* becomes *ஏ*; and also *ஏ* is changed into *ஏ* and *உ*. The last is often represented

by ಉ in Kanarese. ಉ is also changed into ಎ and ಏ. This last becomes ಒ, while ಏ is also changed into ಉ. Again ಲ and ರ interchange as do ಲ, ಮ, ಱ and ಳ. Likewise, ಷ, ಳ, ಩ and ಲ, ಮ, ಱ, ಱ, ಩ are found to change places. In Tulu ಇ often stands for ಝ.

VI. Among the cases of dialectal corruption peculiar to the Indo-European group the following may be noted as the earliest ones:

- (1) Initial vowels are easily elided and many words are now found with their original formatives as initials. e. g. Tam. உருள் Skt. *lul-*; Tam. வெளிச்சம் Lat. *lux* etc. Other phonetic phenomena such as syncope, metathesis, anaptyxis, haplology etc. are also frequent.
- (2) A sibilant is often introduced before the initial consonants of secondary roots. e. g., Skt. *sphas* for *phas*, Tam. பார் (பா-வு) Gr. *strep̥ho* for *trepho*, Lat. *tremo*, Tam. திருப்பு, திருமு.
- (5) Similarly, a guttural (sometimes palatalised) is introduced before initial vowels. Thus Tam. உஃ, உஃி Lat. *uiuus*, Goth. *uwius*, A. S. *cwic* (*quick*), Skt. *jiv-*.
- (4) There is a tendency to add an *r* (trill) to certain consonant sounds. Thus: Skt. *droni*, for Tam. தோணி; *vrdh*, for Tam. வளர்.

The later vowel gradations and consonantal changes, through which the various Indo-European speeches passed, are not taken into consideration here, as they can be found in the works of the philologists of Europe.

An appendix presents some of the many ramifications of a single secondary root, as an illustration of the principles set forth in the body of the work.

S. Gnana Prakasar, O. M. I.

Nallur,
Jaffna, Ceylon,
30-1-32.

நான்முகம்

சென்ற வருடம் இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் யான் தமிழ்ச் சொற் பிறப்பு ஆராய்ச்சி சம்பந்தமாய்ப் புதினப் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டதோல் விடயங்களை ஒருங்கு திரட்டி, அவற்றோடு பல துறைகளை நவமாய்ச் சேர்த்தும், அதுபந்தத் தில் ஓர் வழியடிச் சொல்லின் விழுற்பன்னங்களை விரித்துக் காட்டியும் இந்துஸீல் இப்போழ்து அரங்கத்தில் விடுகின்றேன். இது “தமிழ்ச் சொற் பிறப்பகாதி” எனும் நாமத்தோடு என்னல்ல இயற்றப்பட்டு வருகின்ற பெரிய நாலினுக்கு ஓர் முகவூரை போன்றதாம். தமிழ்ச் சொற்களெல்லாம் ஒரு சிறு தொகையான அடிகளினின்று பிறந்திருத்தலையும், அவ் அடிச் சொற்களே வடமொழியாதிய் வேற்றேக மொழிகட்குஞ் தாதுக்களாய் கிற்றலையும் விளக்கி, தமிழையும் பிறமொழிகளையுக் கற்போர்க்கெல்லாம் அருமந்த துணைக்கருவியாக நிலைபெறத்தக்க அவ் அகராதியின் வேலையை நிரப்பி வெளியிட எனக்கு உதவி செய்தல் தமிழ் அபிமானிகளது குன்றுத கடமையாகும்.

அவ் அகராதியின் இயல்பைத் தெரிவிக்கின்ற இச்சிறு ஆராய்ச்சி நூலை அச்சுவாகனம் ஏற்றித் தமிழுலகில் உலவிவர விடுதற்குப் பொருநூதனி புரிந்தருளிய திருப்பனந்தாள் மகா சங்கிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி ஸ்வாமிநாத ஸ்வாமிகளது அளப்பருந் கருணையை உயிருள்ளளவும் மறவேன். மகா சங்கிதானம் தமிழ் வளர்ச்சியின் பொருட்டுச் செய்து வருகின்ற பெரு முயற்சிகளை இறைவன் மேன்மேலும் கைகூடச் செய்ய மாறு அவன் அமல் அடியிலையைச் சிந்திக்கின்றேன்.

நல்லூர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

CONTENTS

உள்ளநூற்றை

I.	அடிச்சோல்டுயல்பு — நிகண்டுகளும் அகராதிகளும் — தமிழ்த் தாதுக்கள் — அடிச்சொற்களே ஆதிப்பாகை — தாதுக்களின் அகத்தியல்பு—சட்டுதலே பெயரீடு—சொல்லெல்லாம் இடச் சார்புபற்றிப் பிறந்தனவே	1—10
II.	வழிச்சோல்லாக்கிக்கட்டளைகள்—(1) கருத்தை வேறுபடுத்தும் உச்சாரண உயிர்கள்—(2) வேறுபடும் வியஞ்சனங்கள்—(3) மேல்வந்துறும் வியஞ்சனங்கள்—(4) வியஞ்சனம் இரட்டாலும் மெல்லொற்று அனைத்தும்	11—18
III.	மேலும் நான்து கட்டளைகள்.—(5) வலியுமத்துகின்ற முதனிலை மெய்கள்—(6) அடிச்சொல்லை நீட்டாலும் மடக்கலும்—(7) வேறுபடும் அடியுயிர்கள்—(8) பிற்தொரு ஆதிச்சொல்லோடு கூட்டுதல்—வேறுசில இறுதிநிலைகள்	15—32
IV.	சோற்சிதைவு—உயிர்மாற்றும் மெய்ம்மாற்றும்—மெல்லொற்றும் உடம்படுமெய்யும்—உருத்திரிபாற்சிதைவு	33—42
V.	போநுள்வேறுபாட்மேறை—(1) சொற்களின் அடிப்பொருள்—(2) சிறப்பியல்பு சட்டல்—(3) சார்புபற்றிவிரிதல்—(4) இனந்தமுவல்—(5) இயைபுடைமை—(6) எதிர்நிலை—(7) வழக்காற்றுதல்	43—50
VI.	ஆரியமோழிகளில் வழிச்சோல்லாக்கம்—அடிப்படையிற்சொல்லாற்றுமை—தமிழும் ஆரியமும்—வடமொழிச்சொல்லாக்கச்சிறப்புவிதிகள்	51—60
	அநுபந்தம்—ஒர்வழியடிச்சொல்லிற்பிறந்தனவை	61—98

STUDIES IN TAMIL ETYMOLOGY

தமிழ்ச் சொற்பிறப்பாய்ச்சி

முதல் அதிகாரம்

NATURE OF TAMIL ROOTS

தமிழ் அடிச்சோல் இயல்பு

உலகின்கண் சொற்பொலிவில் தலைசிறந்த மொழிகளுள் தமிழும் ஒன்று. ஒரு பொருட்டு ஒரு செயற்கு ஒரே ஒரு சொல்மாத்திரமன்று, பலசொற்கொண்டது என் தமிழ். தனித்தமிழில் ஒருசொல்லால் எடுத்து விளக்கக்கூடாத உள்ளக்கிடக்கைகள் மிகச்சிலவேயாம். தமிழ்ச் சொற்களைக்கு பல்லாயிரமென்பது எவர்க்குஞ் தெரிந்ததொன்று. இனி நாடோடி வழக்கிலுள்ள கொடுங் தமிழ்ச் சொற்கள் ஒரு திறம். பழைய இலக்கியங்களுட் பயிலும் செங் தமிழ்ச் சொற்கள் ஒரு திறம். இவை இரண்டு திறத்தனவான தொகுதிகளும் ஒன்றிற்கொன்று எவ்வளவு மாற்றமுடையவையெனின், இரண்டையும் இருவேறு பாகையென்க சொல்லினும் சொல்லலாம். கொடுங்தமிழ் மட்டும் பேச்சிலும் எழுத்தி ஆம் தனித்து வழங்குமாயின், அல்லது, செந்தமிழ்தான் தனித்து வழங்குமாயின், இரண்டின் ஒரு தமிழினைக் கற்றுக்கொள்ளுதல் எனி தீவில் அமைவதாகும். தமிழ்நாட்டிலோ அவ்வாறன்று. பேச்சிலெல்லாம் கொடுங்தமிழ் இயன்றுவர, எழுத்தில் இதற்கும் இலக்கியத் தமிழுக்கும் இடைநிற ஒரு தமிழ் வழங்குகின்றது. இதனால் முன்னோய செந்தமிழ், கொடுங்தமிழ் எனும் பாகுபாட்டோடு “புத்தகத்தமிழ்”, எனவும் ஒரு பகுப்பு ஏற்படுவதாயிற்று. கொடுங்தமிழை விலக்கிப் புத்தகத் தமிழ் வழங்கும் நூலாசிரியர்களும், தத்தம் அறிவாற்றலுக்கு ஒப்பச் செந்தமிழிலிருந்து சொற்களைத் தொடர்களை ஆங்காங்கு எடுத்து வழங்க ஏவப்படுவோராகின்றனர். செந்தமிழ்ச் செய்யுட்களையும் ஒரோ விடத்து மேற்கோளாக எடுத்தானுகின்றனர். இதனால் தமிழ் மொழி யில் வல்லுநராக விரும்புவோரெல்லாம் முத்திறப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்களையும் அறிக்கிருத்தல் வேண்டப்படுகின்றது.

நிகண்டுகளும் அகராதிகளும்

முற்காலம் தமிழ்ச்சொல் கற்போர்க்கு உதவியாக வாய்த்தன பிங்கலங்கை, திவாகரம், சூடாமணி நிகண்டு முதலிய சொற்றெழுத்திகளாம். இவை செய்யுள் உருவமாய் அமைந்தன. இவற்றைப் பன்னுள் முயன்று நெட்டிருப்பண்ணிக்கொள்வோர் தமிழ்ச்சொற் பெரும்பரப்பில் ஒருபாக்கத்தை அறிவோராவர். அவ்வோரு பாகத்தினுக்குச் சொற்குச் சொல்லாகப் பொருளிதற்கு இந்துகள் உதவினும், அவ்வங்கள் வெவ்வேறு நிலையிலும் தொடர்பிலும் கொள்ளுகின்ற புதுப் புதுப் பயன்களை முற்றத் தெரிந்துகொள்ள்க்குப் பெரும்பாலும் உதவமாட்டா. இக்குறைபாட்டினை இற்கறக்கு இரண்டுதாற்றுண்டுகளின்மூன் தென் விந்தியாவில் எழுந்தருளியிருந்த கத்தோலிக்கு சமயாசாரியராகும் வீரமா முனிவர் எனும் கொன்ஸ்தன்சியு பெஸ்கி (Rev. C. Beschi) அகற்ற உண்ணி, ஜோரோப்பையர் தம்மொழிகளின் நெடுங்கணக்குச் சுரிசையில் அகராதி வகுக்கும் முறையைத்தழுவி, தமிழுக்கும் சொற்றெழுத்திகள் நான்கு செய்து சதுரகராதி எனும் பெயரோடு வெளிப்படுத்தினர். வீரமா முனிவர் வழிகாட்ட, அவ்வழியைப் பின்பற்றி, மாணிப்பாய்த் தமிழ்ச்சொல் அகராதி, கதிரைவேற்பில்லை தமிழ்ச்சொல் அகராதி ஆதியன பல அகராதிகள் ஒன்றைவிட ஒன்று அதிக திருத்தமாய் வெளிப்பட்டுள்ளன. இன்றைக்குச் சென்னைச் சர்வகாலாசையின் ஆதரவோடு பிரசரிக்கப்பட்டுவருகின்ற பெருங் தமிழ்ச்சொல்லாகதி, யாவற்றிலும் காட்டில் அதிக விசேடமெப்பற்றது. நிகண்டுகள் மட்டும் நிலவிய காலத் திறபோலன்றி, அகராதிகள் மலிந்து விளங்கும் இக்காலம் தமிழ்ச்சொல்லுணர்ச்சி மிகக் இலேசாய்ப் பெறப்படலாமென்பது ஒருதலை. ஆயின் அகராதிகளின் துணையோடேயும் சொற்குச்சொல்லாய் ஒவ்வொரு பயனியும் வாய்ப்பாடமாக்கும் தொல்லை நீங்கிற்றனர். தமிழ்ச்சொற்களைப் பாடம்பண்ணிக்கொள்ளும் முயற்சி ஒருவரது வாழ்நாள் முழுவதும் ஒழுங்குபெற நிகழமிடத்தும் முற்றப்பெறுத்தாகிக் கூடப்பது நாமெல்லாம் பட்டறிந்ததோன்று.

தமிழில் இக்காலம் வழங்கும் அகராதிகளைக்கொண்டு சொற்பயன்களை அரிதித் பாடமாக்கும் முறையில் யாதேனும் திருத்தத்திற்கு இடமுண்டா? தனித்தனித் தமிழ்ச்சொற்களை மனதில் தரித்துக்கொள்ளுதலாகிய பெருமுயற்சியை எளிதாக்கிவைத்தற்கு யாதாவது சூழ்சியான வழியுண்டா? ஆரியம் முதலிய சில பிறமொழிகளை நோக்குவோமாயின், அவற்றிற் சொல்லர்த்தங்களைச் சுலபமாய் மனதில் தரித்து நெட்டிருப்பன்னிக் கொள்ளாற்கு வாய்ப்பான ஒரு உபாயம் இருத்தலைக் காண்போம். அவ்வுபாயம் யாதெனில்: சொற்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்த் தம் மூட பிறப்பொறுத்தமை கொண்டு நிற்றலை ஆராய்ந்தறிந்து, ஒவ்வொரு கூட்டச் சொற்கட்கும் பொதுப் பிறப்பிடமாயுள்ள அடியை அன்றேல் தாதுவைக் கண்டுபிடித்து வைத்தமையாம். இவ்வாறே-ஆரியமென்னும்

வட மொழியின் சொற்களை இயன்றவரை கூட்டங் கூட்டமாய் வகுத்து ஒவ்வொரு கூட்டத்தினும் அடிகளைத் தங்காலத்து அறிவுசொன்னளை வில் கிச்சமித்துப் போயினார் நிருத்தம் என்னும் நூலை இயற்றிய யாஸ்கர் என்பவர். தற்காலம் மேனுட்டிலும் பிரேண்டும் விளங்குகின்ற சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சியாளர்க்கெல்லாம் தங்கதயாகும் இச் சமஸ்கிருத மொழி வல்லுநர் வாழ்ந்தகாலம் கி. மு. அறநாறு ஆண்டுவரையில் என்பத் தாநாட்டொட்டு இங்காள் வரையில் வடமொழியாராய்ச்சி, முக்கியமாய் ஜோரோப்பையர்களுது தளரா முயற்சியைத் துணைக்கொண்டு, மேன் மேலும் வளர்ச்சி பெற்று வந்தமையினால் தற்காலச் சமஸ்கிருத அகராதிகளில் ஏற்குறைய ஒவ்வொரு சொல்லினுக்கும் பெரும்பான்மை சரியான தாது குறிக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். இத் தாதுக்களை ஒருதரம் மனத்திற் பதித்துக்கொள்வதுண்டாயின், அவ்வாறு முற்கிணின் மும் பிறந்து கிளைத்துவரும் பற்பல சொற்களையும் ஒருங்கே மனனம் பண்ணிக்கொண்டதாகும். அடிச் சொல் உணர்ச்சியால் கிளைச் சொற்களைப் பாடின்றிப் பயின்றுகொள்ளும் சௌகரியம் நக் தமிழுக்கே இது காறும் இல்லாததாயிற்று.

தமிழ்த் தாதுக்கள்

வடமொழியிலும் தமிழ் திருத்தங் குறைந்ததா? பொலிவுகுன்றி யதா? நியதமான கட்டளைகட்டுகேப் பூஞ்சுபடக் கிளைத் தொந்கூட்டங்கள் இன்றியதா? அல்லவெனில், சமஸ்கிருதத்திற்குப் போலத் தமிழினுக்கும் அடிச் சொற்கள் தெரிக்கப்பட்டிராமைக்குக் காரணம் யாது? தமிழைப் போலும் கொத்துக் கொத்தாய்க் கூடி இயலுஞ் சொற்பரப்பைக் கொண்ட ஒரு பாலை நாம் அறிந்தவற்றுள் வேறின்று. புதியன் புகவிடாது பெரும்பான்மை பண்டை உருவங்களையே காத்துக் கொள்ளும் சார்பொன்று தமிழகத்துக் காணப்படுவது. இச்சார்பினால் ஆரியத்தின் கண்ணும் இல்லாத நிரைப்பட்ட சொல்லெலாற்றுமை தமிழுக்குரியதாகும். ஆயின், தமிழ்ச்சொற்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருசில அடிகளின்றும் கிளைத்தெழுந்து நிற்கும் பெற்றி அரிதின் உணர்க்கீட்த்தல் எங்கனவெனில், தமிழ்ச் சொற் பிறப்புக் கட்டளைகளை வரையறுத்து நாட்டிடவைக் காலமேற்றும் இதுவரையில் வெளிப்படாமல்லாம்.

தொல்காப்பியர் தமது உரிச்சொல்லியல் ஆதிய சிலவிடங்களிலும், நக்கினர்க்கிணியர் ஆதியாம் உரையாசிரியர்கள் ஆங்காங்கும் ஒருசில சொற் கட்குப் பிறப்புக்காட்டிப் போயினார் அன்றே எனின், அது உண்மையே. ஒரு சில சொற்கள் பிறந்தமை டலை நூலாசிரியர்களால் ஆங்காங்கு தனித்தனியே காட்டப்பட்டிருப்பனம், சொற்கள் யாவும் பிறந்து வேற் அருப்பட்டு நிற்றற்கு விதிகளாய் அமைந்த கட்டளைகளை ஆராய்ந்து காட்டுவோர் இல்லாதொழிந்தனர். சொற்பிறப்புக் கட்டளைகளை முறையாடி எடுத்து விளக்குதலே இந்தாலின் நோக்கமாம்.

தமிழ்ச்சொற்கள். சமஸ்கிருதத்திற்போல அடிச்சொற்களினின்று கிளைத்தெழுந்தமையை இரு எடுத்துக் காட்டுக்களால் விளக்குதும். முன்வருவது தலையடிச் சொற்கு எடுத்துக்காட்டு; பின்னது வழியடிச் சொற்காம். இங்கு காட்டுவன அவ்வச் சொற்களின் ஆதி அர்த்தங்களேயெனக் குறித்துக்கொள்க.

1. எழு எனும் தலையடிச் சோல்

எழு-தல்-மேற்கொம்புதல்

எல்-எழுவது-குரியன்: எழுவானும் அது.

எல்-லு, என்-ஆ, என்-ஆழு-குரிய ஒளி, பகல் எனும் பொருஞ்சள் சொல் விக்ட்பங்கள்.

எல்-லீ, எல்-மை-பகல், கால வரம்பு.

ஏல், ஏற்-க, ஏற்-கோ—வெளிச்சத்தோடு, ரேரத்தோடு.

எல்-லே—வெளியே

எல்-லார்—விளங்குவோர், தேவர்

எழி-ல்—விளக்கம், நிறம்

எழி-ன—நிறந்திட்டியது, மேகம்

எழி-ன—நிறந்திட்டியது, திரைச்சிலை

எழு-த்து—நிறந்திட்டல்

இலக்கித்தல், இலக்கிம்—எழுதல், எழுதியது

இலதுதல், இலங்குதல்—இலக்கம்

இலது, இலேசு—ஒளி பொருந்தல், இறுக்கமற்றிருத்தல்

2. துழு எனும் வழியடிச் சோல்

துழு-தல்—உழன்றுவரச் செய்தல்

துழு-தி—உலைவு

துழு-வதல், துழா-தல், துழா-வதல், துஞ்சு-வதல்—உழன்றுவருமாறு செலுத்துதல்

துழு-வை—துழாவியிட்டது, குழு

துடு-பு—துழாவுவது, அகப்பை (தோண்டிகாண்க)

துளை-த்தல்—உழன்றுவருங் கருவியால் குழிபண்ணல்

துளை, தொளை, தோள்-து, தோள்-டை—ஒட்டை, குழி

தோழு-வை—யுடி

தோள்-ால், தோடு-தல், தோண்டு-தல்—துளைத்தல், குழிபண்ணல்

தோட்டி—துளைப்பது, துளை (வாயில்)

தோள்-டி—துழாவுவது, (துடுபுக்காண்க)

தோணீ—உடுவிடம் அகழுந்தெடுத்தது, மரக்கல்ம்

தோளா-ல், தோருதல்—துளைத்தல்

தோல்—துளையுள்ளது, மூங்கில்

கண்ட இரு தொகுதிகளிலுள்ள நாற்பத்துநாலு சொற்களும் முறையே எழு, துழு எனும் அடிச்சளினின்றும் பிறந்தன என உணர்தற்கு இதனை வாசிப்போர்மாட்டு மொழி நூல் வனிமை வேண்டப்

படாது. இச் சொற்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றும் ஆராய்வோடு படித்து அவற்றின் உருவம் சிறிது சிறிதாய் மாறி வருதலையும் அவ்வற்றின் பொருளும் அம்மாற்றத்திற்கேற்பப் படிமுறையாய்த் திரிந்து வருதலையும் கவனிப்போர், இளம்பாலரேயாயிலும், முற்றெழுது எழுவின் கூட்டமெனவும் பிற்குறைக்கி தழுவின் கூட்டமெனவும் தெள்ளித்தின் அறிந்துகொள்வார். ஆயின் எழு என்பது இலங்குதல் என வந்தமை எவ்வாறு? தழு எனுஞ் சொல் தடுப்பு எனும் உருவங் தாங்குதல் கூடுமா? எனுங் கேள்வியும் பிறக்கும். அடிச்சொற்களினின்றும் கிளைச்சொற்கள் ஆகும் ஆற்றினை ஆகும் கட்டளைகளை எடுத்துக் கூறுவதே இந்துவின் நோக்கமாதலால், அவற்றை மேல்வரும் பிரிவுகளைக் கருத்துடன் ஆராய்ந்து கண்டுகொள்க.

அடிச்சொற்களே ஆதிப்பாலை

எழு எனுஞ் சொல்லை தலையடி எனவும் “தழு”வை வழியடி எனவும் குறித்தோம் அன்றே? அது யாதுபற்றியோ? எனில், முங்கியது அப்பால் தனக்கு ஒரு பிறப்பு இல்லாமல் தானே ஓர் அடியாய் நிற்பது. பிந்தியது தனக்கப்பாலும் அப்பாலும் ஒவ்வோர் அடியைத் தாயகமாய் உடையது. ஆதியில் நிற்பதுதான் தலையடியாம். “தழு”வுக்கு நேரே முற்பட்டது உழு-ல் எனுஞ் சொல். இது உலை, உழை, உளை எனவும் நிற்று ஒருசிறிது வேறுபட்ட பொருள் தரும். மீண்டும் உழு-ற்று, உழு-ங்றி ஆதியின் வழிச்சொற்களாகியும் இயலும். இந்துக்கை வியுற்பன்னங்களை யுடைய “உழு-ல்” தானும் உள் எனும் தலையடியினின்று தொன்றியதாம். உள் விழுந்து விழுந்து வருதலே, அதாவது சுற்றுதலே, உழுவுதல் எனக் கண்டு மகிழ்க.

இவ்வாறு ஆதி அடிச்சொற்களைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து காணுங்கால், அவையே தமிழ்ச்சொற்கட்கல்லாம் தாதுக்களாமெனல் புலப்படும். தாதுக்கள் தனித்துப் பயின்றகாலமும் ஒன்று உள்தா? உள்தாயின் தமிழ் மக்களின் ஆதிப்பாலை எத்தகைத்தது? எங்காலத் தும் இடைக்காலத்தும் வழங்கும் சொற்கள் யாவும் தமக்கு முற்பட்ட ஆதிகாலத்துத் தாதுக்களின் திரிபென்பது ஒரு தலையாதலால், பண்டைநாளில் தமிழர் பேசியது ஓரசை ஈரசைகள் கொண்ட ஆதிச்சொற்களாகும் தாதுக்களைமட்டும் கொண்டதோர் பாலையே என்பது தின்னைம். உலகினிலுள்ள சர்வ பாலைகளும் முதற்கண் ஒரு கைம்மண் னைவு ஓரசை ஈரசைச் சொற்கள் மாத்திரம் கொண்டியன்றன என்பதாலும், காலச் செலவில் அச் சிறு தொகைச் சொற்கள் தாம் உலகளவாய் என்னிறந்து பெருகி வந்திருக்கின்றன என்பதாலும் மொழி நூல் விற்பனைக்கட்கல்லாம் ஒத்துணிபு. இன்றைக்கும் சீனம் முதலிய சில மொழிகளில் ஓரசை ஆதிச்சொற் பருவம் நீங்காதிருத்த மூலம் நோக்கப்பாற்று. தமிழில் ஆதிச்சொற்கள் உருத்திரிந்து அச்

சொற்களோடு ஒற்றுமைப்பட்ட புதுப்புதுப் பொருள்தரும். சீனத்தில் ஆதிச்சொற்கள் உருத் திரியாமலே சொல் நிலையாலும் சொற்கூட்டரவாலும் மட்டும் புதுப் புதுப் பொருள்தரும். இங்ஙனமே “லி” எனுஞ் சீனச்சொல் தன் நிலைக்கேற்ப உழுதல், கலப்பை, உழுவு மாடு எனும் பொருள் கொள்ளும். “த” என்பது பெரிய, மேன்மை, மிக என்றாத தம் கொள்ளும். ‘வ’ எனுஞ் சொற்கு மனிதன் என்பது பொருள், தவ எனின் பெரிய மனிதன், சான்றேன் எனவும், வத எனின் மனிதன் பெரியன் எனவும் அர்த்தமாகும். (Max Muller, Science of Language II 380) தமிழிலும், ஆதிச்சொற்கள் மட்டும் நிலவியகாலையில், இவ்வாறே சொல்நிலையும் சொற்கூட்டரவுங்கொண்டு பொருள் விளங்கப்பெற்றதாகலாம் என உய்த்துணர்க.

பரவு வழக்கிலும் பழங் தமிழ் நூல்களும் இன்று யாம் சுழியோடிக் காண்கின்ற தலையடிகள் எல்லாம் ஒரு நூற்றுக்கு மேற் பட்டனவெல்ல. இவையிற்றையன்றிப் பல வழக்கொழிந்து இறந்து பட்டனவுமாகலாம். நூற்றுக்குட்பட்டனவும் பெயர், விணை, இடை, உரிஎனும் பாகுபாடற்றனவுமான சொற்களைக்கொண்டும் உள்ளக்குறிப் புக்களை வெளிப்படுத்தல் கூடுமா? நூற்றுக்குக் குறைந்த சொற்களின் தொகுதியையும் ஒரு பாலை என்னலாமா? எனும் கடா எழுவதுண்டாயின், சீனத்தில் இன்றைக்கும் சொற்பாகுபாடு அவ்வச் சொல்லோடு பொருந்திய குறியீட்டால்து சொல் நிலையாலேதான் பெறப்படுதலையும், பாலர்களும் அந்தியர்களும் ஒரு கில சொற்களைக்கொண்டு தம்மனக் குறிப்புக்களை ஒருவாறு வெளியிட்டத் தீருதலையும் நோக்கிவிடைசொல்லிக்கொள்க. மக்கள் சிறுதொலையினராய், கிருவிகம், வர்த்தகம், தக்துவ ஆராய்ச்சி முதலிய துறைகளில் பயிலாதோராய், காற்றுப்போலும் சுயாதினமுள்ளோராய், ஆடு மாடு மேய்த்துத் தான் ரேன்றி நிலப் பயன்களை உண்டு தோலையோ மரவரியையோ உடித் துக் கட்டுமட்டாய் வாழந்துவந்தகாலையில், அன்னேர்க்குச் சொல் வளங்கொண்ட பாலையோன்று வேண்டப்படாது என்பதையும் நூனித்துக்காண்க.

தாதுக்களின் அகத்தியல்பு

யாள்கரைப்போலும் சொல்லுணர்ச்சி வல்லுநர்கள் அவ்வப்பாலைச் சொற்கட்டுத் தாதுக்களை ஆய்ந்து கண்டிருப்பினும், அத்தாதுக்கள் தாம் எவ்வாறு உண்டாயின்? அவை எக்காலத்தாதல் அவ்வும் மொழியின் சொற்களாய் வழங்கினவா? எனும் இவ்வினாக்கட்டு விடைகானது போமினர். அன்னேர் கொள்கைப்படி தாதுக்கள் சநாதனமாய் எங்கோ மறைந்து கிடந்து மக்கள்வாய்ப்பட்டு சொற்கட்டு அடியாயின. அன்றேல் அவை இயற்கை ஒலிகள் என்ப. இவை பொருந்தா உண்மையில் அடிச்சொற்கள் எல்லாம் மக்களாக்கமாம். இது எமது

தமிழ்ச் சொல்லாராய்ச்சியால் இனிது முடிந்த முடிடு. தமிழ்த்தாதுக்கள் எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டன என்பது மேல் வருவனவற்றால் விகசிதமாகும்.

தமிழ் அடிச்சொற்களெல்லாம் உள்ளபடி ஓரசைகளே. இவ் ஓரசைச் சொற்கள் உச்சாரணம் நோக்கி பெரும்பான்மை ஈரசைகளாய் நிற்கும். என்னமை? எல் என்பது ஓரசை. இது எழுகின்ற அக்கினீக்கோளத்தை, சூரியனைக் குறிக்கும். எழு என்பது ஈரசை. இது மேற்கொம்புதலாகிய வினையைச் சுட்டும். எழு என்பதே ஈற்றுயிர்கட்டி எழு எனவாயிற்றெனக் கொள்க. தமிழ் அடிச்சொற்கள் பெரும்பான்மை ஈரசையேயாய் நிற்றல், தமிழ் மக்கள் வாய்கூட்டிடி சொல்லுதற்கு இதமாய் மெப்களோடு ஒவ்வொருயிரைச் சேர்த்தி வழங்கும் பான்மையுடையோராயினமை பற்றியே என்க. இனி அடிச்சொற்கள் யாவையும் நிறைப்படுத்தி நோக்குமிடத்து, அவை, தம்முள் உருவுமூம் பொருஞ்சும் ஒத்த நான்கு தொகுதிகளாக வகுக்கப்படும். இங்ஙான்கும் முறையே அ, உ, இ, எ எனும் சுட்டுயிர்களை முதல்நிலையாகவும், பெரும்பான்மை, ஒவ்வோர் மெய்யை (�ற்றுயிர் ஒன்றேரு சேர்த்தியோ சேராமலோ) வியஞ்சனமாகவும் கொண்டனவாம். வியஞ்சனம் எனும் பெயர் வடமொழியில் “விளக்குவது” எனும் பொருஞ்சுள்ளது. யாம் எண்டு அதனைச் சொல்லுருப்படுத்தும் உறுப்பு எனும் பொருளில் வழங்குகின்றனம். உதாரணம்: (1) “அடி”. இதில் “அ” எனும் சுட்டோடு உ என்னும் ஈற்றுயிர் சேர்ந்த டகர வியஞ்சனம் பொருந்தி, கிட்டவைத்தல் எனும் பொருஞ்சுள்ள சொல்லாயிற்று. (2) “உள்”. இதில் “உ” என்னும் சுட்டோடு ஈற்றுயிர் பெருத ளகர வியஞ்சனம் பொருந்தி அகப்பக்கம் எனும் பொருஞ்சுள்ள சொல்லாயிற்று. இரு வியஞ்சனங்கள் ஒட்டி ஆக்கப்பெற்ற அடிச்சொற்களும் உள். உதாரணம்: “அண்-ஹு”, இதில் ணகர வியஞ்சனத்தோடு உகரமுந்த வேறொரு வியஞ்சனமும் பொருந்திற்று. பிற்றைஞான்மெழுந்த இலக்கணதூல்களுள் அ, உ, இ, எனும் இம் மூன்றுமே சுட்டெனப்படி எருமும் முதற்கண் சுட்டுப்பொருள் கொண்டுதான் பின் வினுவர்த்தம் பொருந்திற்றென அறிக். (தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு 11-ம் பக்கங் காண்க.)

ஓர் சுட்டுயிரும், பெரும்பான்மை அச்சுட்டுயிரோடு உயிருந்த, அன்றேல் ஊராதமெய்யும், சிறுபான்மை இரட்டித்தமெய்யும் கொண்டனவே அடிச்சொற்களாம். இனிஇவை எவ்வாறு ஆக்கப்பட்டன என்ஆராய்வாம்.

சுட்டுதலே பேயரீடு

சொற்கள் எல்லாம் பெயரே என்பது ஒருதலை. இங்கு நாம் வியாகரணத்தில் ஒத்தப்படும் பெயர்ச்சொல்லிக்கையிலும்; பொருள், விணை, குணம், ஆகிய எதற்கும் நாமமாய் நிற்பதையே பெயர் என்கின்றோம்.

குரங்கு, ஆல், கல், என்பன பொருளின் பெயர். எடு, பற, கிட, என் பன விளையின் பெயர். தண், நள், பெரும் என்பன குணத்தின் ஒவ்வொன்றின் பெயரே ஆமாறு காண்க. ஓரோர் பொருள், விளை, குணங்கட்குப் பெயர் இடும் முகத்தாலேயே சொற்கள் எழுந்தன. ஓப் பிறவுற்றினின்றும் பிரித்து உணரவைத்தலேயாம். குரங்கு, ஆல், கல், இம் மூன்றும் பொருள்; மூன்றையும் வேறுபடுத்து இது குரங்கு, இது ஆல், இது கல் என உணரவைப்பட்டே அவ்வப் பெயர் எழுந்த நோக்கமாம். வேறு படுத்து உணருத்தான் அறிவுமாம். வேறுபடுத்தல் எனிலும் பிரித்துச் சுட்டுத்தல் எனிலும் இரண்டும் ஒன்றே என உய்த்துணர்க. பெயர் எனுஞ் சொல்லேயும் பிரித்தலினின்று எழுந்தது. எங்னாம்? பிரிசோல்லேயே பேயர் என்பது அதன் வரலாறும். பிரித்ததே பெயர். இவ்வரலாறு மேல் விளக்கப்பெறுவது. அன்னனமே அறிவு எனுஞ் சொல்லின் பிறப்பும் இப் பிரித்துச் சுட்டுத்தலை நயம் பெறக் காட்டும். வெட்டுதல் எனும் பொருளுள்ள அறு எனுஞ் சொல்தான் அறவு எனவும் அறிவு எனவுஞ் திரிந்து நிற்கும். இரண்டும் அஹுதது, பிரித்தது எனும் பொருளையே தருவன. பிரித்துக் கண்டது அறிவு. பிரித்துக் காணுதவிடத்து அறிவின்மையாகிய மயக்கமே வரவும் என்றபடி.

ஆயின் குரங்கு, ஆல், கல் என்பன, தாம் வழிச்சொற்கள் ஆகலால், ஒவ்வொர் பொருளை மிகத் தளக்கமாய்ச் சுட்டும் பெயரீடுகளாகின்றன. அடிச் சொற்கள் எல்லாம் அவ்வாறல்ல. அவை ஆதியில் பெரும்பான்மை மங்குளமாகவே பொருளாதிகளைச் சுட்டிப் பின் படிக் கிரமமாய் உருத்திரிந்து அதிக தளக்கமடைந்தன என்பது மேல்வருவனவற்றால் வெளிப்படும். உண்மையில் முதற்கண் சொற்களாய் வாய்த்தன முறையே “அண்மையில்” “சேய்மையில்” “கிமே” “மேலே” எனும் நால்வகை இடவேறுபாட்டை மட்டும் சுட்டிக்காட்டிய அ, உ, இ, எ, எனும் பேச்சொலிகளாம். இவ்வண்மை சுட்டொலிகளையே முன் விலையாக்கொண்ட நால்வகைக்கூட்டத் தமிழ்ச் சொற்பரப்பினால் ஊகிக்கக்கூடிக்கின்றது.. தமிழ் அகராதியின்கண்ணுள்ள உயிர்வருக்க முதயெனக்கொண்ட அடிகளினின்றுதான் பிறங்கனவெனவும், அவ்வகராதியின் ஏனை மெய்வருக்க முதனிலைச் சொற்களும் அவற்றினின்றே பிறங்கனவெனவும் இந்தாலினுட் பின்னர்க் காட்டுதும். ஆதி மானுடர் கைப் பயிலாற் பொருளாதிகளைக் காட்டித் தம் உள்ளக்கிடக்கைகளை ஒருவர்க்கொருவர் தெரிவித்து உள்ளர் என்பதூம், கைப் பாகையே வாய்ப்பாகைக்கு மூன் வழுங்கிறது என்பதூம், மொழி நூலாளர் சில்லோரது அபிமதம். இது முழுதும் பொருத்தமற்றதன்று. வாய்ச் சொல்லான பாகைகள் நன்றாய் வளர்க்கப்பட்டிருக்கும் எங்காலத்திலும்

சொல் லெல்லாம் இடச் சார்பு பற்றிப் பிறங்கனவே

9

சொல்லுறுதியின்பொருட்டுப் பிரசங்கிகள் ஆதியோர் கைக்களையும் ரற்பயன்டு ஆங்காங்கு எடுத்தாண்டு வருகின்றமையால், ஆதியில் கைக்கள் மிகப் பயின்றனவாகலாம் என்பது உறுதி. ஆயினும் இயல் பில் ஆற்றிவள்ளவனுகிய மானுடன், நெறிப்படுத்திய தன் குரலாலே யும் பொருளாதிகளைச் சுட்டும் ஆற்றல் தனக்கு உண்டு என்பதை எலவே உணர்ந்து, அக் குரலொலியை இயன்றவரை கையாண்டிருப்பான் எனத் துணித்தகுப் போதிய ஏதுக்கள் காணப்படுகின்றன. முதற்கண் எடுத்து வழுங்கிய பேச்சொலிகளே நான்கு சுட்டுமாம் என்பது முன்னர் தெரிக்கப்பட்டது.

நான்கு சுட்டுமாகிய ஆதிப் பேச்சொலிகள் அண்மை, சேய்மை, கீழுறல், மேலுறல் எனும் இடவேறுபாட்டை மட்டும் தெரிக்கவாய்த்தன. ஆயின் பொருளாதிகளின் பெயரீட்டுக்கும் இதற்கும் எத்தனைத்தாரம்! சுட்டுக்கள் தனினின்றவிடத்துத் தளக்கமாய் எதனையும் பிரித்துக்காட்டும் வன்மை அவற்றிற்கின்று. ஆகவின்றே அச்சுட்டுக்க ணோடு வியஞ்சனங்கள் (விளக்குகின்றவைகள்) எனப்படும் மெய்களைச் சேர்த்து இவ்வபாயத்தால் வரையறுத்த எண்ணங்களை விளக்கும் ஆதிச் சொற்கள் ஆக்கப்பட்டன என்க.

உண்மையில் நான்காய் நின்ற சுட்டுக்களோடு ஆக்கப்பெற்ற அடிச் சொற்களின் வரலாற்றினையும், அகம் உரங்கள் ஆதித் தமிழ்ச் சொல் லைமைப்பில் முறையே அண்மையையும் சேய்மையையும் (உட்பட்டு மறையுங் தன்மை சேய்மையுள் அடங்கும்) குறிக்கின்றபான்மையையும் முன் சுட்டிய எமது “தமிழுமைப்புற்ற வரலாறு” நாலினுட் கண்டுதெளிக்.

சோல்லெல்லாம் இடச் சார்பு பற்றிப் பிறங்கனவே

ஒலிக் குறிப்பு மாத்திரையான கறகற, சரசர ஆதிய ஒரு கில் சொற்களை ஒழித்து, ஒழிந்த ஏனைத் தமிழ்ச் சொற்கள் அனைத்தும் அண்மை, சேய்மை, கீழுறல், மேலுறல் எனும் இடச்சம்பந்தம் பற்றியே பிறங்கனவாதல் மேல்வரும் பிரிவுகளில் விளக்கப்படும். என்று முன் எடுத்தோதிய குரங்கு, ஆல், கல், எனும் மூன்து பொருட்பெயரீடுகளையும் உதாரணமாகத் தந்து அப்பாற் செல்லுவாம். வானரத்துக்குக் குரங்குப்பெயர் வந்தமை எவ்வாறு? அப்பெயர் இடச் சார்புபற்றி எழுந்ததென்றால் ஒக்குமா? ஒக்கும் ஒக்கும். எங்னாமெனில் குரங்கு எனுஞ் சொல் கொடு-கு எனுஞ் சொல்லின் மருஷ என்றும், கொடு-கு தலே குடங்குதல், குரங்குதல் என்றும் வழிச் சொல்லாக்கக் கட்டளைகளை விளக்குமிடத்துக் காட்டிதும். இக் கொடு-கு என்பது குடங்கு எனும் சொல்லின் மருஷ. குடங்குச் சொற்கு உற்பத்தி குழை என்பது. குழைதல் உலைதலினிறும் தோற்றுவது. உலைதல் உள் விழுந்து விழுந்து வருதலாம். வளைதலும் அது. அங்னமே உள் எனும் சொல்லே >குழை-தல் >குடங்குதல் >குரங்குதல் என நின்று,

வளைந்து குடங்கிய மேனியையுடைய மிருகத்தைக் குறிக்கும். உன் என்பதோ உசரச் சுட்டால் பிறந்த சேய்மைப் பொருளின் திரிபாடிய மகறங்களிடத்தின் பெயராம். உன்னிடம் என்ஜும் இடச் சம்பங்கதம் வளைதற் பொருளையும், அப்பால் குடங்குதற் பொருளையும், அகஸ்மேல் குடங்கித் திரிதலைப் புறப்பாடான இயல்பாக்கொண்ட வாண்றத்தையும் ஈட்டிதல் காண்க.

இவ்வாரோ வட விருட்சத்திலைக்கு ஆல் எஜும் பெயரீடு அக-ஆ எஜும் இடம்பற்றிய பெயரால் உண்டாயிற்று. அன்னமையின் சீல்கிப் புறத்தே பரத்தல் அனுகலாம். மிகப்பறத்தலைப் புறப்பாடான குள மாக்கொண்ட மரம், ஆல் எளப்பட்டது.

கல் எஜும் உருவும் அல் (அடி) என்பதினின்றும் எழுந்த வழிக் கொல். “அல்” கெருங்கீழிருத்தலையும் அங்குணத்தின் திரிபேயாகிய இறக்கத்தையும் ஈட்டிவதோர் தலைச்சொல். ‘அல்’ தான் கல் எஜும் உருவுக்கான்கே, மிக இறக்கீட்டு கடினமாயிருத்தலைத் தன் சிறப்பியல்பாக் கொண்ட அசமத்துக்குப் பெயராயிற்று. இம்மாற்றங்களை ஆனாம் மொழி நூல் விதிகள் மேல்வரும் அதிகாரத்திலைச் சிலாக்கப்படுவதா.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

LAWS GOVERNING THE FORMATION OF DERIVATIVES

வழிச்சொல்லாக்கக் கட்டளைகள்

தமிழ் மொழியில் தலை அடிச் சொற்கள் ஆக்கப்பெற்ற மூறை முன் விளக்கப்பட்டது. அவ்வடிச் சொற்கள் யாம் பழந்தமிழ் இலக் கெய்க்களில் பேட்டுக் கண்டனவில் ஒரு நூற்றுக்குமேல் இலை என்றாலும், தலையடியளினின்று வழியடிக்கொற்கனும், இவை இரண்டுளையும் தலைக் கொண்டு வெவ்வேலு வழிச் சொற்களும் காலச் செலவில் படிப்படியே அமைக்கப்பட்டன. மூகல் அதிகாரத்திற் தறப்பட்ட காட்டுக்களை எண்ணி கிளைக்குத்தொன்க. ஆங்கு எழு எஜும் தலையடியளினின்றும் எல், எதில், எழுந்த ஆகிய வழிச்சொற்கள் பிறந்தமையும், உலை எஜும் தலையடியளினின்றும் தழு எஜும் வழியடியும், அப்பால் தொருவை தோன்னி ஆகிய வழிச்சொற்களும் பிறந்தமையும் தெரிக்கப்பட்டது. இவை, தலையடிகள் வழியடிகளாக மாறுதலும் இருவகை அடிகளினின்றும் வழிச் சொற்கள் கீளாப்பதும் படிக்கிரமமாய் கடப்பதொரு நிகழ்ச்சி யாம்; ஒர் பாக்கவையப் பேசுவேரின் கண்டம், அன்னம், வாய், இசத்துக் குதிய பேச்சுதுப்புக்களின் தன்மையையும், காப் பயிற்சியின் வன்மையையும் ஒட்டிப் பேசுவோலியானது வேறுபடுகின்ற இயற்கை விதிகளை அனுசரித்த ஏந்பதிலோர் விளற்பாம். ஆலவின் இவ் விதி களை அன்றேல் கட்டளைகளை காம் ஆராப்பக்த எண்டுகொள்வதுண்டா மின், எவ்வேச் சொல்லியும் அகனதங் பிறப்பிடமாகிய தலையடிவரையில் தருவிக் கூறுவிக் கொட்டாக்குத்துசென்று, அவ்வேச் சொல்லின் உண்மை உற்பத்தியை மூறைப்படி நிச்சயித்துக்கொண்டதாகும் அன்றே? ஆக்கலால் வழிச்சொல் ஆக்கக் கட்டளைகள் இனி ஆராயப்படும் என்க.

1-ம் கட்டளை

கநுத்தை வேறுபடுத்தும் உச்சாரண உயிர்கள்

சொல்லுதற்கு எளிதாதற்பொருட்டு வியஞ்சலத்தோடு சேர்த்த வரும் உயிரே உச்சாரண உயிர் எனப்படும். முன் அதிகாரத்திற் கண்ட உள் எஜும் உதாகரணத்தில் உகரச்சுட்டோடு எகர வியஞ்சனங்குசேர்க்கு விள்றவிடத்து, உள் எஜுஞ் சொல்லை உச்சரித்தல் எளிதாக்கயால் உச்சாரண உயிர் வேறொன்று வேண்டப்படாததாயிற்று. ஆயின், அகரச் சுட்டோடு கரங்குசேர்க்கு வேறொன்று சொல் உண்டானவிடத்து அட்ட என உச்சரித்தல் தமிழ் காவுக்குக் கடினமாதலின் உசர உயிரை நற்

தீர் சேர்த்து அடி என வாக்கப்பட்டத. இங்கு சொல்லுதான் எனி தாகும்பொருட்டு எழுந்த உரம் உச்சாரண உரமெலோம் பெயர் பெற வது. இவ்வாறே அக-ல என்ஜன் சொல்லில் இடை நின்ற அகரமும் ஈற்றகரமும் உச்சாரண உயிர்களாமெனக் காண்க. உச்சாரண உயிரின்றி வல்லின மெய்களைச் சொல்லீற்றில் வரவிடுதலும் அம் மெய்கள் பல அடிக்கிச் சொல்லுதலும் ஆரியம் ஆதிய பாலஷ்களிற் போலத் தமிழில் வழங்காமை தமிழ் மக்களுது பேச்சுறப்புக்காலும் காப் பயிற்சி யும் அதற்கிடங்கொடாமையினாலும் என உய்த்துவார்க. எங்கூம்? ஆரியத்தில் வரக் எனும் உருவும் ஒரு சொல். அது தமிழில் வரக்கு என உச்சாரண உரம் பெற்றங்றி வழங்காது. ஆரியத்தில் சுர்யம் எனும் சொல் தமிழில் உச்சாரண அகரம் இடையிற்சேர்த்து சுக்கரம் என்றாலே மரபு.

சொல்லுதல் எனிதாகும்பொருட்டு வழங்கும் உச்சாரண உயிர்களேயன்றி, சொற்கந்தை வேறுபடுத்தும் உச்சாரண உயிர்களும் உள். அவையுண்மையே வழிச் சொல்லாக்கத்தின் முதற் கட்டளையாக நாம் இங்கு நிறுவுவது என அறிக். இக்கட்டளையை இரு உதாரணங்களால் விளக்குதலும். இரச்சுட்டு கிழுறைக் குறிக்கும் அன்றே? இல்லை முகர் விபரங்களத்தோடு பொருத்தி இந் என்றால் உச்சாரண இகரம் பெறும்போது இழி எனும் தலையடிச்சொல் பிறக்கும். இழிதல்=இழி நோக்கி வரல், இறங்குதல். “இழி”ச் சொல்லின் உச்சாரண இகரம் வேறு உயிர்களாக மாறுமிடத்து வெவ்வேறு கருத்துள்ள தலையடிச்சொற்கள் ஆக்கப்படும். எங்கூம்?

இழி=இழி நோக்கிவா, இறங்கு. என்று உச்சாரண இகரம்.

இழு=இழி நோக்கி வரச்செய், விழுத்து. என்று இகரம் உரமாயிற்று.

இழு=இழி நோக்கி விழுவிடி, கைவிடி. என்று இகரம் அகரமாயிற்று.

இழு=இழி விழுத்தி அழுத்த, பின்னு. என்று இகரம் ஐகாரமாயிற்று.

இவை நான்கு சொற்களிலும் கிழுறைதலாகிய ஆகி அர்த்தமொன்றே, உச்சாரண உயிரின் வேறுபாடுக்கொப்ப, சிறிது சிறிது யேறுபட்ட பொருள் கந்து நிற்கின்ற விணைத்தை குனித்துக்காண்க. இறங்குதல் எனும் அர்த்தங்கொண்ட “இழி”ச் சொல்லின் உச்சாரண இகரம் உசரமாகுமிடத்து விழுத்துதலும், அகரமாகுமிடத்துக் கலைடுதலும், ஐகாரமாகுமிடத்து அழுத்துதலும் எனும் அர்த்த விகற்பங்கள் பெறப்பட்டன.

இங்கூமே அண்மையில் எனும் அர்த்தமூள்ள அகரச் சுட்டோடு கர வியஞ்சனங்கு சேர்த்து உச்சாரண உரம் பெற்றவர்த் துடி எனும் தலையடிச்சொல், உச்சாரண உயிர்வேறுபாட்டால் கருத்து வேறுபடுதல் பின்வருமாறு:-

அடி=அண்மையில் வை, இறக்கு. என்று உச்சாரண உரம்.

அடி=அண்மையாக்கு, இறக்கச்செய், அடக்கு. என்று உரம் இகரமாயிற்று.

அட-ர்=அண்மையாகு, கெருங்கு. என்று உரம் அகரமாயிற்று.

இச்சொல்லில் உத்திலின்பொருட்டு ரகர வியஞ்சனங்கும் கூட்டுற்றது. மேல் வருவானவற்றில் இதன் விளக்கங்களானது.

அடட்=அண்மையாகு, சேர். என்று உரம் ஐகாரமாயிற்று.

அண்மையில் வைத்தலாகிய ஆகி அர்த்தமானது உச்சாரண உயிர்மாற்றத்தால் இறக்குதல், அடக்குதல், நெருங்குதல், சேர்தல் எனக் கிறது சிறிது விக்பித்து வருதலே நோக்குக. காட்டிய உதாரணங்தொகுதிகள் இரண்டும் தலை அடிச் சொற்களாம். வழி அடிச் சொற் களிலேயும், அப்பால் இருவகை அடிச்சிலையும் நின்றும் பிறக்கின்ற வழிச் சொற்களிலேயும் இவ்வாறு கருத்தை வேறுபடுத்த நிற்கின்ற உச்சாரண உயிர்களைக் குறித்துக்கொள்க.

2-ம் கட்டளை

வேறுபடும் வியஞ்சனங்கள்

சொற்கருத்தைச் சிறிது விகரப்பித்து வேறுசொல்லாக்குத்தற்குத் தமிழில் மிகப் பயிலும் உபாயங்களுண்டு நம்முள் பிறப்பொத்த வியஞ்சனங்களை மாற்றிவைத்தலாம். வியஞ்சன மாற்றில் பிறப்பொத்தனவாகக் கொள்ளப்படும் மெய்களது வரிசை பின்வருவது:—

1. கரத்தினின்று உரமும், சுகரத்தினின்று தகரமும் பிறக்கும். அப்பால் சுகரத்தினிற மகரமும், மகரத்தினிற ஞாகரமும், ஞாகரத்தினின்று கர கரகங்களும் பிறக்கும். இவற்றேருகி கரம் வகரமாவதும், கரம் பகரமாவதும், கரம் ஸகரமாவதும் கொள்க.

2. வகரத்தினின்ற ரகரமும் ஸகரமும், ஸகரத்தினின்ற முகரமும் பிறக்கும். இவை நகர நகரமும், டகர ஸகரமும் ஆவதுமான கொள்க.

3. மகரத்தினின்ற பகரமும் பகரத்தினிற வகரமும் பிறக்கும். மகரம் கரமாவதுமான கொள்க.

ஆகவே வியஞ்சன மாற்றங்களை மேல்வருமாறு குசிப்பிக்கலாம்:

1. க, (வ,ப) ச, த, ய, ஞ, க, (ல) ர
2. ஸ, ர, ள, ம, ட, ஞ, ந, ஸ,
3. ம, (ஞ) ப, வ,

முன் எடுத்தாண்ட ஓர் தலையடிச்சொல்லினின்று இக்கட்டளைக்கு உதாரணங்களுடையும், இழி நோக்கிவாச் செய்தலை உணர்த்துகின்ற இழி எனும் சொல் வியஞ்சன மாற்றத்தால் சிறிது அர்த்தம் பேறப்பட்டுப் பின் வருமாறு புதுச்சொற்களாகும்.

இழு=கீழ்க்கே வரச்செய்

இடு=கீழே வை. ஈண்டு முகம் உசரமாயிற்ற

இரு=கீழே மடங்கு. முகம் உசரமாயிற்ற

இது=கீழே சமாப்பி. முகம் உசரமாயிற்ற

அப்பால் 1-ம் கட்டளைப்படி இச் சொற்களின் உசரான உகரம் வேற்றுமிர்களாகுமிடத்துப் பின்னும் வேறு செர்கள் பிறத்தும்:—

இடி—

இட என, உகரம் அங்கமாகி எடுத்துவை, கடங்தபோ எனப் பொருள் கொள்ளும்.

இடி என, உகரம் இங்கமாகி உறுத்தி வைத்ததைக் காட்டும். அவ் வாரே

இடு—

இட என, உகரம் அங்கமாகி கீழ்ப்படி, பிரசை வாங்கு எனப் பொருள்கொள்ளும்

இடி என, உகரம் இங்கமாகி கீழே விழு. அழி எனப் பொருள் படும்

இடு—

இட என, உகரம் அங்கமாகி கீழே விழு, அழி, சா எனப் பொருள் கொள்ளும்

இறை என, உகரம் ஜூகாரமாகி, கீழேபற்பு எனப் பொருள்படும்

இவைபெல்லாம் அடிச்சொற்களின் பிரகம விகரப்பங்கள். இவை மேலும் விகரப்பாவது லின் வருஞ் கட்டளைகளை விளக்குக்காற் காட்டப்படும். கரா வரிசையிலும் மார வரிசையிலும் இங்கு உதாரண யாதோழித்த வியந்தன வேதபாடிகளை மேல்வரும் அதிகாரங்களுட் பார்க்காண்க.

3-ம் கட்டளை

மேல்வந்துறும் வியந்தனங்கள்

அ, ஒ, இ, ஏ எலும் கட்டுமிர்களோடு ஒவ்வொர் மெப்பைத் தனித்தாதல் உயிருவித்தாதல், சொல்லி உருப்படுத்துகின்ற வியந்தனங்கள் சேர்த்தி அமைக்கப்பட்டனவே தலையடிச்செரந்கள் எனக் காப்பட்டது அன்றே? தலையடிச்செரந்களின் கருத்துப் படிப்படி யாப் வேதுபடுத்துப் புதுப்புது வழிச்சொற்களை உருவாக்கும் முகத் தால், இவற்றில் வியந்தனத்தோடு மேஜும் ஒரு வியந்தனம் சேர்க்கப்படுகிறதிரு. இவ்வியந்தனம் சிலகால் தனக்கினமான மெல் ஒற்றேடும், சிலகால் அவ் ஒற்றீன்றியும் இயலும். இவ்வாறே மூன் எடுத்தாண்ட தலையடிச்செரந்கள் சில பின்னும் வழிச்சொற்களைப் பெருக்கியபான்மை பின்வருவது:

இழு=விழுத்து;

இடு=கைவிடு;

இழு-கு=பன் வீத்துக்கிள்

இழு-கு=துக்கயவிடு

இடு=இழேவை;

இர=இழப்படு;

இர=இழே விழு;

இடு-ங்கு=இழுத்துவிழுத்து

இர-ங்கு=இழப்படக் கண்ணேங்கு;

இர-ங்கு=இழநோக்கிசெல்

இவ் வழிச்சொற்கள் அணத்திலும் அயிச்சொல்லின் ஆகி அர்த்தமே ஒருசிறித திரிந்து புதுப்புது உள்ளக்கெயாய் நிற்றலைச் சுயக்குக்கு. அணத்திலும் “கீழுறல்” எலும் மனக் குறிப்பு விரலிநிற்கின்றது. இங்களுமாக நால்வலைச் சட்டுக்களினின்றும் பிறத்த அழிகள் நாம் தமிழ்ச்சொற்கட்டுக்கெல்லரம், அண்மைச் சார்பாலோ சேய்வமஸ்சார்பாலோ, உற்பத்தித் தாளமாயிருக்கல் அல்லதிலே வெள்ளிகட்டுவிலங்களாகும்.

சட்டுக்களோடு சொல்லுருப்படுத்தும் வியந்தனத்தைச் சேராது, அச்சட்டுக்கள்தம்மையே நீட்டி அமைக்கப்பட்ட ஆ, ஊ, முகலிய தலைபடிச்சொற்களும் கிலவுன. இவையும் மேலுறும் வியந்தனச் சேர்க்கயால் வழிச்சொல்லாகும். உதாரணம்:

ஆ-கு=அண்மைகள், கைகூடு

இ-ங்கு (ஊங்கு)=சேய்வம் கொள், உயர்

இவை இரண்டையும் அடிச்சொல்லென்று வழிச்சொல் என்றல் யாதுபற்றியோ? எனின்; ஆ, ஊ, என்பன தாமே உண்மையில் அடிச்சொற்களாம்: சட்டுமிர்களோடு சொல்லுருப்பாட்டு மெய் சேர்க்கவைதாம் தலை அடிச்சொற்களை மெப்பது பொது விதியாயிலும், சிறப்புவிதியால், ஒரோவிடத்து அச்சட்டுமிர்கள் நீண்ட வியந்தனத்தினிடமாய் நிற்றலுக் கொள்ளப்படும். மன்றுளமான குறிப்புக்களை மட்டும் காட்டுகின்ற சட்டுக்கள் அதி தளச்சமான பெயரிடுகளாம் வரும்பொருட்டே வியந்தனக் கூட்டப்படுமென்பது இதுகாறும் சொல்லியவற்றுல் விசித்தமாயிற்றனரே? வியந்தனமானது சட்டை வளியுறுத்த விடுதிலினால் அங்கே அதி தளச்சப் பெயரிட்டைத் தருகின்றதேர் சொல் தூக்கப்படுவதாகும். இனி சட்டை வியந்தனத்தால் வளியுறுத்தல் பொதுவிதியும், அச்சட்டைத்தான் நிட்டலால் வளியுறுத்தல் சிறப்புவிதியாமென்க. அற்றுகலின், “அ” எலும் அண்மைப்பொருட் சட்டி “ஆ” என நீண்ட விடத்து, அண்மைகளை எலும் பொருளுள்ள சொல்லாயிற்று. இது சலியடிச்சொல் மேவொரு வியந்தனஞ் சேர்க்கதால் “ஆ-கு” எனவந்து கைவரற் பொருளை உணர்த்திற்ற. இது வழியடிச்சொல். இவ்வாறே “உ” எலும் சேய்வமப்பொருட் சட்டி “ஊ” என நீண்ட விடத்து சேய்வம் கொள்ளலை உணர்த்திற்ற. இது சலியடிச்சொல். ஊங்கு, ஊக்குதால் எலும் சொற்களில் இவ்வர்த்தத்தை நூண்ணிறவற்காண்க. “ஊ”தான் “ஓ”வாசி ஓ-ங்கு என வந்து உயர்தலை உணர்த்திற்ற. இது வழியடிச்சொல். உயர்மாற்று விதிகள் பின் தெளிவிக் கப்படும்.

அடிச்சொல்லாக்கத்தில் தனினபுரியும் ஆகி வியஞ்சனத்தின்பின், மேஹும் வந்துறவின்ற வியஞ்சனமென யாம் இத்தாறும் காட்டியது உரம் ஊர்க்கத் கரம் மாத்திரமேயாயிலும், உரமுரங்க பிறமெய்க்கும் வரும். என்னைம்?

ச, ஞ, ட, ஸி,
த, ந்தி, பு, ம்பு,
மு, லு, ரு, (ர்) த, வு,

என வரும். இம்மேஹும் வியஞ்சனங்கள் இங்களும்பெருகி விரிக்கமை, பெருப்பங்கை காட்டாடி உச்சாரண பேதத்தால் ஒன்று மற் கூன்றுய மாறினமைப்பற்றியாம் என்பது வேறேரிடத்தில் விளக்கப்படும். ஆயின், சிறபான்கை, மேஹும் வியஞ்சன பேதம் அர்த்த விக்தப்பதின் பொருட்டே எழுங்கது. கரம் சுரமாயினமைக்குக் காட்டு பின் வருவது—

இற-ங்கு=கீழ்க்கோக்கிச்செல்
இறை-ஞ்சு=கீழ்க்கோக்கிவீசை, கும்பிடு

கரம் வேறு பல மெய்களாயினமைக்குக் காட்டாக கிருகு எனும் ஓர் வழிச்சொல்லைத் தருகுதும்: இது உண்மையில் தருகு எலும் உருவங் தாங்குதற்பாற்று. யாம் குதலதிகாரத்திற் காட்டிய தழு என்பது இத்தகு வழியடியும், உழு-ல் <உன் என்பன தலையடியுமாம். தழு என்பதே “தரு” என்றுகி தரு-கு, திரு-கு என மேஹும் வியஞ்சனம் பெற்றவரும். ஈன்டி “தரு”வின் மூதலுகரம் இசுமாயிற்று இனி:

திரு-கு=சுழற்று, முறக்கு
திரு-தி=சூழ்ந்தெடு, குதையாடு
திரு-த்=சுற்றிவா, கெறிப்படு
திரு-ம்பு=சுழன்றவா, மீன்
திரு-மு= ,
தரு-வு=சுழற்று, கடை, தேடிச்செல்

இச்சொல்லனைத்திலும்வந்க மேஹும் வியஞ்சன மாற்றம் அர்த்த வேறுபாட்டின் பொருட்டாயிற்று. இங்கு வாராத அர்த்த விக்தப்பூர்வமான மேஹும் வியஞ்சன மாற்றங்கட்டுகுக் காட்டுக்களைப் பின்னால் வந்துழிக் கான்க.

என்டி வந்தற்ற வியஞ்சனங்கள் யாவும் உரவுயிருங்க மெய்க்களாயின அன்றே? வேறேரு உயிர் இன்றி உரமே என்றும் இச்சொற்களில் வரக் காரணம் யாது? எனில், அதனையும் அஜமானித்துக்கூறுதம்.

இதுவரை தெரித்த வழிச்சொல்லாக்கக் கட்டளைகளில் விளைச்சொற்களை மட்டும் உதாரணங்களாகத் தந்துள்ளோம். ஏற்றுக்கெளில், அக்கட்டளைகளை விளைச்சொற்களால் விளக்குதல் எனிதாயினமையாலாம்.

பெயர்ச் சொற்களில் மேஹும் வியஞ்சனங்கள்போற் தோன்றும் கடைசிலைகளுமோ. ஆயின் இவை மூதலைகீச் சொல்லோடு அடிக்கப்பெற்ற பிறதொரு சொல்லின் சிஹதவேயன்றி வேறால். இவற்றை “விகுதி” என வகுப்பர் இலக்கண நாலோர். உதாரணம்:

படி-ப்பு	பகர்-கர்
கவி-கை	தா-மும்
உ-று-தி	கட-வுன்
அரி-யல்	குமி-ஞ்
வா-யில்	ஞா-யிறு-ஆகியன

இச் சொற்களிற் பு, வக, தி, அஸ், இல், நர், அம், உள், இழ இஹும் கடைசிலைகள் எல்லாம் ஆகித் தமிழ்த் தனிச் சொற்களின் விகாரங்களே என்பது மேல்வரும் எட்டாவது கட்டணையுட் தெளி யாக்கப்படும். பெயர்ச் சொற்களின் “விகுதி”களைப்போலன்றி, விளைச்சொற்களின் மேஹும் வியஞ்சனங்களைவாம் உரவுயிருங்க மெய்க்காலின்றமையை சோக்கும்போது, அவ்வகரம் விளைப்பொருள் மயமாய் இருத்தல் புலமாகும். அது எவ்வாறு? உரகச்சட்டி சேய்க்கையை விளக்குவதன்றே? சேய்க்கையை காட்டத் தாங்கிடல் முகத்தால் அவ் உரகத் தட்கு விளையர்த்தம் பொருக்கிறதற்போலும். என்னைம்? இழு-கு=விழுத்தலைக்கைச்செய், இழ-கு=கைவிடுதலைக்கைச்செய் என்றபடி. பிற காட்டுக்களையும் உய்த்தணர்க.

4-ம் கட்டளை

வியஞ்சனம் இரட்டவும் மெல்லோற்று அணிதலும்

சொல்லகைமப்பின்கள் விளக்கும் அடிப்படையான நியமம் யாதெனில், புதுப்புது மனக்குறிப்புக்களை வெளியாக்குதல் வேண்டப்படுக் கோஹும், முன்னிருந்த சொற்களை வலியுத்து உச்சரித்து வேறுபுதக் கொற்களை ஆக்கிக்கொள்வதாம். முன்னர் யாம் தந்த கட்டளைகளிலும், பின்வருவனவற்றிலும் இந்த நியமமே சொலிக்கத்தீக் கிங்காங்க்காய்க்கான்க. முங்கிய சொற்களைப் பலவேறுவகையில் வலியுத்துப் புதக் கொல்லாக்குதலே யான்டும் பெறுவழக்காகின்றது. இனி கான்காங்கட்டளை, தன்வினைச் சோற்களில் வநும் முதலாம் வள்ளேல் இரண்டாம் வியஞ்சனத்தை இரட்டித்தலிலுல் வாய்த்ரைப் பிறவினை ஆக்குதலாம். வியஞ்சனத்தை மெல்லதலால் பிறவினை தன்வினை ஆக்குதலாம் கோள்க. உதாரணம்:

ஆ-கு	ஆ-கு
இள-கு	இள-கு
இற-ங்கு	இற-ங்கு
ஒ-ங்கு	ஒ-ங்கு, ஒ-ஞ்சு. இங்கு, கரம் சுரமாயினமைக்கு
த. சொ.-2	4-ம் அதிகாரம் கான்க.

திரு-ந்து	திரு-த்து
திரு-ம்பு	திரு-ப்பு
அ-ட்டு	அ-ண்-டு

ஆகு ஆதிய சொற்கள் தன்வினையாயிருப்ப, அவற்றின் வியஞ்ச எத்தை இரட்டித்து ஆக்கு ஆதியவாக உச்சரித்தவினால் பிறவினைகள் உருவான நுட்பம் நோக்கற்பாற்று. மாதோர் செயலை அதன் வினை முதலினின்று பிறதொன்றிந் சேரச் செலுத்தும்போது மிகுத்த முயற்சி வேண்டப்படுமன்றோ? இம்மீசரா முயற்சியைக் காட்டுதற்கு, தனி வியஞ்சனத்தைக்காட்டில் அதிக கடினமான நா முயற்சியை வேண்டின்ற கின்ற இரட்டித்த வியஞ்சனத்தை வேலைகொள்ளல் சொல்லமைப்பிற்கு எத்துணைப் பொருத்தமாகின்றதென உணக.

வியஞ்சனம் இரட்டித்தல் மெலித்தல்கள் பெயர்ச்சொல்லாக்கத் தில் மிகப் பயிலும். உதாரணம்: ஆகு—ஆக்கம், இளகு—இளக்கம், திருடு—திருட்டு என்பனவாக வருதலை முன்னர்த் தந்த சொற்களிலும் வைத்துக் காண்க. பிறவுமன்ன. முற்காலம் அடி, உடை, மறை, எரி, அழி, இடு, முதலிய சில சொற்கள், ஸ்வர பேதத்தால் தன்வினை பிறவினை என அறியப்பட்டன, தற்காலம் வியஞ்சனம் இரட்டித்தல் மெலித்தல்களினால் அவ்வேறுபாட்டைத் தெரிப்பனவாகின்றமையையும் ஈண்டுக் குறித்துக்கொள்க. எங்ஙனம்? அடி என எடுத்துக்கூறுதல் சேர்த்தபொருளும், அடி எனப் படுத்துக்கூறல் சேர்த்தற்பொருளுமாய் நின்றது. இச்சரபேதம் பின்வந்த வியஞ்சனங்களை இரட்டலாலும் மெலித்தலாலும் விளக்கப்படுவதாயிற்று. உதாரணம்:

பிறவினை	தன்வினை
அடி—அட்டு	அண்-டு
உடை—உடைத்து	உடைஞ்து
மறை—மறைத்து	மறைஞ்து—பிறவுமன்ன

பெயர் உருவங்களில் அட்டல், அண்டல்; உடைத்தல், உடைஞ்தல்; உடைப்பு, உடைவு; மறைத்தல், மறைதல்; மறைப்பு, மறைவு எனப் பலவாறும் வரும். இவற்றைல்லாம் சொல்லுறுதுதிகூடிய உருவம் பிறவினையும், குறைந்த உருவம் தன்வினையுமாய் நிற்றல் கணக்கு.

மன்றும் அதிகாரம்

FOUR MORE LAWS

மேலும் நான்கு கட்டளைகள்

5-ம் கட்டளை

வலியுறுத்துகின்ற முதனிலை மேய்கள்

இரதம் சொற்களை உறுத்து உச்சரித்தல் மூலமாய் வேறுபுதுச் சோற்களை ஆக்கிக்கோள்ளற்றுச் சிறந்த உபாயமாய் அமைந்தன முதனிலை மேய்களாம். இவ்வாயத்தினாலே தமிழ் வழிச்சொற்களில் பெரும் பங்கானவை உருவாக்கப்பட்டு நிற்கின்றன. உண்மையில், தமிழகராதியின் மெய்வர்க்க முதனிலைச் சொற்கள் யாவும் இவ்வாறுதான் உற்பத்தியாயின. ஆகவின் இக்கட்டளையினாத் தெள்ளுற அறிந்துகொள்ளுதல் சொற்பிறப்பாராய்ச்சிக்கு மிக வேண்டற்பாலது. வலியுறுத்தும் முதனிலை மெய்க் கட்டளைக்கு உதாரணமாய் ஏலவே யாம் எடுத்தாண்ட “உள்” எனும் தலையடியின் விகாரமாகும் “உழு” எனும் அடிச் சொல்லை வழங்குவாம். முதற்கண் அவ் “உழு” சொல், ஏலவே விளக்கப்பெற்ற நான்கு கட்டளைகளாலும் அடையும் திரிபுகளுட் சில வற்றை ஒருங்கு சூசிப்பித்து அடியிற் காட்டுகின்றனம்: காட்டுச் சொற்களின் அர்த்தங்களைல்லாம் ஆதி அர்-தங்களைமன அறிக.

I. வேறுபட்ட உச்சான உயிராற் தீரிபு

உழு=உட்படு, வருஷு
உழு=உட்செலுத்து, நிலத்தைக்கிளை
உழு=உட்பொருந்து, நிலைகொள்

II. வேறுபட்ட வியஞ்சனத்தாற் தீரிபு

உழு—
உலை=உட்சாய்ந்து சாய்ந்தவா, சுழல
உறு=உட்செலுத்து, கிழி
உறு=உட்பொருந்து, நிலைகொள்
உடி=உட்சாயப் பொருத்து, சுழு
உடை=உள்விழு, உள்ளழு
உணர்=உட்கொள், அறி—ஆதியன

III. மேல்வந்துறும் வியஞ்சனத்தாற் தீரிபு

உழு உழு-று=சுழல், அளை
உழு உள்-கு=உள்ளுக்கிழு, உள்ளழு
உணர் உண-ங்கு=சுருங்கு—ஆதியன

IV. வியநிசனம் இரட்டலாற் தீரிபு

உழு-று உழு-ற்று
உள்-கு உளு-க்கு, ஒட்டு
உண-ர் உணர்-த்து

முந்சென்ற நான்கு கட்டளைகளானும் “உழு” எனுஞ் சொல் பிறப் பித்த வியுற்பன்னங்களுட் சிலவற்றை ஒருங்குவைத்துக் கண்டாம். இனி ஐந்தாம் கட்டளையினால் அவ் “உழு” சொல்தான், க், ச், த், ந், ப், ம், வ் எனும் மெய்களுள் ஒவ்வொன்றினைத் தலையிற்கொண்டு வலியுறுத்தப்பெற்று, மேலும் வெவ்வேறு சொல்லாகத் திரியும். எங்நனம்?

க் + உலை குழழு (குலை) = வளை
ச் + உழு சுழு-ல் = சாய்ந்து சாய்ந்துசெல்
த் + உழழு துளை = உட்செலுத்து, ஒட்டு
ந் + உழு நுழு-ந்து நுழழு = உட்செல்
ப் + உழு பொள்ளு, புள் = ஒட்டடையாக்கு
ம் + உழு முழு-கு மூழ்கு = உட்புகு
வ் + உலை வளை = உள் நோக்கிச்செல், சாய்ந்துவா. வகர முதனிலையின் உண்மையியல்பு மேல் விளக்கப்படும்.

இவ்வாறு முதனிலை மெய் வலியுறுத்தற் பேற்றினால் ஆதி அர்த்தத்தைச் சிறிது விகற்பிக்கும் வன்மைகொண்டு பிறந்த வழிச் சொற்கள், முந்திய நான்கு கட்டளைகளினும் ஆணையால் வேறுபல சொற்களையும் பிறப்பிக்கும். ஈண்டுக் காட்டாகத் தலைநின்ற “குழழு” எனும் வினைபினின்று தோன்றும் சில சொற்களைமட்டும் தருகுதும்:—

குழழு = வளை

I குழு-ல் = உட்டளையுள்ள சுருள்வடிவம்
குழி = உட்குழ்ந்தெடுத்தவிடம், பள்ளம்
குழி- (வினை) உட்செல், ஓட்டறு
குழு = வளையமாய்த் திரண்டது, கூட்டம்
குழும் = (பெயர்) சுருண்டது, சங்கு

குழு-ல் எனும் பெயர்ச்சொல்லின் ஈற்று லகரமும் மேல்வரும் சில பெயர்ச் சொற்களில் பொருந்திய ஈற்று மகரம் முகரமாதியனவும் இச் சொற்களோடு அடிக்குற்ற வேறு ஆதித் தமிழ்ச் சொற்களின் திரிபா மென்பதை எட்டாம் கட்டளையினுட்காண்க. இனி “குழும்”ச் சொல் இரண்டாங் கட்டளைக்கொப்ப வியஞ்சன மாற்றங்களால் விகற்பித்தற்கு உதாகரணங்கள் சில வருமாறு:

குழழு = வளை

II குழு-ல் = உட்டளையுள்ள சுருள்வடிவம்
குட-ல் = இரைப்பையைச் சார்ந்தசூழல் விசேடம்
குர-ல் = குழல்போலும் உறுப்பு, தொண்டை
குர-ல், குழு-ல் = சுருட்டமுடிக்கப்படுவது, கூந்தல்

குட-ம் = வளைந்து திரண்டது, மட்கல விசேடம்
குடி = மேல்வளைந்து (கவிந்து) நிற்பது, சிறுவிடு
குடை = மேல்வளைந்தது, ஆதபத்திரம்
குண-ம் = வளைந்தது, மடிப்பு, சார்பு
குந்து = (வினை) வளை, உடலைமடித்திரு
குனி = ”, வளை, வணங்கு
குனை = வளைந்து ஒடுநிக்யது, கூர்
குல-ம் = வளையமாய்ச் சேர்ந்தது, குழு
குற-டு = வளைந்தது, இடுக்குவது
குற } = (வினை) உட்கோடக்செய், சுருக்கு
குறை } = (வினை) உட்கோடக்செய், சுருக்கு

இவ்வாறு இன்னும் பலவுள். அவற்றுள் முக்கியமானவையை அனுபந்தத்துட் காண்க. இன்னனம் விரிந்த சொற்றெருகுதி இதுவரை அன்று. அப்பால் மேல்வந்துறும் வியஞ்சனத்தீரிபு எனும் மூன்றாவது கட்டளையை அனுசரித்துப் பலவாகப் பல்கும். தாட்டாகச் சிறிது காட்டுதும்.

குழழு = வளை

III. குழு-லு = சுருள்

குட-ங்கு = வளை, குறண்டு
குண-ங்கு = வளை, சோர்
குர-ங்கு = வளை, தாழ், குறை
குல-வு = வளை, குவி, உலவு (சுடல்)
குற-ண்டு = வளை, சுருள், வலிப்புக்கொள்
குற-ழ் (குற-ழு) = வளை, குணி

பிறவற்றை அனுபந்தத்துட் காண்க. நான்காங் கட்டளையால் மேல்வரும் புதுப்புதுச் சொற்களையும் உய்த்துணர்தல் எனிதாகவின், ஈண்டு அவற்றை எடுத்தோதாது விடுகின்றனம்.

இதுகாறும் காட்டியவை உழு எனுஞ் சொல்லின் தலையில், வலியுறுத்தவின்கண், ககர மெய்வந்துற்றமையால் பிறந்த வழிச் சொற்கள் அன்றே? மற்று ச், த, ந், ப், ம், வ், எனும் மெய்கள் தலைப்பெய்யு மிடத்து வேறு வேறு சொற்கள் சிறிது அர்த்த விகற்பத்தோடு தோன்றும். இவற்றுட் சகரமெய்த ககரத்தை ஒத்ததாகவின், இவை இரண்டும் தலைப்பெய்த சொற்களில் அர்த்த வேறுபாடு ஆதிகமாகாது. சொல்லமைப்பின்கண் ஆதியிற் சகரமின்றி ககரம் மாத்திரமேயே முதனிலை மெய்யாகி நின்றிருத்தல் சாலும் என்பதூடுமொன்று. இதற்கு சகரம் தலைப்பெய்த தமிழ்ச் சொற்கள் தமிழின் பாகதமாகிய கண்டத்தில் ககர மெய்முதலாய் நிற்றல் ஒரு சான்றூகலாம். சகரமின்றிக் ககரமே ஒருகால் தமிழிற் பயின்றிருந்ததினால்போலும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காலத்தில் “சகரக்கிளவி” சொற்குமுதலாய் வாராது நின்றது. (தொல்காப். எழுத். 61-2) இனி தகர பகரங்கள் முதனிலை

யாம்போது, ககர மெய்முதல் பெற்ற சொற்களின் அர்த்தத்தைக்காட்டில் அதி வலியுறுத்தப்பெற்ற புது அர்த்தங்களைப் பெரும்பாலும் தருதலே நுண்ணார்வால் அரிக. குழுமத்தலானது வளைத்தலாகிய எனி திற் பெறப்படும் தொழிலாகும். ஆயின் துளைத்தலும் பொள்ளுதலும் அதிகாடின்னியமான முயற்சியை வேண்டிந்தால் பிரசித்தம். வல்லின மெய் தலைப்பெய்த சொற்கள் இங்ஙனம் தம்முட்ட தாரதம்மியமான கடின முயற்சியைக் குறிக்குமாபோல், மெல்லின மெய்களாம் நகர மகரங்களையும் மகரத்துக்கிணமான வகரத்தையும் தலையிடத்துக்கொண்ட சொற்கள் மென்மையான முயற்சியை விளக்குவனவாகும். துளைத்தலோடு நுழைதலையும், வளைதலையும்; பொள்ளுதலோடு முழுகுதலையும் ஒப்பிட்டு இதனைக்காண்க. துளைத்தல் பெரும்பற்சியோடு உட்செல்லல். நுழைதல், மெல்லென உட்செல்லல். வளைதலும் சிறுமுயற்சியே என்னாம். மீட்டும், நுழைத்தலும் சிறுதுவாரத்துட் செலுத்துதலைக் காட்டுமான்றே? நுண்மையும் நாலும் இச்சிறு துவார உட்பாட்டுக்கருத்தோடு சம்பந்தங்கொண்டன. தோண்டிதல் நோண்டிதல் எனும் இரண்டு விளையையும் ஓப்புநோக்குமிடத்து, இவ்வண்மை மேலும் தெளிவாகும். தோண்டிதல்=வலிய ஆயுதத்தால் வெட்டிப்பிளங்கு உள்ளிடங்காணல்; நோண்டிதல்=நகம் முதலியவற்றால் மெல்லென உள்ளிடத்தைக் கிளைத்தலாம் அன்றே? பொள்ளுதல் முழுகுதல்கட்டுக் கும் இவ்வித ஏற்றத்தாழ்க்கியுண்டு. கடினமான பரப்பை வளிந்து துளையாக்குதல் பொள்ளுதலாகுமிடத்து, நீரைப்போலும் நொய்மையான பரப்பினால் மெல்லெனப் புகுதல் முழுகுதலாகுமான்றே. இத்தாரதம்மியம் இஞ்ஞானம் எல்லாச் சொற்களுள்ளும் புலமாகாதபோதும், ஆதிநாளில் வல்லின மெல்லின வேறுபாடானது காரணமின்றி எழுந்ததொன்றனம் என முடிக்கச் சில ஏதுக்கள் உள்ளன.

இவ்விடத்து வகரமெனும் இடையின மெய், பல சொற்களில், பிற தொரு மெய்யாகவன்று உகரத்தின வலியுறுத்த திரிபாகவே வருதலை எடுத்துக் கூறிவிடல் நன்று. உகரம் “இதழ்குவிந்தியலும்” என்பது தொல்காப்பியம். (எழுத். 87). வகரமும் அவ்வழியே பிறந்ததென்பது பிற பண்டை மொழிகளின் ஒப்புமையாற் பெறப்படும், ஆங்கிலத்தில் இன்றைக்கும் “உவ்” என்றுச்சரிக்கப்படும் W ஆகிய வகரம் உள்ளது. இவ் W ஒலியோடு தொடங்கும் ஜேரோப்பைய பாஷாச் சொற்களுட் பெரும்பங்கு எமது “உள்”, அடியிற் பிறந்தனவே. பழங்குமிழாடு மிக ஒற்றுமைபூண்ட மொழியாகிய சிங்களத்தில் இஞ்ஞானமும் வகர மெல்லாம் “உவ்” எனும் உச்சரிப்பே பெறும். இங்ஙனம் தமிழிலும் உகரமுதலாய்கின்ற சில அடிச்சொற்களில், வழிச்சொல்லாதற்கு வேண்டிய வலியுறுத்தலை நோக்கி முதனிலை உகரம் “வி” என்றுகி, பின் சொல்லுதற்கு எளிதாதற்பொருடு “வி” எனவும் “வ” எனவும் வந்ததுபோலும். உதாரணம்:

அடிச்சொல்லை ஸீட்டலும் மடக்கலும்

அடிச்சொல்—உள், உழு (உள்ளு)=உட்செல்
வலியுறுத்த உருவம்—விழு (வழு)=திடெரன உட்செல்
விழு-ங்கு=உட்செலுத்திக்கொள்
அடிச்சொல்—உலை=சுழன்றுவா
வலியுறுத்த உருவம்—வளை=உட்சாய்ந்துவா

தொல்காப்பியர் காலத்தில் எச்சொல்லையாதல் வகரமுதலாய் உச்சரித்தல் வழக்கருந்து நின்றமைக்கு “உ னா ஒ ஒ என்னு நான் குயிர் வ என்னென்முத்தோடு வருதலில்லை” என்ற குத்திரம் சான்று (எழுத் 33). ஆயினும் இழிசனர் வழக்கில் வீடு என்பதை ஒடு எனச் சொல்லையும் ஆங்காங்கு செவியுறுக்கள்றனம். செங்தமிழிலுக்கு அது அடாதென்றே கொள்க. வி, ஆ வொ, வோ எனும் நான்கும் தணங் தொதுக்குற்றமையினில் வகரம் எவ்விடத்தும் இதழ் குவிந்தியலா து “பல்லிதழியை வகாரம் பிறக்கும்” எனும் கட்டளைக்குப்படலாயிற்று என்க. (தொல். எழுத். 98)

6-ம் கட்டளை

அடிச்சொல்லை நீட்டலும் மடக்கலும்

அப்பால், சோல்லடிகளை நீட்டலானும் மடக்கலானும் புதுச் சோல்லையிகள் சீற்று சீற்று வேறுன போநுளைத் தேரிப்பனவாய் ஆக்கப்படும். இது ஆரூங்கட்டளையாம். சொற்களை ஒரோர் வகையில் வலியுறுத்துவிடுதலே புதுச்சொல் ஆக்கத்தின்கண் பயிலுகின்ற பொதுச் சூழ்சியைன்றே? குற்றுயிரை நெட்டுமிராய் உச்சரித்தலும் வலியுறுத்தலின்பாற் பட்டதன்றே? ஆகவின் குற்றுயிரோடு இயன்ற ஆதி அடிகள் நெட்டுமிர் கொள்ளுங்கால், அவை உழதிபெற்றனவாகித் தாம் முன்கொண்ட கருத்திற்கு ஒரு சிறிது வேறுபட்ட புதுக்கருத்தினைத் தந்துநிற்கும் எனக் காண்க. இங்கு யாம் குறிக்கின்ற ஸீட்டல், “செய்யுள் வேண்டியும்” வருகின்றதென வியாகரண நூலோர் கூறும் நீட்டலின் வேறு என்பது தானே போதரும். சொல்லாக்கத்தின்கண் வரும் ஸீட்டலிற்கு உதாரணம்:

தலையி

அய்=செருங்கியது
உழு=நிலைகொள்
இவி=விழு
எழு=கிளம்பு

வழியடி

பர=விரிந்துசெல்
கோடு(கு)=வளைந்து சுருங்கு

வழிச்சோல்

ஆய் (விளை)=சுருங்கு, தனுகு
ஊ (ன்) உ=நாட்டு
ஏர்=இழுத்துச்செல்
ஏழ்=மேற்படு

வழிச்சோல்

பார்=நோக்கு
கோடு=வளை

தோடு=ஒட்டையாக்கு

நள்ளு (நமை)=கிள்ளு
தெளி=வெளிச்சமாகு
பிரி=வெவ்வேறுக்கு

இவை வினைச்சொல்லாக்கத்தின்கண் வரும் நீட்டலாம். வினைகள் என்று பெயர்களும் பல நீட்டலாற் பெறப்படும், என்னனம்?

வினை

இடு=கீழேவை, சமர்ப்பி
கடு(கு)=நெருங்கு
மின்(னு)=ஒளிகாலு
திரி=உருள், உலவு

தோள், தோ(ண)டி=அழியாக்கு
நோ(ண)டி=உட்செலுத்திக்கிளை
தேர், தேறு=அறிவுதலைப்படு
பேர்=புரட்டிவை

பேய்க்

எடு=சமர்ப்பித்தது, பிணை
காடு=நெருங்கிய மரத்தொகுதி
மீன்=ஒளிர்வது, உடு
தேர்=உருள்வது

அடியை நீட்டலின்கண் குற்றுமிர் கெட்டுமிராதலோடு இகர உகரங்கள் முறையே தம்மினமாகிய எகர ஏகாரங்களும் ஒகர ஒகாரங்களுமாதலைக் குறித்துக்கொள்க. அகல், ஆல் எனவும்; பகல், பால் எனவும் வந்ததுபோல விகாரத்தால் இரட்டைகளாகி வெவ்வேறு பொருள்தரும் சில சொற்களை எண்டு சுட்டுதல் வேண்டப்படாது, இவற்றிற் தோன்றும் நீட்டல், எனிதில் உச்சரித்து முடிக்கும் பொருட்டு இடைநிற்ற ஒற்றை விடுத்து (இது ஒற்ற நீக்கம் எனும் செய்தி) இரு குற்றுமிர்களை ஒருங்கே உச்சரிக்கும் முகத்தால் எழுந்தது. எங்னனம்? அ(க)அல்=ஆல். ப(க)அல்=பால். ஆகவென், இவ்வித விகாரம் எமது நீட்டல் கட்டளையுள் அடங்காது. அங்னனமாயினும், ஒருசொல்லே உச்சரிப்புப் பேதத்தால் இரு சொல்லாயினபின், அவ் இரண்டும் வெவ்வேறுபொருள்குறிக்குமாறு வைக்கப்படுதலும் இயல்பே. இவ்வாருக, அய>அக-வு எனும் வரலாறுடைய அகல் எனுஞ் சொல்தான் ஆல் என வந்தவிடத்து, முந்தியது ஒரு சிறிது மாற்றத்தோடு அகம் என உச்சரித்து விசாலமாய்ப் பொறித்த கெட்கினக்குப் பெயராககப்படுவதாயிற்று. பிந்தியது விசாலமாய்ப் பரந்த மரவிசேடத்தைச் சுட்டுவதாயிற்று. இவ் அகல் எனுஞ் சொல்லே அடியாய்ப்பிறந்த பகல் எனுஞ் சொல் பிரித்தற் பொருள் கொண்டது. அதுதான் பால் எனவும் நின்று இரட்டையாயதற்பின், அவ்விரட்டைச் சொற்களுள் முந்தியது இருட்காலத்தின் வேறுகப்பிரித்த ஒளிக்காலத்தின் பெயரும், பிந்தியது ஆண், பெண், அலியென்ற பிரிவிற்குப் பெயருமாயிற்று. பகுத்தல் பாத்தல் என வருதலும் சொற்கிடைவால் எம்திய திரிபன்றி எமது கட்டளைக்குட்பட்டத் தோர் மாற்றமன்றைவறிக. சொற்கிடைவால் எழும் இத்தகைய விகாரங்கள் பல நான்காம் அதிகாரத்தினுள் விளக்கப்படும்.

இனி அடிச்சொல்லை மடக்கல் எனும் வீதியால் புதச்சொற்கள் ஆமாறு கூறுதும். மடக்குதலின்கண் அடியின் கெட்டுமிர்கள் பின் வரும் முறைப்படி வளைத்து உச்சரிக்கப்படும்.

ஆகாரம்—அய, அவ, அக, அல, அர, அள என மடங்கும் ஊகார ஒகாரங்கள்—உவ, உக என மடங்கும்

ஈகார ஏகாரங்கள்—இய, இவ, இக, இள, எவ என மடங்கும். சிறுபான்கை அடிச்சொற் குற்றுமிர்கள் மடங்கிவருதலும் கொள்கூ.

இக்கட்டளைக்கு உதாரணமாய்ச் சில எடுத்தோதி அச்சொற்கள் அப்பால் அடையும் விகாரங்கட்டுக் காட்டாக அவற்றுள் ஒரு சொல்லை விரித்து விளக்குதும்:

தாழ்,—தவழ், தவல், தளர்
சூளை,—(பெயர்)—சுவாலை (இது ஆரியம்)
தோய்,—துவை
நேர்,—நிகர், நிமிர், நிவ
நீள்,—நெகிழ்
ஏறு,—இவர்
நொய்,—நுகை
வெளி,—விளர், மினிர்
தெளி,—திகழ்

அடிமடக்குறுதலால் நிகழும் அர்த்தபேதத்தை ஆராய்ந்தறிதற்குக் காட்டாக தலையிடத்து நின்ற தாழ் எனுஞ் சொல்லை ஒரு சிறிது விளக்குதும். தாழ்தல், ஆழ்தலினின்று 5-ம் கட்டளையாற் பிறந்தது. ஆழ்தல், அகழ்தலின் மருஞ். இனி தாழ்தலின் அர்த்தம் இறங்குதல், வீழ்தலாம். 6-ம் கட்டளையினால் தாழ்தல், தவழ்தல் எனமடங்கி வருமிடத்து படிதல், ஊர்தல், தத்துதல் எனும் பொருள்பெறப்படும். இதனாலே தத்துதலைப் புறப்பாடான செய்தியாக்கொண்ட செந்து தவளை எனப்பட்டது. தவழ்வுது=தவளை. தாழ்தலே தவலை என்றால், இறங்குதல் விசேடமாகிய குறைதலைக் காட்டும். தவல்=குறைவு. தவ=குன்ற எனவும் வரும். அப்பால் தவலுதல்தான் தபுதலும், தப்புதலும், தவறுதலும், தவறுதலும், தவிருதலும் என வந்தமையை நுனித்துக்காண்க. ஈற்றில் தளர்தலும் தாழ்தலாகிய இறங்குதற்பொருளை வேறொரு விதத்திற் தருதலை “மார்பிற்றளர்முலை” (கலித்தொகை 22) ஆகிய மேற்கோள்களான் அறிக. இறங்குதற் பொருளினின்றே தளர்தற் சொல்லி னுக்கு, பல்லைப்படல், சோர்தல், சோம்பல், வருத்தம் ஆழியபொருள்கள் படிமுறையாய் வந்துற்றன என ஆராய்ந்தறிக.

7-ம் கட்டளை

வேறுபடும் அடி உயிர்கள்

அடிகளை நீட்டலும் மடக்கலும் எனும் கட்டளையால் அடிகளின் ஷியஞ்சனங்கள்ல முன்னின்ற சுட்டுமிர்களே நீட்டவும் மடக்கலும் பெற்று விகாரமடைந்தன. இவ்விகாரம் இனந்தழுவியதொன்று; ஆகவென் முறைப்படி நிகழ்வது. எங்னனம்? நீட்டலீல், அகரம் ஆகாரம்

ஆவதாகும்; உகரம், ஊகார ஒகர ஒகாரங்களாவதுகூடும்; இகரமும் எகரமும் ஈகார ஏகாரங்களாவதுகூடும் இனந்தமுலிய, முறைமையான விகாரமாம். மடக்கலில், அகர உகர இகர எகரங்களோடு பின்னாலும் அகரஞ்சேர்ந்தும் அய உவ இய ஆதிய உருவங்களும் ஒலிமாற்றுப் பொது விதிகட்டகொப்பவே நிகழ்வன. ஆயின் அடியுயிர்களில் இவ்வாறு நிகழும் விதிபீர்வமான விகாரத்தையன்றி, வித்தணைத் தூர் விகாரமும் உள்ளது. அதுதான் ஏழாம் கட்டளையாகும். உதாகரணம்: எல் எனும் பெயர் எழுகின்றதாகிய சூரியனையும் அதன் வெளிச்சுத்தையும் காட்டுகின்ற ஓர் வழிக்சொல். இது முறைப்படி இல-கு என்றாக “பிரகாசி” எனும் அர்த்தத்தையும், ஏல் என்றாக “வெளிச்சுத்தோடு” எனும் அர்த்தத்தையும் தரும். இவை இரண்டு மாற்றங்களும் முறையே பி-ம் ரீ-ம் கட்டளைகளாற் பெறப்படுகின்ற மேல்வங்களும் வியஞ்சனத் திரிபும் அடிச்சொல் நீட்டலுமேபாம். ஆயின் எல் எனுஞ் சொல் மேலும் சொற்பெருக்கம் நோக்கி ஒவி என, ஒளி என தன் எகரத்தினை ஒகரமாக்கி நிற்றலும், வால் என ஆகாரமாக்கி நிற்றலும் முறைதவறிய விகாரமாம். ஒலித்தல்=வெண்மையாக்கல்; ஒளி=வெளிச்சம்; வால்=வெண்மை. இவ்வெளிச்ச, வெண்மைச் சொற்களும் எல் சொல்லின்றே “வலியுறுத்துகின்ற முதனிலையெய்ப்பேறு” எனும் ரி-ம் கட்டளையால் பிறந்தன ஆதவின், எல், ஒவி, ஒளி, வால், வெளிச்சம் வெண்மை என்பன ஆறு சொற்களும் ஒரு சிறிது பேதப்பட்ட கருத்தை விளக்குவான் ஒரே அடிவாயிலாய் எழுந்தனவே எனக்காண்க. விளக்குதல் என யாம் இப்போது எடுத்தாண்ட சொல்லும் வெளிச்சம் எனுஞ் சொல் வின் மருவாய் நிற்பது. எல்> இலகு> இலங்கு> விளங்கு> விளக்கு என்பது அதன் வரங்முறை. அப்பால் “எல்” ஒவி, ஒளி எனவும் வந்ததன்டே? அவ் ஒவி, ஒளி எனும் சொற்கள் உலர் என, உணர் என, சொலி என, சுடி என, சூடி என, துல-ங்கு என, துளங்கு எனப் பலப்பல சொற்களாய் விரிந்து விரிந்து பரந்து பரந்து வருதலை எமது சொற்பிறப்பகராதி வெளிப்படுங்காலையிற் கண்டு மகிழ்க. எல் வெளும் அடித்தாயின் நல்ல மகாரித் சில்லோரை எம் “தமிழ்மைப் புற்ற வரலாறு” தாவிலுங் காணலாம். (பக. 88-104)

8-ம் கட்டளை

பிறிதோரு ஆதிச்சொல்லோடு கூட்டுணை

இக் கட்டளை தொடர் சொற்களைச் சார்ந்ததன்று. தமிழில் இரு சொல் ஒட்டி இயலும் தொடர்கள் பலவுள். அணிந்துரை, ஆண்டகை, உண்கலம், கொடுவரி, புழைக்கை, பொதுமகன், மண்ணுணி இவைபோல் வன தொடர் சொற்களாம். வியாகரணம் எடுத்தோதுகின்ற வேற்றுமை, அல்வழித் தொகைகளெல்லாம் தொடர் சொற்களே. இவற்றை ஒழித்து, பெயரின் ஜி, ஆல் முதலிய உருபுகளும், வினையின் காலம்

இடம் பால்களைக் காட்டும் இடைநிலை விகுதிகளும் ஒவ்வொர் சொல் வின் சிகித்தைவே என்றது இதுகாலம் நன்றாக நிச்சயிக்கப்பட்ட உண்மையாம். (தமிழ்மைப்புற்ற வரலாறு பக. 47-54; 64-76 சாண்க) தொடர் சொற்களை வெவ்வேறு பிரித்துக்காணல் எனிது. உருபுகள் விகுதிகளும் இலக்கண விற்பன்னர்களாற் சொற்களின் வேறுகப் பிரித்து நோக்கப்படுவன. இவையல்ல 8-ம் கட்டளையாற் சுட்டப்படுகின்ற ஆதிச் சொற்கள். அவை, தாம் கூட்டுண்ட் சோற்களோடு மருவிச் சேர்ந்து நிற்றலால், இப்பீந்தியவையை கூட்டுறை தளசீசோல்லே போலத் தோன்றவைப்பன. தொகையிறந்த சொற்கள், இஞ்சான்று தனிச்சொற்களே எனக் கொள்ளப்படுகின்றவை, இவ்வாறு இரு சொல் அடிக்குதலாற் பிறந்தனவாம். இனி, புதுச்சொல்லாக்கத்திற்கு உதவி யாயக் கூட்டுண்ட ஆதிச் சொற்களைப் பின்வருமாறு வகுத்து உதாகர எழுங் காட்டுதும்:—

அது

அது—அண்மைச் சுட்டாகும் அகரமும் ககர வியஞ்சனமுஞ் சேர்ந்து உச்சாரண உகரம்பெற்று நிற்கன்ற இச்சொல் தற்காலம் “இது” என்றதற்கு எதிராய்த் தூரத்திலுள்ளதனைக் குறிக்கின்ற சுட்டுப்பெயராய் வழங்குகினும், பண்டைநாளில், சொல்லமைப்பின்னன், தூரத் தார தம்மியத்தைக் காட்டாது பொருளைப் பிரித்துணர்த்துதலையே தொழிலாகக் கொண்டியன்றது எனல் ஆராய்ச்சியால் நிச்சயிக்கப்படும். இச்சொல் ஆங்கிலத்தில் the என்றும், சர்மனியத்தில் der என்றும், அராபியத்தில் அல் என்றும் வழங்குகின்ற சுட்டுறப்புக்களை ஒத்தது. ஆயின் ஆங்கிலமாதிய ஐரோப்பைய மொழிகளுள் the, der ஆதியன் பெயர்ச் சொல்லோடு ஒட்டுண்ணுது அதன்முன் சனித்து நிற்பன. அராபியத் தில் அல் எனும் சுட்டுறப்பு பெயரின் தலையில் ஒட்டுண்டு திரிபின்றி நிற்பது. இவற்றிற்கெதிராய், தமிழில் அது எனுஞ் சுட்டுறப்பு சொல் லீற்றில் ஒட்டுண்டு பெரும்பாலும் திரிபுபட்டதாய் நிற்கும். அது எனுஞ் சொல்லின் திரிபுகள் அடி, அஹ, அல், அம், அன், அர், அழி, அள், அண் எனவரும். அப்பால் ஈற்றுமையைக் கெட்டு “அ” என மலையாளம் ஆதிய பாகதங்களிலும், இவ் “அ” தான் ஜி என மெலிந்து தமிழிலும் வரும். நிலைச்சொல்லின் ஈற்றுக்கர இசுகாங்களின்மூன், அது எனும் உருவத்தின் தலை அகரங் கெடுதலுமொன்று. இத் திரிபுகள் வாயிலாய்த் தமிழில் அர்த்த பேதத்தோடுகூடிய சொற்பெருக்கமும் நனி பெறப்படும். இவற்றை இனி உதாகரணங்களால் விளக்குதும்:

இழு-து=இழு(படும்)அது.—நெய், கொழுப்பு, சூழம்பு. ஈண்டு நிலைச்சொல்லது ஈற்றுக்கரத்தின் முன் அது என்பதன் தலை அகரங் கெட்டது. இழு+ (அ)து=இழுது. அது எனுஞ்சொல் திரிபின்றி நிற்றந்துப் பெயர்ச்சொல் எடுத்துக்காட்டுக்கள் அரியனவாம். செய்தது என்ற வாய்ப்பாட்டுக் காலங்காட்டும் தொழிற்பெயர்களில் மட்டும் அதனை

விளக்கமாய்க் காணலாம். செய்த+அது எனப் பிரிக்க. செய்தது எனும் உருவம் இருந்தபடியேயிராது செய்தல் என வந்திட்டமையில் அது எனும் சொல் அல்லெனத் திரிந்தமையையும் கண்டுகொள்க.

குற-டி=வளைந்த (வட்டித்த) அது.-சிறுமலை. ஈண்டி, “அது” அடு என்றுயிற்று. குறு+அது=குறடி. குன்று எனுஞ் சொல்லும் மேல் ஒரு விகாரமாக.

கிண-று=கிண்டிய அது.-எண்டி “அது” அது என்றுயிற்று.

குட-ல்=குழைந்த (திரண்டு உட்டுளையுள்ள) அது.-ஈண்டி “அது” அல், என்றுயிற்று. “அது” வினின்று அல் எனமாறிய இவ்விறதிச் சொல் முற்கறியாங்கு தொழிற் பெயர்களில் மிகப்பயிலும். உதாரணம்: செய்த+அது=செய்தல். அப்பால் இவ் “அல்” ஒசை நயமும் உறுது திப்பாட்டாற் பொருள் விகற்பழும் நோக்கி கல், சல், தல், பல், மல், வல் என முதனிலைமெய் பெற்று வருதலுங்கொள்க. உதாரணம்: நடக்கல்=நடத்தல்; எரிச்-சல்=எரித்தல்; வரு-ஶல்=வரல்; திரும்-பல்=திருமல்; செய்யா-மல்=செய்யாது; இர-வல்=இரத்தல்.

ஆழ-ம்=அகன்ற அது.-எண்டி “அது” அழ் என்றுயிற்று.

கட-ன்=கட்டுவதாகிய அது.-ஈண்டி “அது” அன் என்றுயிற்று. இதற்குத் தலையடி “அடு”. அடுத்தல்=நெருங்கவைத்தல். கட்டுதல்-இறுகப் பினாத்தல்.

சட-ர்-சுகிக்ன அது.-ஈண்டி “அது” அர் என்றுயிற்று. “சடர்” சொல்லின் வரன்முறை எல்டு ஓலி> சொலி> சுடு> சடர் என்பது.

உ-ழ்=உறகின்ற அது, இடையெடு.-ஈண்டி “அது” அழ் என ஆயிற்று. உள்ளாய் நிற்றல் உறதலாம், உஞ் என வரல் வேண்டிய விடத்து உறு என்றுயிற்று. ஊன்று என்பதுஉம் இதன் வலியுறுத்த வேறெரு உருவம்.

பாந்-தள்=பாய்கின்ற அது, பாம்பு.-ஈண்டி “அது” அன் என ஆயிற்று. இது அய=அண்மையிலுள்ளது> அய-க்கு> பர>> பாய்> பாய்த்து என வரும். பாம்பு எனும் உருவமும் இவ்வடியிற்பிறந்தது.

இடுக்-கண்=இடுக்குகின்ற அது.-ஈண்டி “அது” அண் என்று மிற்று.

அது எனுஞ் சொல் கடைக்குறையால் அ என் நின்று ஐ என மெலிந்ததற்கு உதாரணம்: இலை=கீழே தூங்கும் அது. இச்சொல் மலையாளத்தில் இல என நிற்கும். இழி>இழு=கீழ்நோக்கு: செய்தது (செய்தல்) எனும் வாய்ப்பாட்டுத் தொழிற் பெயர்கள் பல அது அல் என்பனவற்றை அ (ஐ) என மாற்றுதலோடு, காலங்காட்டும் இடை நிலையையும் திரித்து வேற்றுவரும் பொருளும் கொள்ளும். உதாரணம்: செய்கை. ஈண்டி (செய்தது) செய்தல் எனும் ஆதி உருவம் செய்தை

என்று வராது செய்கை என்றுயிற்று. செய்தையாக வேண்டியவிடத்து செய்தி என வருதல் மேல்வரும் “இல்” சொல்லின் திரிபெனப் பின் னர்க் காணக். ஐ எனும் சிறை சொல் கை என வந்தவாறுபோல்சை, கை, பை, மை, வை என வருதலுங்கொள்க. உதாரணம்: வரி-சை=வரும் அது, வரல்; குடந்தை=குழையும் அது, வளைவு; இடும்-பை=இடுக்கும் அது, இடுக்கல், இடுக்கண்; பொறு-மை=பொறுக்கும் அது, பொறுத்தல்; நட-வை=நடக்கும் அது, நடத்தல். இவ்வருவங்களின் அர்த்த பேதங்களைக் குறித்துக்கொள்க. யாழும் ஒருசில காட்டாகக் காட்டுதும்:

இழு-து-நெய்

இழு-வல்-காலதாமசம்

இழு-வை-இழுக்கும் வடம்

இழு-மை-இனிமை-“தொண்டைக்குள் நிற்றல்”

“நீடுதோன்றினியர்” (நற்றிணை 1) என்ற மேற்கோளில் இனியர் என்றதற்கு “நீடுதோன்று” என அடைகொடுத்திருத்தல் காணக்.

குட-ல்-இரைப்பையைச்சார்ந்த சூழல்

குட-ம்-கலயம்

குடை-கவிகை

ஆழ-ம்-அகலம், தாழ்வு

ஆழல்-அகழும்-செங்கு, கறையான்

கட-ன்-இறுக்கவேண்டியது

கட-ம்-கழிரு

கட-மை-செயற்பாலது

கட-வை-ஏணி

பிறவற்றையும் ஆராய்ந்து காணக். இச்சொற்பகுதிகள்தாம் மேல் வரும் உள், இல எனும் சுட்டுறுப்புக்களின் கூட்டரவால் பின்னும் வேறுபட்ட கருத்தோடு வேற்றுவரும் அடைதலீடும் சிங்கநோக்காய்க் கவனிக்குக.

உள்

மழறந்ததை (சேய்மையை)க் காட்டுவதாகின்ற உகரச் சுட்டோடு எகர வியஞ்சனஞ்சேர்ந்து ஆன உள் எனுஞ் சொல், நிலைச் சொல்லி னுக்குத் துணையாய் வருங்கால், “பொருந்துவது” “உடைமையாக்கொண்டது” “தன்னகத்தேவைத்திருப்பது” எனும் அர்த்தத்தைக் கொடிக்கும். இவ் உள் சொல்லும் உல், ஊழ், உறு (இறு) எனப் பரினமித்தலோடு, கடைக்குறைந்து பெரும்பாலும் “உ” எனவும் நிற்கும். அப்பால் “உள்”வின் கடைக்குறைந்த “உ” எனும் உருவம், பொருள் வேறு பாட்டைத் தருகின்ற உற்திப்பாட்டின் பொருட்டு, முதனிலை மெய் பெற்று கு, ச, டி, த, பு, ரு, எனவும் வரும். இவையிற்றிற்கு உதாரணம்:-

இய-வள் = இயக்குதலைப் பொருந்தியது, தலைவன், இறைவன்.—தலையடி இழி = இறங்கு. இது இயங்கு = செல், இயக்கு = செலுத்து, தலைமைபெறு எனவரும்.

அல்-குல் = சாய்தலை உடையது, இடுப்பு.—எண்டு “உள்” உள் என்றுமிகுற்று. தலையடி: அஃகு = அண்மையை நாடு, படிப்படியாய்க்குறை, சாய்.

என்-றாழ் = வெப்பத்தை அகத்தே கொண்டது, பொருந்தியது, பகலோன், கோட்டகாலம்.—எண்டு “உள்” உழழ் என்றுமிகுற்று. தலைச்சொல் எல் = எழுஷது, சூரியன், அதன் வெப்பம். “எல்” கடைக்குறையான “உள்” எனுங் துணைச்சொல் பெற்று எல்லு என நின்று, ஒவிச் சிறப்பு நோக்கி என்று எனவாயிற்று. எந்தமிழில் லகர ளகரங்கள் நகரமாகின்றமையும், நகர ஒற்றை முன்பெறுகின்றமையும் பெருவழக்கு. “கால்” (ஊதை) காற்று எனவும்; “நால்” (கயிறு) நான்று எனவும்; நாள் ஞான்று எனவும் வருதல்கான்க.

ஞா-யிறு = நாளைக் காட்டுதலைப் பொருந்தியது, சூரியன்.—எண்டு “உள்” உறு என்றுகி, நாவுக்கெளிதாதற் பொருட்டு இறு என மெலிந்தது. தலையடி: அகல் = அண்மையின் நீங்கு, நீண்டிரு. வழியடி, நாள் = நீண்டது. “ஒருநீட்டு” அங்கேல் ஒரு காலப்பகுப்பு. நாள் உறு = ஞாயிறு என்றுமிகுற்று. காலம், நான்று, ஞாலம் எனுஞ் சொற்களும் அகல் எனும் தலையடியினின்று 5-ம் கட்டளையாற் பிறந்து நீள்த்தை, விசாலத்தையே காட்டுவன. காலம் = (கால்-அது) நீட்சியைப் புறப்பாடாகக்கொண்டது, நேரம். நான்று, (நால்) நீட்டைப் புறப்பாடாகக்கொண்டது, கயிறு. நாண், ஞாண் என்பன “நால்” சொல்லின் வேற்றுறுவங்கள். ஞாலம் = (நால்-அது) அகன்றதாகிய பூழி. நகரம் ஞகரமாதல் தமிழ் வழக்கு. காலம் என நின்று நீண்ட நேரப்பகுதியைக் குறிக்கின்ற கால் எனுஞ் சொல் தானே, நடத்தலுறுப்பாக்கிய நீண்ட அவயவத்துக்கும் பெயராதலை நோக்குக. இவ்வாறு அடிச்சொல்லும் வழிச்சொற்களும் சார்புச்சொற்களும் பொருந்தியதாய் நிற்கின்ற “காலம்” எனுஞ் சொல் ஆதித்தமிழ்ச் சொல்லேயன்றி ஆரியச்சொல்லனரெனக் கொள்க. வெளிவரப்போகின்ற எமது சொற்பிறப்பகராதியைப் படிப்போர், இதனைப்போலும் பன்னாற்றுச் சொற்கள் தமிழினுக்கும் ஆரியத்தினுக்கும் பொதுவாய் நிலைபெறுதலைக் கண்டு மகிழ்வர்.

“உள்” கடைக்குறைந்து “உ” என நிற்புழி, பல நிலைச் சொற்கட்குத் துணையாவது. உதாரணம் அடை-வ = சமீபித்தலைப் பொருந்தியது, முறை. தலையடி: அடை = அண்மைகொள். ஈண்டு கடைக்குறைந்த உள் எனுங் துணையோடு இயன்ற இச்சொல், அடைதல் அடையல், அடைகை என “அது” எனுங் துணையின் பேதங்களோடு இயலுங்

கால், கொள்ளும் அர்த்த விகற்பத்தை நுனித்துக்காண்க. அடை-வ எனுஞ் சொல்லில் “உ” எனுஞ் சிறைசொல் தனித்து நின்றது; வகரம் உடம்புடிமெய், இனி, முதனிலை மெய்கள் பெற்று வரும் “உ” எனுஞ் துணைச் சொல்லிலுக்கு உதாரணம் வருமாறு:—

கடு-கு = காரத்தைப்பொருந்தியது.—தலையடி: அடு

கொலு-சு = வளைதலைப்பொருந்தியது.—தலையடி: உழல்

கவ-டு = பிரிதலைக்கொண்டது, சொப்பு.—தலையடி: அப, அகவு = நெருங்கிச் செல்லத்தேடு, பிரி

கொழு-ங்கு = இளமையைப் பொருந்தியது, இலை.—வழியடி: குழு = சூறாக்கியது, இளமையானது

குறு-ம்பு = வளைந்த மதிலுள்ளது, அரண், வலிமை.—வழியடி: குறு கொடி-று = வளைந்து இடுக்குவது, குறுதி.—வழியடி: குட

இல்

கீழுறுதலைக் குறிக்கின்ற இசரச் சட்டோடு லகர வியஞ்சனஞ் சேர்ந்து இயல்கின்ற இல் எனுஞ் சொல், நிலைச்சொல்லிலுக்குத் துணையாய் வருங்கால், “இருப்பது”, “இருக்குமிடம்” எனும்பொருளொத்தரும். இவ் “இல்” இந் என இர் என வருதலோடு, கடைக்குறைந்து “இ” எனவும் நிற்கும். முந்திய “உ” எனுஞ் சிறை சொல்லேபோல இதுவும் ககரமாகிய முதனிலைமெய் பெற்று வருதலுங்கொள்க. உதாரணம்:

வெ-யில் = வெம்மையாயிருப்பது.—தலையடி: எல். வெள் > வேதன் > வெம் > வெயில் எனவரும்

உவ-ரி = உவர் (உப்பு) இருக்குமிடம், கடல்.—தலையடி: உவ = உயர், பொரும்.

கொளு-க்கி = வளைவாயிருப்பது, கொக்கை

கொடி-ச்சி = வளைவாயிருப்பது, தேருறப்பு

இவை இரண்டு நிலைச்சொல்லும் குழு (தலையடி: உழல்) எனும் அடியாய்ப்பிறந்து, பொருள் விகற்பம் நோக்கி “இல்” சொல்லின் வெவ்வேறு உருவத்தைத் துணையாய்ப்பெற்றன.

செய்-தி = செய்யப்பெற்றதாயிருப்பது. தலையடி: எய்

சுடு-ம்பி = திரட்சியாயிருப்பது, மயிர்முடிச்சு. வழியடி: குட

வேறு சில இறுதி நிலைகள்

இவையிற்றையன்றி வேறு சொற்களும் பெரும்பான்மை சிறைஞ் தும், சிறபான்மை சிறையாதும் பிற்காலத் தமிழ்ச்சொற்கட்கு இறுதி நிலையாவன. அவற்றுள் முக்கியமானவையை ஈண்டுக்குறிப்பிடுகின்றனம்.

கடைசில	ஆதியுநவம்	உதாகரணம்
அனை	அண்ணு [தல்]	சிறுப்பளை
அனம்	"	செவ்வனம்
அனம்	"	தாங்கணம்
அனவு	"	தின்னைனவு
எனவு	"	சிக்கெனவு
அக்கம்	ஆக்கம்	தின்னைக்கம்
அகம்	அகம்	உருவகம்
அளம்	அள் (அடு)	சீதளம்
அலம்	"	மண்டலம்
அவு	உவு (உறு)	கூட்டரவு
ஆங்கு	ஆகு [தல்]	பொல்லாங்கு
ஆப்பு	"	பொல்லாப்பு
ஆம்பு	"	சன்னும்பு
ஆம்பரம்,	ஆம்பு + அரவு	துலாம்பரம்,
அம்பரம்	"	விளம்பரம்
ஆடு	அடு [ததல்]	சிறுவாடு
ஆரம்	அரவு (உறுதல்)	ஒப்யாரம்
அரி	"	திடாரி
அரம்	இய [உதல்]	துணிகரம்
இயம்	"	அவ்வியம், ஊழியம்
இகை	"	சன்னிகை
இதம்	"	தப்பிதம்
இதி	"	வாரிதி
உணி	உண்	தாக்குணி
உரவு	உறு [தல்]	துப்புரவு
ஏனம்	என்பது?	அஃகேனம்
கண்	கண் (அண்டு)	இடுக்கண்
கம்	கல் (அல்)	சேதகம்
கை	"	திகிரிகை
காடு	படு [தல்]	சாக்காடு
தலை	தலை	சேர்ந்தலை
மானம்	ஆனது	சேர்மானம்
வானம்	"	சில்வானம்

இவற்றுட் சில ஆரியத்துக்கும் தமிழுக்கும்பொதுவென உணர்க.

நாலாம் ஆதிகாரம்.

DIALECTAL CORRUPTION

சொற்சிதைவு

இதுகாறும் தமிழ்மொழியின் ஆதிச்சொல்லுறுப்புக்களாகும் தலையடிகளும், அவற்றினின்றும் பிறக்கும் வழியடிகளும், அப்பால், இருதிறத்தனவற்றினின்றும் எழும் வியற்பனங்களும் முறைப்படி ஆக்கப்பெற்று இங்ஙனே சொற் தொகை விரிந்து பல்கும் ஆற்றினை விளக்கினாம். இனி, ஒருகால் முறைப்படி ஆக்குண்டு நிலைபெற்ற சொற்களானவை, காலச் செலவில், சொல்வோரின் இயற்கையான சோம்புத்தனத்தினால், நாப் பயிற்சிக் குழறபாட்டினால், சிதைவுற்ற வேற்றுருவங்கொண்டு பெரும் பாலும் வேறுபட்ட பொருளையுங் குறிப்பனவாய் வந்துற்ற பான்மையை எடுத்தோதுவாம். இச்சிதைவு ஒலித்திரிபாலும் உருத்திரிபாலும் நிகழும். அவற்றுள் முந்திய ஒலித்திரிபு மேல்வருவது.

உயிர்மாற்றும் மேய்ம் மாற்றும்

சொற் சிதைவு இயற்கையைச் சார்ந்து நிகழுவதோர் செய்தியாகவின், உயிர்மாற்றின்கண்ணும் மெய்ம்மாற்றின்கண்ணும், அவ்வியிரும் மெய்யும் பிறங்கமுறையானே ஒலித்திரிபாற் சிதைவும் நிகழும். இனி அ, இ, உ எனும் மூன்றுமே ஆதி உயிர்களாம். அகரம் அங்காப்பு மாத்திரையாற் பிறக்கின்ற பேச்சொலி. இகரம் அங்காப்பிழிதலினாலும், உகரம் இதழ் குவிதலினாலும் வருவன். அப்பால் இவ் ஆதி உயிர்கள் மூன்றும் எனைய உயிர்களினுக்குப் பிறப்பிடமாகும். எங்ஙனம்? ஆ, ஈ, ஊ என்பன இவற்றின் கீட்டித்த ஒலிகளாம். எ, ஒ என்பன முறையே அ+இ, அ+உ எனும் சேர்க்கையாற் பிறப்பன. இவை தாம் ஆ+இ, ஆ+உ என வருமிடத்து, ஐ, ஒள எனச் சந்தியக்கரங்களாகும். மற்று ஊ, ஒ என்பன உகர ஒகரங்களின் நெடில்களாமென்பது சொல்லாமலே அமையும். இவ்வாருகளின், அகர ஆகாரவொலி தலையிற்கொண்ட சொற்கள், எகர ஏகார ஒலிபெற்றுச் சிதைவுறும். எதிர் நிரலாய், பின்னைவை முன்னவையாதலுங் கொள்க. உதாகரணம்:

கல்லல்	கெல்லல்
சாம்பல்	செம்பல் (வாடியழு)
ஏவன், எவன்	யாவன்
செருக்கு	தருக்கு
கேளல்	களிறு

அப்பால், அகர ஆகாரச் சொற்கள் இன்தழுவி ஒகர ஒகாரச் சொற்களாதலும், எதிர் நிரலாய், பின்னைவை முன்னவையாதலுங் கொள்க. உதாகரணம்:

கறித்தல்	கோறித்தல்
ஆம்	இம்
கவாஸம்	கபோஸம் (ஆரியம்)
கோடகம்	கேடகம்
ஆவி	கவி
ஆழது	கழஹ
கும்பல்	காம்பல் (காடிய கூ)

இகரம் எகரமாதலும் உரம் ஒகரமாதலும் சொல்லாகக்கீதின்கள் பலிலும் விசுரா முறையாகவின், அதனைச் சிகதவின்பால் எடுத்தோதல் வேண்டப்படாது. ஆயின் இதழ் குவிந்தியதும் உரம் சொல்லற்குக் கடினமாதல் காரணமாய், அதனை அங்காப்பு இழிதலைச் சிறந்த அதற்கும் அரசத்துக்கும் இடைக்கின்ற இகரமாய் மற்றியலம் சிகதவே என்க. சிறபான்கம் இகரச் சொற்கள், போருள் வேறுபாட்கை கோங்கி, உகரச் சொற்களாய் மாறியவையும் கொங்கி. உதாகரணம்:

புகழ் (ஒட்டை)	பிகழு
புலம்	பிலம்
குழுமு	கெழுமு
ஆழம்பு	இறும்பு (சிறமலீ)
பிளை	புலை (பிளைத்தத்)

அப்பன்—ஐபன், கைபு—கைப்பு என்பவைதற்கிறபோல் அகர ஆகா ரகங்கள் ஐகாரமாதலும், தீடுபைல்—வையென்கள் என்பதற்கிறபோல் இகர சுகரமங்கள் ஐகாரமாதலும், மீட்டும் அவ்வை—ஒள்கை; பல்வும்—பெள வும் என் அகரம் ஒள்காரமாதலும் எடுத்தோதல் வேண்டா மாற்றங்க எரம். ஏற்று ஆகாரம் ஆப் என வருத்தும் ஒன்று. உதாகரணம்:

குழந்	குழாய்
குழம்	குழாய்
உகர-தல்	உராய்-தல்

இனி, மெய்கள் இனம்பற்றி ஒன்று மற்றெலுள்ளுப்புச் சிகததிலீ கோக்குதம். சுகரத்தினின்று சுகரம் பிறத்தலின், அது இறுவாகும். தழித்துக்குலத்தைச்சர்க்க பிராகுமி மொழிலில் கூகம் சுகரமாவதைப்போல் சிறபான்கம் தமிழிலும் கிடையும். இம்மாற்றம் சுகரத்தினுடு பெறப்படுவதைப்போதும்.

கவரி	கவரி
துங்கல்	துஞ்சல்
தங்கல்	துஞ்சம்
விளக்கம்	வெளிக்கம்
கிளி (கண்ணடம்)	கெவி
கேடகம் (வட்டமானது)	கேசம்
கொப்புழு	தொப்புள்
குருவும்	தூமுலம் (ஆரியம்)

கேடைச் சொல்லின் ஆதியுருவம் கோடகம் ஆசல்வேண்டும், என ஆராய்க்கு உணர்க்குதொன்க. கோடகம் வளைந்தது, கட்டுறைப்பாளது. வழியடி: குடு. இனி கோடகம் கேடைசெமென்றுயதற்பின், அததான் கடகம் கரகம், சிகரம், கோரம், சுடம், சுடு, சுடி, சுகாடி, சாகை எனப் பலவாறு மாறிய விகோதத்தை உய்த்துனோக்க. “கராமுந் கோரமும் வள்ளுமும் கேடைமும், சிகரமுந் சாகையும் வட்டித் பெடுமோ” என்பது வின்கலக்கை. கடைம் ஆதியன குடைதைம் ஆடியாய்ப் பிறந்தகமபோல, வள்ளுமும் வட்டிதும் வளை (உன்) எலும் ஆடியாய்வரும் எனக் கான்க. இம் மாற்றங்கள் ஈன்று முன்றாம் பிஸ்ராம் வசூம் விதிகட்கு ஏற்ற காட்டுக்களைகின்றன. கடைம் கடைமாயினைம் மேல்வரும் “கிளை மாற்றம்” என்று சிகதவுக்கும் உதாகரணமாகும்.

அப்பால் சுகரத்தினின்று சுகரமும், அதன்மேல் புகரத்தினின்று குரசுகரகங்களும் முறைபே பிறத்தலின், சுகர யார குரசு நகரங்கள் தம்முட் பிறந்து கிற்கும். உதாகரணம்:

கேயம்	கேசம்
வாயில்	வாசல்
உயா	உரை
யான்	ஈன், குரன் (மலையாளம்)
உராய்தல்	உராஞ்சல்
கள்ளு	ஊளம் (ஆரியம்)
கணி	கெனுன்று
காலம்	ஞாலம்

சுகரமும் தசரமும் ஒத்த பிறப்புகடையனவாரலின் இலை தம்முள் மாறுபடும். வட்சொற்களைத் தாநிறித் தற்பயம் ஆக்குங்கால் வகரம் தசர மாதல் பெருவழக்கு. உதாகரணம்:

முசலி	முதலை
தேதல்	தேசு (கன்று)
கொக்கு	கொத்து
பெரிது	பெரிசு
ஜங்கு	அஞ்சு
ரஸம்	இரதம்

சுகரம் வகரமும் பகரமுமாதல் ஒத்தப்புகடையமலிலுள்ள, பிறதோற்களைக் கிணம்பற்றியாம். கமிழ் முதலைக்கீப் பகரச் சொற்கள், கண்ணடத்தில் பெரும்பான்களும் தொண்டியதற்கும். உதாகரணம்:

பாகல்	பாகல் (வழக்கு)
கோக	கோக
செப்வேன்	செப்வேன்
அஃகு	அஃபு
இருக்க	இருப்ப
பத்து	ஊத்த (கண்ணடம்)

பாம்பு	காம்பு (மூங்கில்)
சிளம்பு (சலம்பு)	சலங்கை

பகரம் மகர வசரங்களாகவும், வகரம் மகரமாகவும் கிடைவதும்.
உதாகரணம்:

என்பர்	என்ம-ஞர்
உண்பாஸ்	உண்மாஸ்
பகுப்பு	வகுப்பு, வகை
வண்டி	பண்டி
வாளம்	மாளம் (செம்மாளம்)
சிறவி	சிறுமி

மகரம் அகரமாகவும், ககரம் மகரமாகவும் மாறுதலுமோன்று.
உதாகரணம்:

மரம்	மரன்
குமீம்	கொல்லை (தெலுங்கு)
கீர்	மீரு "

வகை வகரங்களும், வகர, முகர, ககர, டகரங்களும் பிறழுத்து
வரும். முகரம் யகரமாததும் குகரமாததும் கோள்க. உதாகரணம்:-

குடல்	குடர்
காலி	காரி (தென்னை)
காடு	காறி
தெனி	தெனி தெனிய (தெலுங்கு).
மஞ்சல்	மஞ்சன்
புதை	பொளி, புகர
வெளிநல்	விழிகல்
புழலீல்	புடலீ
குழி (விளை)	குயில்
உழற்று	உழற்று, உடற்று

அங்காரே தெர, டெர அகரங்களும், கை முகர, அகர நகர
அகரங்களும் தம்முள் மாறபட்டு வரும். உதாகரணம்:-

புகுத்தல்	புட்டல்
குத்தி	கொடுத்தி
கடிப்பு	கறப்பு
அடித்தல்	அகறதல்
மலி	வளம்
ஙல்	ஒஹு, கனி
உழுகு	முன்கு (கன்னடம்)
கள்ளல்	கன்னல்
வள்ளம்	வட்டில்

அனில்	அனில் (கன்னடம்)
கிட்டை	கிண்ணனை
திடம்	திறல்
பினை (பினாவு)	பிடி
மணம்	மண்றல்
கோடு	குன்று
நினங்கு	நினங்கு (மலையாளம்)
அவ் அன்ன	அன்னனம்
பெண்டி	பெட்டை, பேடி

பாகதங்களில் நகரம் ஜகரமும் க்ககரமும் குகரமும் கோள்க.
உதாகரணம்:-

முஹ (முன்று)	முஜி (தலைவும்)
நாறு	நாக் " "

மெல்லொற்றும் உடம்புகுமெய்யும்

சொல்லாக்கத்தில், மூறைப்படி மெல்லொற்றுப் பொருங்குதலை
ஒழித்து, கிஷதவால் பொருங்குதலைமுண்டு. என்னைம் பகல் எழுஞ்
சொல் பக்கம் பாகம் என வருதலோடு பக்கு எனவும் சொல் வேறு
பாட்டின்பொருட்டு வரும் அங்கே. இதுசொல்லாக்கத்தின்பாற் பட்ட
தை. சொற் கிஷதவால் மெல்லொற்றுப் பெற்று வருவனவும் உள்.
அவற்றிற்கு உதாகரணம்:

அருகு	மருக்கு
அல்கு, ஒல்கு	அஞ்ச, ஒஞ்சி
காப்பகை	காக்கை
கோய் (குவி)	கொஞ்ச

இனி ஓர் சொல்லில் ஈருயிர்கள் பொருங்குமிடத்து “அகரயிர்க்”
காள யவ்வும் வவ்வும் யருதலே பொதுக்கட்டளை. இவை தாம் உடம்
படிமெய் எனப்படும். ஆயின் ஒவித்திரிபால் இவையிற்றினிடமாய்
எவ்வும், குவ்வும் ரவ்வும் வரலுறுதும். உதாகரணம்:-

இருக்கின்ற அ(வ)ன்	இருக்கின்றனன்
எண்மர் (எண்பார்)	என்மானுர்
இளைய(வ)ன்	இளைனுன்
காவும்	காரும்

உருத்திரிபாற் சோற்சிதைவு

காலகதியில் கிஷதக்கு வேறுபட்ட சொற்களானவை ஒவித்திரிபா
லன்றி உருத்திரிபாறும் கிஷதவை எய்தின. ஒவித்திரிபு ஒரேர்
எழுத்து மற்றுள்ளுக்கப் பரினமீத்தகவையார். உருத்திரிபு ஒவ்வொர்
சொல்லே: (1) கலைக்கீல்கேடு, (2) இடத்திலைக்கேடு, (3) முத

விலைக்கேடு, (4) இருதலைச் சுருக்கம், (5) தலையொற்று நிக்கம், (6) கிளிமாற்றம், (7) ஒப்புவைச் சொல்லாக்கம் எனும் ஏழுவகையை ஜம் பெற்றுள்ள மாற்றமாம். ஈண்டி இவ் ஏழுவகைத் திரிபையும் எடுத்து விளக்குதும்.

1. கணாடிலைக்கேடு

தமிழ் பல சொற்கள், இலக்கியங்களில் ஏற்றுமூன்றார சிகதவற்றன, ஈரகை மூவகையாய்ப் பன்னடைகள் இயங்றன, ஈற்றப்படுத்திய இழங்க, இன்று ஒரைசைச் சொற்களாய் நிற்கின்றன. ஒரு சில உதாகரங்கள் அவற்றின் படிப்படியான திரிபோடு மேல்வருவன:

இவ-வை	ஒங்க	ஒ
பொத-தி	போது	தி
கு-வு	காவல்	கா (காவல்திகம்)
இழி	இடி	ஈ (கொடி)

இவற்றுள் கடைச்சொல்லின் வரலாறு வெளிப்பட்டது. முத்தட்டமூன்று சொல்லும் விரிக்கு கிடைக்கு வாந்தவாறு யாதவில்: (1) உய், உய-ர், என்பன முந்திய சொல்லினாக்குத் தலையடியாம். உய-தல் சேய்கம (மறைவிடம்) யினின்றும் வெளிப்படுகூட. உயர்-தல் = பொருமதல், மேற்படல். உய-ப்பும், உய-கையும், படிமுறைபாய், உயர்தலை (பொருமுறை) மனம் நிறைதலை, உள்ளப்புரிப்பைக் கட்டுகிம். “உயர்”ச் சொல்லும் அது, இவ் உவகையே, மேல் விளக்கப்படும் இடைகிளைக்குறைபால், ஒங்க என்றுகிப் பின் “ஒ” என்றும் கடைகிலையையுமிழுக்கு ஒ என்றுவிற்ற. (2) பொத்தி எனும் சொல் பொர் எனும் வழியாப் (தலையடி: உன்) புதை, போர் எனவந்து, முடியிருப்பது எனும் கருத்தில் விரியாத மலைக் குறிக்கும். பொத்தியே போது எனத் தலைக்கு யேற்றுவத்தான்கிபது. போ-திகை எனும் ஆரியக் கொல்லும் காண்க, “போது” டி வென்றுயிற்று. பூவினை விளக்கும் “போது” வேறு; பொழுது (தலையடி: ஒனிக்குள்) என்றுள்ள சொல்லின் கிடைவாகிய “போது” (கேறம்) வேறு. போது எனும் உருவத்தினாக்கு இரு கோற்றுவாய் உண்மையை ஆறியாதோர், சில பன்டிகர்கள், பூக்கள் மலருக்கல் ஒவ்வோர் கோற்திலரதலின் போது எனும் பூப்பெயர்தான் கோற்தில்காமிற்று என மயங்குவர். அற்றற்று. கோற்கைத் தாட்டுகின்ற “போது” பொழுதினின்றும், மலைக் காட்டுகின்ற “போது” பொத்தியினின்றும், கிடைக்கு வருமென உணர்க. (3) எவுதல் கவிதலினின்று பிறப்பது. “கவிதல்” குவிதலின்மருஷ. குவிதல் <கும்பு <கொடி-கு <குடு <குழு <குழல் <உள் எனவரும். “கவிதல்” யாதொல்லை கோக்கிச் சாப்பதல் எனும் பொருள் உள்ளது. கவுதலும் முதற்கண் அப்பொருளே கொண்டது. இதினின்று கிளைத்தெழும் கவர், கவலீ, கவணம் எனும் உருவங்கள் விருப்பை, யாதொன்றின்

மேற் செல்லும் கிறக்க விழைவைக் குறிக்கும். கவர், கவலீ சொற் கவினாக்கு பிரித்தற்பொருள் வாந்தற்றமையும் இவ்வாயிலாகவேயாம். இனிச் கிறக்க விழைவையும் அதனால் பாதொல்க்கைக் கைவிடாத பற்றிக்கொள்ளும் சார்பையும் விளக்குகின்றதாய்க் கவுத சொல்லினின்று தலைக்குமிழிப்பதற்குது, கவல் எனுஞ்சொல். காவல் = கைவிடாத பற்றல், தன்னாட்டகல்தில் வைத்துக்கொடுவது. அதான் கடைக் குறைந்த கா, காத்தல் என வந்திட்டத என்க. இவற்றை அதுபாக்கத்திற் பரக்கக்கூண்டா.

2. இடைநிலைக்கேடு

மூவகை நாலைச் சொற்களை உச்சரிப்பதைக்காட்டில் ஒரைச் சுரகைச் சொற்களை விளம்புதல் கலப்பு அல்லே. இயல்பாகச் சொல் கூலைக்கும் சார்புள்ளோராயிப் பங்காகைச் சொற்களைக் கூலைக் கூலைக்கவே தலைப்படுவார். இதனாலே கடைநிலைக்கேடுபோல் இடைநிலைக்கேடும் கிக்குவதாயிற்று. இதன்கண், ஒழித்த இடைநிலைக்கீடுமாய் அடியுயிர் கீட்டப்படுதலை கோக்கு. உதாகரணம்:-

பொழுது	பேர்து
சேப்பு	சேப்பு, செம்பு, சம்பு
பகல்	பால்
உனர்	உர்

3. முறைலைக்கேடு

செய்யுட் தமிழில் தாமரையை மரை என்றுவரோல் சில சொற் கள் தலைக்குறைக்கு நிற்றல் உண்மையாலிலும், உரைகடையில் முதலைகளைக்கட்டி நிற்பன காண்டல் அரிது. இவ்வரிய உதாகரணங்களுள் ஒன்று, தெரியாமை எனுஞ்சொல் தலைக்குறைக்கு எய்யாமை என நிற்றல் என்ப. “எய்யாமையே அறியாகமயே” எனுங் தொல்காப்பியுக்குத்திற்கும் உரைக்குமிடத்தச் சேனுவரையை: “அதித் தொருட்டாய் எய்தல் என்றுவிழும் எய்த்தல் என்றுவிழும் சால்லேர் செய்யுடகண் வாராயமயின் எய்யாலமயென்பது எதிர்மறையன்மை அறிக்” என்பர். இதனை மறைக்க சொல் என்பர் காசினார்க்கிளையர். (மொழி தால் பக். 142-3 காணக) தெரிதல் எனுஞ்சொல்லே எய்யாமைக்கு உடன்பாட்டிச் சொல்லன்றி, மற்றன்ற. ‘தெரிதல்’ தெளிதலின்மருஷ. தெளிதல் “எல்” எனும் தலையடியின்று முதலைகளையெடுப்பதை பெற்றப் (ஒ-ம் கட்.) பிறந்தது. எல்> எழி-ல்> தெளி என வரும். தெளிதல் எனுஞ்சொல் வேறுபடும் வியஞ்சனக் கட்டளையால் (2) தெரிதல் என ஆயிற்று. தெரிதலே தேர்தல், தேதுதல், தெளித்தல், தேறல் (தேன், கன்) சேறு, தென் எனப் பல உருவந்தரங்கிப் பலபொருள் தருவது. தெளிதலின் மறையாயிப் “தெரியாமை” முதலைக்கேட்டால் எய்யாமை என மருவிந்தறெனக் காணக.

முதனிலைக்கேடு தமிழில்து, அதன் பாகதங்களிலும் ஆரியமொழி களிலுமே மிக்குப்பயில்வது. இதற்குக் காரணம்: கெள்ளுட்டுத் தமிழர், பதமைபாய்ப் பேசுவோர், அடிச்சொற்களை விழுங்கிவிடாது உட்சரித்துக்கொண்டிருப்ப, வடாந்தார், ஸடபிடவெந்த் தரிதமாய்ப் பேசுவோர், அடியுயிர்களைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு அறைகுறையாக உச்சரித்தமையே போலும். நா முதலிய பேச்சுறப்புக்களின் வள்ளமையில் இப்பற்கயாய்வுமந்த தாரதமியமும் இதற்கு ஓர் எதுவாகலாம். ஒரு சில உதாரணங்கள் தருகுதம்:—

ஆகாது	காது (தெஹங்கு)
இலது	லாது (தஞ்சுவம்)
வெளிச்சம்	விளந்த (சர்மனியம்)
இலகு	லங்க்ரூா (ஆரியம்)
எமுத்து	வித்தெற (லத்தின்)
உருவம்	குப (ஆரியம்)
இவ்வாறு சின்னத்துச் சொற்களுள் விரிப்பிற் பெருகும்	

4. இந்திலைச் சுறுக்கம்

ஒருவில உருவங்கள், தனிச்சொற்போற் தோன்றும்கையை, உண்மையில் இருசொல், பல சொல் ஒன்றாகச் சேர்க்கு சருக்கியவையாம். உதாரணம்:—

இஃது+ஞான்று	இஞ்ற
அரு(ம்) வந்த	அருமங்த
வநை+நீடி	வநுடை
புணைத்+வக	புட்டையானை, வகி
கொண்டு+வரல்	கொண்றல்
கிரல்+காள்	கெருகல், கேற்று

இவற்றுள் இன்று என்பது இருசொல்லல்ல நாற்சொல் அடிக்கித் தோன்றியதாம். இது+அஃது+நான்+அது. கூடடச்சொல் இரண்டும் நான்றுள்ளன, ஞான்று என வந்தன. இது+அஃது எதும் இருசொல்லும் இது என்றாக, பின் கடைக்குறைவால் இஞ்ஞான்றுக் கின்று, மேலும் சருக்கி இன்று எனவாயிற்று. அருமங்த எலும் இருதலைச் சருக்க்கசொல்கிற அருமருங்கண்ண என்பதின் மருங் என்பார் சில்லோர். ஆயின் வெருவங்க (கலித்தொகை 100, 2) மடவங்த (குதுக் 100) என்பயற்றிற் போல இதனையும் அருவங்த அருமங்த எனக்கொள்ளலே சிறப்புடையது என்க. (யாழ்ப்பாணம் குமாரசுவாயிப் புலவர் இயற்றிய விளைப்புகுபத் திளக்கமும் காணக)

5. தலையோற்று நிக்கம்

இச்சிலதவு பெரும்பான்மை ஆரியத்தினின்று மேற்கொண்ட சொற்களிலும், மிகச் சிறுபான்மையே தான்றேன்றித் தமிழ்சொற்களிலும் நிக்குவது: உதாரணம்:—

ஒப்புமைச்சொல்லாக்கம்

தொங்பது	ஒன்பது
வாவி	தூவி
சமயம்	அமயம்
சுபை	அவை
சமர்	அமர்
சமணர்	அமணர்
யுகம்	உகம்

6. நிலைமாற்றம்

இது ஒவ்வொற்றிமூலம் சொல் நிலைமாற்றமுமென இரு திறத்த தாகும். நிலைமாற்றத்தை ஆராய்க்கதறிதல் எவ்வள்ளு. பொருள் வேறு பாட்டுக் கட்டளைகளையும் சொற்கள் உகள்ளுதூடு படிப்படியாய் வந்த செய்தியையும் திறவுகோல்களைக் கொண்டே இவ்வாரய்க்கி திரம் பற்பற்று. ஒவ்வொற்கு மாற்றத்திலைக்கு உதாரணம்:—

கடகம் (கோடகம்)	கடம்
தகை	கைத்
பகடி (பளப்பது)	படகு
கவுதாரி	கதுவாலி
கொடிடறு	குறுடி

இவை, சொல் நிலைமாற்றத்துக்கு உதாரணம் மேல்வருவன:

இல்லூன்	ரூன் நில்
கைக்காணி	காணிக்கை

7. ஒப்புமைச் சோல்லாக்கம்

இச்சிலதவிலைக்கு முன்னரே எடுத்தோதப் பெற்ற எழ்தல் (எய்தல்) என்னுடைய சொல் சிறக்க காட்டாகும். எழ்தல் என ஓர் சொல் சரன்றேர் செய்யுட்கண்வரா என உரையாகியர் சேனுவரைபர் குதித் தழையே எமக்கு ஏற்றான்று. தெரியாகமை என்னுடைய சொல் மருவி எய்யாகமை என நிற்றலைக் கண்டோம். அச்செய்தியின் உண்மைத் தோற்றுவாயை உணர்வாமே

அறிதல்	அறிபாயை
(எய்தல்)	எய்யாகமை

என, எதிர்மறையாய் கிறபான்போன்ற எய்யாகமைக்கும் ஓர் உடன் பாட்டு உருவத்தினை ஆக்கிப்போக்கதார். இன்னணமே புழை, புரை, போழ்தல், பொள்ளல் எனவரும் “உள்” தலையெடுயின் வியுற்பன்னத் தினை, பொள்ளா (பொல்லா)ப் பிள்ளையார் எலுங் தொடரின்கண் உற்பத்தியர்த்தம் தவறுது வழங்கியிருப்ப, பொள்ளா (பொல்லா) எலும் அடையினுக்கு தனியாத, குற்றமில்லாத என்றாக்கும் உண்மை அர்த்தக்கைக் கொடுத்தோதியிருப்ப, பொள்ளாதது, (பொல்லாதது) எலும் அவ்வருவத்திலைக்கே தீயமனச்சார்பு எனும் அர்த்தம் ஏன்று வங்

தடைந்துள்ளதைக் காண்கின்றனம். !குற்றமுள்ளது எனும் பொருள்ள பொள் (புழை) எனுஞ் சொல் பலப்பல கிளைச்சொற்களாகச் சிரிந்து நின்றும் பூர்வ அர்த்தத்தோடு இயைபுடைப்பொருளே என்றும் கொள்வதாகும். அச்சொல் எதிர்மறை உருவந்தாங்குவதுண்டாயின், நல்லது, சிறந்தது என்றே பொருள்தரும். ஆகவின் இதற்கெதிரான பொருளை மேற்கொண்ட பொல்லாத (பொள்ளாத) எனும் இவ்வருவம், கூடாத (நல்லோர் வகுப்பிற் சேராத) ஆகிய சொற்களின் ஒப்புமையானே ஆக்கப்பட்டது எனக் கோடலாம்போலும். ஆயின் பொல்லாத எனுஞ்சொல் “புழை” எனும் அடியினின்றன்று ஒல்ல-லல் எனும் அடியினின்று வலியுறுத்தவின்கண் முதனிலை மெய் (5) பெற்றுவந்ததும் ஆகலாம். ஒல்லாத> பொல்லாத=பொருந்தாத. அங்கள் மாயின் இச்சொல் ஒப்புமைச் சொல்லாக்கத்தினுக்கு ஒர் காட்டாக மாட்டாதன அறிக.

யீங்தாம் அதிகாரம்

SEMANTIC CHANGES

பொருள் வேறுபாட்டு மறை

சொற்களின் பிறப்பாராய்ச்சி செவ்வனே கலைபெறல் வேண்டுமாயின், அவை தலையடிகளினிறம் திரிந்து வழியடிகளும் வழிச் சொற்றும் ஆயின் முறையைத் தெரிந்துகொள்ளுதலும்; ஒலித்திரிபாலும் உருத்திரிபாலும் அன்னவை அடையும் மாற்றங்களைக் குறித்துக்கொள்ளுதலும் போதா: சொற்களின் பொருள் படிமுறையாய்விரிந்து வருதலையும் நோக்குதல் வேண்டும். ஓர் சொல் எத்துக்கொள்மாற்றத்தை அடைந்துகொண்டு, தன் ஆதி உருவத்திலேயும் ஓர் எழுத்திலாயிலும் ஒப்புமையின்றி நிற்குமிடத்தும், அச்சொல் வின் பொருளோடியைந்த ஓர் பொருளையே தருமாயின், அன்னதன் தோற்றுவாயைத் துருவி அறிதற்கு அப் பொருள் ஒப்புமை போதியதோர் எழிலாகும். சாகை எனுஞ் சொல்லினுக்கும் கடகம் எனுஞ் சொல்லினுக்கும் உருவத்தளவில் யாதோர் ஒப்புமையுமின்று அன்றே? ஆயின் சாகைக்கு வட்டிற்பொருள் உண்மையை ஆதாரமாக்கொண்டு, உள் எனும் தலையடியினிற பிறந்த குட எனும் வழியடியானது, கடகச் சொல்லினுக்குப் பிறப்பிடமாயத்தோல் இச் சொல்லினுக்குப் பிறப்பிடமாயினமையை வழிச்சொல்லாக்கக் கட்டளைகளும் ஒலித்திரிபு உருத்திரிபு முறைகளும் துணைச்செய்யக் கண்டுகொள்கின்றனம். கோடகம் கடகமாகி (ஒலித்திரிபு); கடகம் சகடமாகி (நிலைமாற்று); சகடம் சாகாடாகி (நீட்டல்); சாகாடு சாகையாயிற்ற (கடைநிலைக்கேடு). கடகத்தினுக்கும் சாகைக்கும் உள்ள பொருள் இயைபை ஆராய்ந்திலமாயின், இரண்டும் ஒத்த பிறப்புடையன எனும் உண்மை வெளிப்பட்டிராது அன்றே.

அப்பால் உருவத்தில் ஒன்றேயான இரு சொற்கள் வெவ்வேறு அடிகளினிற பிறந்திருத்தலை அவற்றின் பொருள் வேற்றுமையே காட்டுவதாகும். போது எனுஞ் சொல் பூவையும், அதனேடு எவ்வாற்றினும் பொருளியைபில்லாத நேரத்தையும் குறிக்கின்றதாகவின், அது இரு வேறு அடிகளினிற பிறந்து உரு ஒத்திருத்தல் வேண்டுமென்னும் ஊகத்துக்கு இடனுண்டாம். உள்ளபடி பூப்பொருளுள்ளன “போது” எனுஞ் சொல் பொத்தி <பொன்><உள் எனும் வரலாறும், நேரப்பொருளுள்ள “போது” எனுஞ் சொல் பொழுது <ஒளி><எல் எனும் வேறேரு வரலாறும் உள்ளவையாமென்றல் முன்னர் தெரிக்கப்பட்டதன்றே. இவ்வாறே கெழுமுதல் எனுஞ் சொல்லினுக்கு கூடுதல், நிறைதல் எனும் பொருளும், அப்பொருளோடு ஒரு சிறிதும்

சார்பில்லாத பிரகாசம்; நிறம், எனும் பொருளும் வழங்கலால், உருவத்திலொன்றுள் அக்சோல் பிறப்பால் இரு வேறு அடிகளை உடையது என நிச்சயிக்கப்படும். எங்கனம்? குழை (வளை) எனும் வழியடி குழு-மு என்றுகி (3 கட்.) அப்பால் கெழு-மு என நின்று (ஒலித்திரிபு) கூடுதற் பொருள்தந்தது. எழு+ (எல்) எனும் தலையடி எழில் என நின்று, கெழு-மு எனவந்து (5, 3 கட்.) பிரகாசப்பொருள் தந்தது. ஒரு சொல்லினுக்கு ஈரடியன்றிப் பலவடி உண்டாதலும் காணப்படும். இதனுடே பல பொருள் ஒரு சொல் எனும் பாகுபாடு தமிழ்ச் சொற் களினுக்கு எழுந்ததென்க. இவற்றுல் முடிந்த முடிபு யாதெனின், சொற்பிறப்பாராய்ச்சிக்கு சொல்லுவருப் பரிசோதனையோடு பொருள் விசாரணையும் மிக வேண்டற்பாலது என்பதாம்.

1. சோற்களின் அடிப்போருள்

தமிழ்ச் சொற்கள் யாவற்றினுக்கும் அடிப்படையான அர்த்தம் அண்மை, சேய்மை, கீழுறல், மேலுறல் எனும் இங்கால்வகை இடச்சார்புகளுள் ஒவ்வொன்றைப்பற்றியதே என்பது ஊன்ற நோக்கற் பாலது. இதனை வேறொருவகையாய் விளம்பவேண்டுமாயின்: மக்கள் ஆதியில் ஜம்பொறிக்கட்குமெட்டிய பொருள் செயல்கட்குப் பெயரிட்டி, அதன் பின்னரே, இயைபுற்றி, மனே சம்பந்தமான பிறபொருட்களினுக்கும் பெயரிடலானார் என்க. இதுதான் எண்ணங்கள் உருவாக விரியும் முறையுமாம். நமக்கு அறிவெல்லாம் முதற்கள் ஜம்பொறி வாயிலாக வருவது. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் பொறிகளைக்கின்ற நடுஷின்ற கண்ணே. சிறந்தது. கண்ணால் சனிக்கும் பொருள் பற்றிய அறிவெல்லாம் தொடக்கத்தில், சமீபத்திலுள்ளது, தூரத்திலுள்ளது, கீழுள்ளது, மேலுள்ளது எனும் இடச்சார்பையே துணையாக கொண்டிவரும். செயல்பற்றிய அறிவெல்லாம், அண்மைகொள்வது, சேய்மைகொள்வது, இறங்குவது, ஏறவது எனும் இடச்சார்பைத் துணைக்கொள்ளும். இல்கினும்வேவருப்க் கட்டுலானால் யாதையும் அறியுமாறில்லையென நூனித்துக் காண்க. கட்டுலானால் பெறும் அறிவை ஆரியர் ரூப (உருவம்) என்பர். உருவம் எனும்போது அகலம், நீளம், தாழ்வு, உயர்வு எனும் இடச்சார்பை உட்கொள்ளல்தான் கருதப்படும். நாம் கண்ணாற் காண்பன யாவும் அகலம், நீளம், தாழ்வு, உயர்வு என்னும் நால்வகை அளவின் உணர்வை நம் உள்ளத்திற் புகுத்தி, அதனாலே நாம் தம்மை அறியச்செய்வன. மென்மை, கடுமை, இளக்கம், இறுக்கம் எனுங்குணங்களும் அளவின் விகற்பமேயாம். இங்கால்வகை அளவும் அண்மை, சேய்மை, கீழுறல், மேலுறல் எனும் இடச்சார்பும் ஒன்றைப்பற்றி தீகழ்தலை நுண்ணறிவாற் காண்க. கண் எனும் விசேஷத்தைப்பாரியால் பெறப்படும் உருவ அறிவு இடச்சார்புற்றியதாம் எனில், சௌ சவை, ஊறு, ஒசை, மணம் எனும் அறிவுகள் எத்தகையனை? அவைதாமும் இடச்சார்புற்றியனவே என்ன சிறிது ஆழ்ந்து நோக்க

குங்கால் வென்னிடைவிலங்கலாகும். சுகவையிலும் ஒசையிலும் விளங்கின்ற இனிப்பு உறைப்பு என்பனவும், ஊற்றிலும் மனத்திலும் தோன்றுகின்ற மென்மை கடிமை என்பனவும் இளகிய இறுகிய தன்மை களின் குறிப்பேயன்றே? இனி இளகுதலும் இறுகுதலும் எனும் தன்மை யாது? அண்மையாதலும் (அனுகுதலும்) சேய்மையாதலு (அகலுதலு) மேயன்றே. இங்கனம் அறிவெல்லாம் நால்வகை அளவு மயமான இடச்சார்பால் தோன்றுவதாகின், அவ்விடச்சார்பைமட்டும் காட்டி நிற்கின்றவைதாம் முதற்சொற்களாம். எச் சொல்லினுக்கும் இடச்சார்புபற்றிய பொருளே ஆதி அர்த்தமாய்விற்ப, பிற அர்த்தங்கள் யாவும் (2) சிறப்பியல்பு சுட்டலால், (3) சார்புபற்றி விரிதலால், (4) இனந்தமுவலால், (5) இயைபுடையையால், (6) எதிர்நிலையால், (7) வழக்காறிமிதலால் ஒன்றன்பின்னென்றால் மேவின எனவற்கிட. இவ்வாராய்ச்சி தமிழ் அறிஞர்களால் இதுகாறும் முறைப்படி செய்யப்படாமையின், அகராதிக்காரன். சொல்லர்த்தங்கள் படிக்கிரமின்றித்தாறுமாருய்க் கிடக்கின்றன. கிரேக்கம் ஆதிய சில மொழிகட்டு அகராதி வகுத்திக்கும் ஐரோப்பைய அறிஞர்கள், முதற்கண் சொற்களது அடிப்பொருளையும் அப்பால் அவ்வடிப்பொருளோடு இயைபுடையனவாய் விரிந்த பிறபொருட்களையும் செவ்விதாய்க் குறித்திருத்தலைக் காண்கின்றோம். தமிழிலும் சொற்பிறப்பாராய்ச்சி நிறைவுறுங்கால் சொல்லர்த்தங்களை வரன்முறையானே தெரிந்துணர்த்தும் அழகு தமிழகராதிகளிலும் அமைவதாகும்.

2. சிறப்பியல்பு சுட்டல்

சோற்களின் அடிப்பொருளின்மேல் சிறப்பியல்பு சுட்டும் பொருள் பொருந்துவதாகும். அடிப்பொருள் கொண்டன அடிச்சொற்கள். இவ்வடிச்சொற்கள் காட்டும் பொருள் எல்லாம் அனுகிவரல் தூரச்செல்லல் மறைந்திருத்தல், இறங்கல் ஏறல், குறுத்திக்குத்தல் நெடுத்திருத்தல் உள்ளங்கி (வளைந்து) வரல், கீழ்ப்படுதல் மேற்படுதல் எனும் ஆதி உள்ளக் குறிப்புக்களையும் இவற்றுள் அடங்கி நிற்கும் பிற குறிப்புக்களையும் சார்ந்தவையே. இவ்வடிப்படையான குறிப்புக்களைக் கைம் முதலாக்கொண்டு, பொருட்கள் செயல்கட்குப் பெயரிட நேருந்தோறும் அப்பொருள் செயல்களில் இக்குறிப்புக்கட்கினமாய்ப் புறப்பாடாய்த் தோன்றும் குணங்கள் வாயிலாய் ஒவ்வொர் பெயரை உருவாக்கி வைத்தனர் எம் மூன்னோர். புறப்பாடாய்த் தோன்றும் துணங்களையே சிறப்பியல்பு என்றனம். இல்து ஒரு எடுத்துக்காட்டால் விளக்கமாகும். துழ எனும் வழியடி இதுவரையில் எம்கு மிக அறிமுகமாய்ப் பொருங்கியதைந்து இதுவரையிலே? “துழ-த்தல்” உழலை எனும் தலையடியின்று வருவது; உழன்றுவரச் செய்தல் எனும் பொருளுள்ளது. இனி துழ எனும் அடியால் விளக்கப்பெறும் உழன்றுவரல் எனும் உள்ளக்குறிப்பு சிறிது மாறி, உள்வாங்கிவரல் அந்தேல் வளைந்துவரல், கூடல் எனும்

பொருளையுங் தரும். இவ் வளைந்துவரலைப் புறப்பாடான குணமாய், அன்றேல் சிறப்பியல்பாய்க்கொண்ட பல பொருள் செயல்கட்டு தழு எனும் அடியைக் கைமுறைக்கொண்டு புதுப்புதுப்பெயர்கள் உருவாக்கப்பட்டன. எங்கும் கூழ்ந்துவரல் துழுத்தல் எனப்பட்டது. கூடி வருதல் தோழுத்யாயிற்று. அச்சொல்தான் கூட்டம், திரள் இனம் எனும் குறிப்புக்களையும் உணர்த்தும். வேறொருவகைக்கூட்டம் தோடு எனப் பெயர் பெற்றது. இத் தோடு எலுஞ் சொல்லின்றே தோதுதி, தோகை, தோதுத்தல் எனும் உருவங்கள் 6-ம் கட்டளையாற் பிறந்தன போலும். அப்பால் சூழவங்கு நிற்கும் பசக்கூட்டம் தோழுன, பின், இனம்பற்றி, அவை நிற்குமிடம் தோழுவம் என, தோறு என வந்தது. பசக்கூட்டத்தோடு நெருங்கிய இயைபுடையோன் தோறுவன் என, அவன் இல்லாள் தோறுவி, தோறுத்தி என வந்திட்டனர். ஆயின் வளைத்து உழுவோர் தோழுவர் ஆயினர். உழுவு செய்தல் தோழுப்பு ஆயிற்று. உழுவே சிறந்த முயற்சியாதலின் முயற்சி எல்லாம் தோழுப்பு ஆயிற்று. உழுவே சிறந்த முயற்சியாதலின் முயற்சி எல்லாம் தோழுப்பு ஆயிற்று. இங்கும் பெயர் அடைந்தது. இங்குமே உழுவினின்று ஊழியரும் வருமெனக் காண்க. மேல், உழுவு ஆதியன் தொழில்கள் இழிதகைவு பெற்ற காலத்திற்போலும், தோழும்பு எனும் குறியீடு எவ்வெங்க் தொழு வினுக்கும் பொதுப்பெயராய் வரலுற்று, தொழில் செய்வோர் தோழும்பர் (அடிமைகள்) என அடக்கியாளப்பெற்றனர். இத்தொழும்புருக்கே, அன்னோர் மேலும் நெருக்குண்ட காலத்திற்போலும், தோறு எனத் தோறுவ என உயர்தினைப் பெயர்விகுதியில்லா நாமகரணஞ் செய்யப்பட்டது. இங்கான் தமிழ் மக்களுள் மிக 'இழிந்தோராய்க் கிடக்கும் துரும்பர்' தொறும்பரோலும். தொழில், தொழும்பு எனும் உருவங்களோடு இயைந்த தோண்டு எனும் உருவரும் அடிமைகள் ஆற்றும் ஊழியத்துக்குப் பெயராகி இழிவுற்றதாயினும், தோண்டர் எனும் உருவம் கடவுளைச் சேவிப்போர்க்கு உரியதாகி உயர்வுற்றது. தோழுதல், வளைதல் எனும் அர்த்தத்தில் வணங்குதல் எனும் பொருளாடைந்தது. கடவுளைத் தொழுமளவில் இச்சொல் உயர்வுபெற்று நிற்பினும், "தொழுதூண்" ஆதிய பிரயோகங்களில் இழிவுபெற்று வருதலையும் நோக்குக. இங்குமே இடம்பற்றியனவான் ஆதி மனக்குறிப்புக்களை மட்டுங் காட்டி நின்ற அடிச்சொற்களைக்கொண்டு பலவேறு பொருள் செயல்கட்டுப் பெயர்களை செய்யப்பட்டது. பொருளின், செயலின் சிறப்பியல்பைச் சுட்டே பெயர்க்கிடிந்து வாயிலாயிற்று.

ஆயின் பொருள் செயல்களின் சிறப்பியல்புகள் பலராற் பலவகையர்யும், ஒவ்வொர் காலத்தில் ஒவ்வொர் விதமாயும் நோக்குறலாம். ஆதலால் ஒவ்வொர் பொருட்கு ஒவ்வொர் செயலினுக்குப் பல பெயர்கள் இடப்படுதலுமாயிற்று. இதனாலே ஒரு பொருட் பல சொல் எனும் தமிழ்ச்சொற் பாகுபாடும் எழுந்தது என்க. உதாகரணம்: பன்றிக்குக் கேழல் எனவும் பெயர் உண்டன்றே. பன்றிப் பெயர் புறப்பட்ட பல் வினைகளும், கேழற் பெயர் நிலத்தைக் கிளைத்தலினின்றும் வருவன்.

அறிவானது உணர்வு எனவும், காட்சி எனவும் பெயர் பெறுமன்றே. பிரித்துக்காண்பது அறிவு; உள்ளத்திற் கொள்வது உணர்வு; நோக்கித் தெளிவது காட்சியாம். இனி ஒரே பொருளினுக்கு வெவ்வேறு நோக்கால் உண்டான பல பெயர்கள், சிறிது சிறிது வேறுபட்ட பொருள் விசேடத்தை விளக்குதலுக்கொள்க. இன்னணமே அறிவு பொதுவில் உண்மை கைவரலையும், உணர்வு அவ் அறிவின் முதிர்ச்சியையும், காட்சி அதுதான் ஆராய்ந்து காணப்பெற்றமையையும் தெரிக்கும் என்க.

3. சார்புபற்றி விரிதல்

சிறப்பியல்புகட்டி எழுந்த பெயர்கள், அப்பால், அதுவது குறிக்கும் பொருளினாலே சார்புப்பட்ட வேறு பொருட்கட்டும் பொருந்துவனவாயின. உதாகரணம்: வேலி எலுஞ் சொல் தலையிடத்து எல்லையைக் குறித்தது. மேல் அவ்வெல்லையைக் காட்டிநிற்கும் மதிலை, அம்மதிலால் உறுங்காவலை, அக்காவலினுள் அடங்கியுள்ள ஊரை, அவ் ஆரின் பகுப்பாகிய நிலத்தை முறைமையிற் குறித்தலாயிற்று. இதுதான் சார்புபற்றி விரிதலாம். இப் பொருள்வேறுபாட்டு முறையை, உளத்திற் தரித்துக்கொள்ளல் சொற்பிறப்பாராய்ச்சியினுக்கு மிக வேண்டற்பாலது. யாதிற்கெனின், சார்புபற்றி விரிந்த சொற்களுள் தலையாய்நிற்பதை ஆராய்ந்து கண்டுகொள்ளாவிடின் சொற்பிறப்பு நிச்சயம் நிறைவேறுது என்றமையாலாம். என்னை? ஈணடு யாம் உதாகரித்த சொல்லின் பொருள் வரிசையில், வேலி எலும் சொல்லைக் கடைநிற நிலப்பொருளோடுமிட்டும் நோக்குவோர்க்கு அவ் வேலிச் சொல்லின் உண்மைத் தோற்றாலை ஆராய்ந்துகாணல் அரிதாகும். அன்னோர் நிலம் எனும் அர்த்தக்கொண்ட வேலிச்சொல் எவ்வாறு எழுந்தது எனும் வினாவிற்கு விடைகாண்டல் எளிதன்று. ஆயின் நிலப்பொருள் காவலி னின்றும், காவற்பொருள் மதிலைனின்றும், மதில் எல்லையினின்றும் தோற்றியதைத் தருவி அறியுங்கால், வேலிச்சொல்லும் எல்லைச் சொல்லும் ஒன்றேயெனத் தெளியலாம். எல்லைச் சொல்லின் வரலாறு இது:—எல் எனும் சொல் எழுகின்ற சிறப்பியல்புள்ளவானுகிய சூரியனையும், அப்பால் சார்புபற்றிய விரிவால் அச்சுரியனின் வெளிச்சுத்தையும் சுட்டுவது. இதினின்று தோன்றும் எல்லை எனும் உருவம், சூரிய ஓளி நிலைபெறும் காலமாகிய நாளைச் சுட்டும். எல்லை எனும் உருவம் வெளிச்சுக்காலத் தின் முடிவாகிய வரம்பைச்சுட்டும். எல்லை எனும் சொல்லே உறுதிப்பாட்டினகண் வேலை எனவும் வேலி எனவும் இரு உருவங்தாங்கி, முறையே வரையறுத்தகாலமாகிய நேரத்தையும், வரையறுத்த இடமாகிய மதில் ஆதியனவையும் குறிக்கும் என உய்த்துணர்க.

சொற்பொருட்கள் தாங்தாம் சார்புபற்றி விரிந்த முறையானே அதாகினால் நிறுவிக் காட்டப்படுத்தலே தலைசிறந்த ஒழுங்காம் என முன்னருள கூறினாலும். தமிழ்ச்சொற்கள் யாவற்றினும் உண்மைத் தோற்று

வாய்களாகும் அடிகள் ஒருகால் வரையறத்து வைக்கப்பட்டனவாயில், அரோதி நாலாசிரியர்கள் அவ்வாச்சொல்லின் பல பொருட்களையும் அவ்வற்றின் வரன்முறை பிறழாத எழுதிவிடுவர். கற்பாரும் பாடின்றிக் கொஸ் அர்த்தங்களை நினைவிற் பதித்தக்கொள்வர் அன்றே.

4. இன்ததழுவல்

ஒருசொல் தான் கட்டும் பொருள் ஒன்றினேடு சார்புள்ள பிற பொருட்களையும் படிமுறையாகச் சுட்டுவதைக் கண்டாம். இனி ஒரு சொல், தான் குறிக்கும் பொருளைச் சார்க்கிறாலிட்டும், அதனேடு யாதோர் சிறப்பியல்பளவில் இளம்பூண்டனவாயுள்ள வேறு பொருட்களையும் குறித்தல் இன்ததழுவல் எனப்படும். என்னைம்? புல் எஜுஞ் சொல் பூண்டு விசேடத்தினுக்கண்றி முங்கிலைக்கும், பஜைக்கும், சிங்க எத்தில், தென்னைக்கும் பெயராகும் அன்றே? தென்னையைப் பசையைப் புல்லெனக் கூறலாமெனின், புல் எஜுஞ் சொல்லின் உற்பத்தி யாதீ? அவ்வற்பத்தினைப் பூண்டு விசேடத்திலும் முங்கிலை உம் கைத்துக் காண்டல் எளிது. புல் எஜுஞ் உருவும் புழை >பொன் எஜுஞ் வழியடிகளினின்று வருவது. இவை உன் எஜுஞ் தலையெழுஞாத் பிறக்கன. ஆகவே தலையுள்ளது ஏது அது புல்ஸம். பூண்டு விசேடமும் முங்கிலை உட்டு ஜோயைடைமையால் புல் என்றமைக்கப்பட்டன. அதனாலே வேளியே வயிரமும் உள்ளே மெஸ்ஸமையுக்கொண்டு, உட்குங்கால் தலையெழுஞன வாக்கிற பண, தென்னைக்கும் அப்பெயர் அடைந்தன. இதனை விளக்கி “புறக்காழுவே புல்லென மொழிப்” என்றார் ஒங்காப்புழந்த தோல் காப்பியன்றும். புறக்காழ் = வெளியே வயிரம்.

உன் எஜுஞ் தலையெழுஞின்று பிறத்து, தொன் > தோம் எஜுஞ் வழியாய் தாம்பு எனவரும் சொல்லினாயும் கோக்கு. தாம்புச் சொல்லும் தான் உருமாருதிக்குத், தலையெழுஞையாகிய சிறப்பியல்புப் பொதுமைகொண்ட பல வேறு பொருட்களை உணர்த்தும். என்னைம்? தாம்பு உட்டுலோயாம். “தாம்புடைத்தட்க்கை” என்றதிற்போல. இது தான் “தமிழ்கை”யிற் துபிபீயென்றிருக்கும். தாம்பி, மேல்வரும் இயை புடைமை எஜுஞ் வாயிலாம், பாளைக்கும் பெயராடி, பின் இன்க்கழுவ ஸால் வள்ளுட்கு, காரைக்குப்பெயராகும். அப்பால், தாம்புதான் தலையெடுச் சிறப்பியல்பை கொக்கி, கல்வைர, மடை, மரக்கல்மி, முஷ்கில், வயைலி, அஞ்சேறி, வழி எனும் இவற்றையும் குறிப்பதாகும். சிறப்பியல்பு கட்டடலிற்கும் இன்க்கழுவனிலைக்கும் வேற்றுமை யாதோ எனின், முங்கியதில் சொல் உருத்திரிக்கு வெவ்வேறு பொருளை உணர்த்தும்; பின்தியதில் ஓர் உருவமே பல பொருள் உணர்த்தும் எனவறிக.

5. இயைபுடைமை

இப் பொருள்வேறுபாட்டை வியாகங் ஆசிரியர்கள் ஆகுபெயர் என்ப. இந்த சிறப்பியல்பு ஒன்றைச் சுட்டும் குறியீடு யாதேனும்

ஒர் கொல்லில் அமைக்கிறுக்கல்லினால் அன்று, சொல்வோர்தம் உள்ளத் தில் வலிக்குதொண்ட பிறதொரு இயைபுடைமையினால் வருவது. உதாகரணம்:—தோகை எஜுஞ் சொல்லிலைப் பெண்ணின் பெயரென வழங்குவது. “தோகை”யது சொற்பொருளில் பெண்ணைச் சுட்டும் குறியீடு யாதுமின்று. என்னை? “தோகை” கொங்கு <தூங்கு < தழு < உழல், எஜும் வரலாறுமையைத்தோர் சொல். அச் சொல்தான் தோகை என்றாக வால் எஜும் பொருள் கொண்டத். துந்கும் அது=தோகை. இத் தோகைச் சொல் வாலை; சொற்க்கத்; சிறப்புநோக்கி, மயிலின் வாலை; சார்புபற்றி, அம்மிலைக் குறித்தது. அப்பால் கல்வாணர் கொண்ட தோர் உள்ளக்கெட்கையால் மயில்போலும் சாயதுவடையானைப்படும் பெண்ணைக்கும் பெயராயிற்று. இதுதான் இயைபுடைமையாம்.

6. எதிர்நிலை

முற்கென்ற பொருள்கோல் முறைகளைக்காட்டில் இப் பொருள் கோள் வந்தவாறு அரிதுணர்த்தபாலது. ஒருசெஙல் தான் குறித்த பொருளினாக்கு சாலும் எதிர்வேப்பார் பொருளைக் குறித்தலாயினமை எவ்வாறென ஆராயவேண்டில், அச்சொல் இலக்கியங்களுட் பயப்பய அடைக்கொண்ட மாற்றங்களையெல்லாம் கருவி அறிதல் இன்றியமையாதது. இதற்கு ஓர் காட்டைத்தகருகுதம்:—நக்கல் எஜுஞ்கொல் தீங்கிதல், சிரித்தல் எஜும் ஒன்றற்கொன்று சார்வில்ஸாப் போருளோடு, கெடுத்தல், கடுதல் எனும் எதிர்ப்பொருளையுக் கருமென அகராதிகள் தெரிகின்றனவே. இந்த எவ்வாறு? சிரித்தற் பொருள்படைத்த அச் சொல்லே சுடுத்தற் பொருளையும் கரல் ஒர்குமா? ஒர்குமென்றல் அச் சொல்லது பொருள் விரிக்கு விரிக்கு திரிக்க முறையை ஆராயுங்கால் வினிதை பெறப்படும். கங்கல் எஜுஞ் சொல் கங்கு, கங்கு எஜும் முங்கிய உருவங்களை உடையது. இங் இரு உருவங்களும் அஃகு எறும் தலையெடு விளின்றும் முதனிலை மெப்பெற்றுப் பிறக்கு, மிக அண்மைகள்ளாலை அம் படிப்படியாய் அகலாதலையும் உணர்த்தும். அஃகி, அத்து என்பன அஃகு எஜும் சொல்லிலைக்கும், கடி, கண்ணு, கத்து, கங்க என்பன கங்கு எஜுஞ் சொல்லிலைக்கும் இனமானவை. அகல், பகு என்பன கங்குசொல்லிலைக்கு இனமானவை. “கங்கு” சொல்லிலைக்கேயும் ஆதியில் கங்குதாற்பொருளினிருத்தமை நக்கவர் (கண்பர், அண்மையிலுள்ளோர்) என அதற்கோர் வியுற்பன்மை உண்மையாற் பெறப்படும். படுதலின், கங்கு என்பதன் மத உருவமே “கங்கு” எனக்கொள்க. இனி, கங்குதல், மிக அண்மைகள்ளால் அஃகேறல் கண்ணுதற்பொருளில் தீங்குதலை உணர்த்தும். “வான் கங்கின்று நடக்குங்கொடி” என்றதிற்போல (கிந்தரமணி). காவினும் தீங்குதலைம் கங்குதலாம். இனி, கிலத்தைத் தீங்குத் தீங்குச்செல்லல் அஃகேறல் ஊர்க்குதபோதல் நகரி-தல் ஆயிற்று. இய வாறு செல்லும் பிராணிகள் சில இச்சொல்லாற் பெயரீடுபெற்றன. எவ்வனம்? நாகம்=ஊர்க்கு செல்லது, பாம்பு; நதுலம்=ஊர்க்குதசெல்த. சொ.—4

வது, சீரி. நக்காம் = ஊர்க்குடசெல்வது, முதலை. இவ்வாறே நந்தை, நந்து, நேண்டு ஆகியனவும் கந்ததல் எலும் இனினபுருவத்தினின்று பிறந்தன காண்க. அப்பால், கக்குச் சொல்லிலூக்கு ஊர்க்குட செல்வற் பொருளின்மேல் பரத்தல், விரிதற்பொருள் பொருஷ்தவத்தாயிற்று: “கக்கலூர் தழாஅப்” (பரிபாடல்) என்றதிற்போல. விரிதற்பொருளில் கரு எலும் உருவமே பெருவழக்குடைத்து. ககுதல் = விரிதல், மஸ்ரதல். அதற்பின், முகம் மஸ்ரதலாகும் மகிழ்ச்சி, சிரிததல், எலும் பொருள் வங்தற்றது. சிரிதற்பொருள் பரிசுகித்தலிலூக்கும் வாயிலாயிற்று. இக்குத்தில் நிதிதல், நகை எலும் உருவங்களும் வழங்கும். நக்குதல் = பழித்தல். ககுதல் = விரிதலாகவே, நகை = விரித்தாகிய பூலி ஜங்கு, அழகிலூக்கு, அழகுசெய்யும் மனிவகைக்கட்டு சார்புபற்றிப் பெய்ராயிற்று. ககுதல் = விரிதலை வந்திட்ட இங்யவதரத்தில் விரிகின்ற, அன்றேல் வளர்கின்றமையைப் புறப்பாடான குணமாக்கொண்ட கில் பொருட்கள் இங்வடியாய்ப் பெயர் அகடந்தன. எங்கைம்? நகம் = உகிர், மலை, மரம். இது இளங்தழுவல். நகவிமி = வளர்க்கு பொருமு வது, ஸ்தனம். மூலை எலுஞ்சொல் மூளைத்தலினின்று வருக்கையும் ஒப்பிடுக. இனி, இவ்வாறு “தீண்டுதல்” பற்றிப்பற்றிச் செல்லவாயும், விரித்த பரத்தலாயும் வந்தற்றபின், முற்றுக அக்கற்றுவிடல், அகற்றி விடல், கெடுத்தல் எலும் பொருஞ்சும் உண்டாயிற்று: “பரல் கக்கத்து சொல்” (சித்தா.) “நனந்தலைப்பேரூர்சியுகக்” (புறநா.) எலும் மேற் கொள்களிற்போல. இன்னைமே கக்கலோடு ஒத்த இனிக்சொல்லாகும் நந்ததலும் வளர்தல், கெடுத்தல் எலும் எதிர் அர்த்தங்களைப் பொருந்தலைக் குறித்துக்கொள்க. “கவை” விரூப்பு, அன்பு ஆகலைம் “நஞ்சு” கொல்லும்விடமாதலும் இவ்வாறே கோக்கத்தக்கன.

7. வழக்காறியிதல்

சொல்லாட்சியில் கேர் எதிரான பொருட்கள் காலக்கியில் பொருந்தல்போல, முன்னென்றுகால் சிறந்த அர்த்தகுடகொண்டன பின் இழிந்த கருத்துக்கொள்ளலும் ஒன்று, அகலைதல், அகழ்தல் எனும் அடிகட்கிணமான ஆள் (விளைசெய்) எலும் வழியடியாய்ப் பிறந்த ஆண்டவன் எனுஞ்ச சொல், ஜுங்னட என இன்று எசமாளைக் குறிக்கதாகும். அட்சொல்லே ஜுங்டு என மருவிய ஞான்று இரவல் கொள்கின்ற ஓர் வகுப்புச் சூசவரையும், பரவை வழக்கில், பாருமற்ற பரதேசியையும் குறிக்கும். ஆண்டவனின் பெயரிடு பரதேசிக்காயினை வழக்காறியிதலாம். இவ்வாறே அவன் (அவ் ஆள்) அவன் (அவ் ஆள்) எனும் சாலச்சிறந்த உயர்தினைச் சொல்லும் பெயர்கள் இருக்காலம் சிறப்பில் குறிக்களாயின. பிறவுக்காண்க.

ஆரும் அதிகாரம்

FORMATION OF DERIVATIVES IN SANSKRIT &c.

ஆர்ய மொழிகளில் வழிக்சொல்லாக்கம்

இதகாறும் எம் கடாத்திப் பூராய்ச்சியால் தமிழ்ச் சொற்களை எனவை அனைத்தும் ஒருசில தூதி அடிக்சொற்களினின்றும் நியதமான கட்டளைகட்டுக்கேற்பப் பிறக்கும், சிதைத்தும், பலவேறுவகையிற் பொருள் கொள் பெற்றும் திரிக்குத் திரிக்குதல் தமிழ்மொழியென்றும் பெரும் தொகுதியாய் நிற்றலீக் கண்டுகொண்டனம். இனி ஆரிய மொழிகளுள் முக்கியமானவை என கோங்கப்படுகின்ற சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம், வத் தீனியம், பழஞ்சர்மனியம், பழம் ஆங்கிலம் எலும் இலைகளின் சொற் பெறுகின்றும், தமிழ்ச் சொற்கள் எவ்வடிகளினின்று பரினமித்தப் பிறந்தனவோ அம்முறை சொற்களினின்றதான் படிக்கிரமமாய்த் தோன் நியுன்னன எனும் என் கொள்கையைப் பட்டிடச் சில சொல்வாம்.

அடிப்படையிற் சொல்லோற்றுமை

மக்கள்பேசும் பல மொழிகளியும் குலங்குலமாகப் பிரித்தன்ன மேனுட்டு மொழிநால் வல்லுகர்கள் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், தனு வம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளைத் திராவிட குலமெனவும், சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம், லக்தினியம், சர்மனியம், ஆங்கிலம் ஆகியவற்றை ஆரியகுலம் எனவும் வகுக்கிறீர். அன்னேர் அவ்வும் மொழியின் சொற்களுள் வெளிப்படக் கொண்றுகின்ற உருவ ஒற்றுமையையும் இலக்கன இவைபுகளின் ஒற்றுமையையும் கோக்கியே இம்மொழி இன்ன குலம் எனப் பிரித்துக்கூறுவர். ஆயின், வெளிப்பாடான செரந்சாயல் ஒற்றுமையின் வேறுப் பூதி அடிக்சொற்கள் ஒற்றுமையையான்று மலிக் திருப்ப, அவ் வொற்றுமையினைத் தருவிடாராய்த்து காட்டுவோர் இல்லாகமையால் அததான் மேனுட்டு மேதாவிக்கட்டு மஹந்திரிக்குதலும் சாலுமன்றே? இலக்கனத்தைச் சார்க்க, திரிபுகள் இருமொழிக் குலங்களுள்ளும் எழுதற்கு முன்னரே, அவையின்டும் ஒன்றும் ஒரே அடிக்சொற் கொறுத்தியோக் கொண்டனவாய் நிலைபெற்றுமையும் கூடுமன்றே? திராவிட மொழிக்குலத்தையும் ஆரியமொழிக் குலத்தையும் பொறுத்த உண்மைகளை இல்லே என்பது எமது கெடுநாட்பட்ட ஆராய்ச்சியால் வெளியாகின்றது. அடிப்படையில் ஆகிச்சொற்கள் இருமொழிக் குலத் தக்கும் ஒன்றுமிருத்தல், அண்வைதரம் இஞ்சூன்று வெவ்வேறு குலமாய் வகுக்கப்பட்டு நிற்றலூக்கு எவ்வாற்றும் மறதலையன்று

எனக் கொள்ளல்வேண்டும். தொடக்கத்தில் இரு குலங்கட்கும் ஒரு சொற்றெருக்கியே அடிப்படையாயிருத்தல் ஒன்று; காலச்செலவில் அலை தம்முட் பிரிவுபட்டு வேறுவேறுவகையில் வழிச்சொற்களாய் விரிந்த மையும், வேறுவேறுவகையில் இலக்கணத் திரிபுகளை அடைந்தமையும் பிறிதொன்று. அடிச் சொல்லாற்றுமை மொழிக்குப் பிரிவைத் தாக்கிடாது. குலம் வேறுமினும் பிறப்பொன்றே என்ற உண்மையளவில் வலியுறுத்தப்பீடும் எனக் காண்க.

“ஆயின் மேனுட்டு மொழிநூலாளர் திராவிடமொழிகளும் ஆரிய மொழிகளும் ஒரே அடித் தொகுதியினின்று பிறந்திருத்தலே ஒப்பாதிருக்கின்றனர் அன்றே? நீவீர் அன்னோர்க்கு மாறும், இருமொழிக் குலங்கட்கும் அடியொற்றுமையொன்று பேசுதல்தான் யாங்கனம்?” எனில், கூறுதும். மேனுட்டார் இதுகாறும் சமஸ்கிருதம் எனும் வடமொழியை ஆராய்ந்து, அதனேடு தம் முக்கிய மொழிகள் சொல்லுருவத்திலும் இலக்கண இயைபுகளிலும் மிக ஒத்திருக்கத்தலே உணர்ந்துகொண்டதனால், தம்மொழிகளும் வடமொழியும் ஒரு குலமே என முடிப்போராயினர். வடமொழியின் தாதுக்களோ பெரும்பான்மை தலையடிகளால், வழியடிகளின் பண்ணட உருவங்களுமல்ல. தலையடிகளும் தன்னுருவத் தோடு விளங்குகின்ற வழியடிகளும் தமிழிலே முத்துப்போற் தெள்ளாத்தெளிய இருக்கல் மேனுட்டார்க்குப் புலமாகாமற்போயிற்று. இவ்ஆராய்ச்சி எம் நாட்டிலும் இப்போதே புதுமுக்கணையாய் எம்மாற் செய்யப்படுகின்றதன்றே? தமிழிற் பளிங்கென விளங்குகின்ற அடிச்சொற்களையாம் கண்டுபிடித்த பின்னரே, ஆரியமொழிச் சொற்களைலாம் இவ்வடிகளினின்று ஒருகாலம் பிறந்து இற்றைஞான்று உருத்திரிந்து நிற்கின்ற உண்மையை யாழும் ஊகித்து அறியலாயினாலும்.

தமிழும் ஆரியம்

தமிழ்தான் ஆரியமொழிகட்குப் பிறப்பிடமென்பது எமது கொள்கையா? அற்றன்று. ஆயின் தமிழ்ச்சொற்கள் எவ் ஆதி அடிகளினின்றும் ஒருவகையிற் சிறிது சிறிதாய்த் திரிந்து உருவாயின, அவ்வடிகளினின்றே ஆரிய மொழிச் சொற்களும் பிறிதொருவகையிற் திரிந்து உருவாயின என்பதுதான் எம்தம். மக்கள் பேசிய ஆதிப்பாலை ஓரசையால்களிற் கொண்டனவும், நாம் இங்கு அடிச்சொற்கள் எனக் கிறப்பிப்பனவுமான சொற்பகுதிகளின் தொகுதியேயாமிற்ற. அத்தொகுதி பிற்றைஞான்று சொற்கள் விரிந்து வேறுபட்டமையினால் பொருந்திய மீசுரமான விளக்கமும் பொலிவுமில்லாது, முக்கியமான எண்ணங்களைத் தெரித்தல்மட்டுல் வன்மையுள்ளதாய் நிலைபெற்றது. ஆதிப்பாலை எழுபது என்பது அன்றேல் ஓர்வேளை நூறு இருநூறு சொற்கட்குமேற் கொண்டதன்று. அதனையே ஆதி மானுடர் பயின்றிருப்பர். பின்பு, மக்கள் தம்முட் பிரிவுபட்டு வேறுவேறு பிரதேசங்களிற் குடியேறினே

ராய் வந்தகாலையில், தாம் ஆதிநாளில் ஒருங்கிருந்து வழங்கிய அவ் ஆதிச்சொற்களைக் கைம்முதலாக்கொண்டு புதுப்புதுச் சொற்களையாக்கத் தலைப்பட்டார்: படிதலும், பாலைகள் வேறாகத் தொடங்கின. திராவிடமொழிக் குலத்தார் ஒரு இரீதியாய்ப் புதுச்சொல் ஆக்கட, ஆரியமொழிக் குலத்தார் வேறெரு இரீதியாய் ஆக்கனர். இவ்விருகுல மக்களும் தம்முட் பிரிவுபட்டு வெவ்வேறுயக் குடியேறிய பிற்றைஞான்றில் அவ்வக் குல மொழிதம்முள்ளும் விக்கப்பங்கள் ஏறுவனவாகி, பொதுச் சாயல்கள் சில மீங்கிருப்ப, சிறப்பு வேறுபாடுகள் பல உண்டாயின. சரித்திரவரையறைக்கெட்டிய காலத்தினுள்ளே தமிழானது தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், தாங்குவம் ஆதியனவாய்ப் பிரிந்தமையும், லத்தீனியமானது இத்தாலியம், பிராஞ்சியம், போத்துக்கேயம், ஸ்பானியம் ஆதிபனவாய்ப் பிரிந்தமையும் போன்று, சரித்திரத்துக்கு * எட்டாக்காலத்திலும், திராவிட மொழிகளும் ஆரியமொழிகளும் ஒருதாய் வயிற் பிறந்து வெவ்வேறு பாலைகளாயின என ஆராய்ந்தறிக்.

திராவிட மொழிகளும் ஆரிய மொழிகளும் தற்காலம் வெளிப்பார் வைக்கு சொல்லுருவிலும் இலக்கணப்போக்கிலும் தம்முள் ஒரு சிறிதும் ஒப்புமையில்லாதனவெனத் தோன்றுகின்றன. ஆயின் இரண்டிற்கும் அடிப்படையானதோர் ஒற்றுமை நயம் உண்டென்பர் கால்வெல் பண்டிதர். அது யாதெனின், திராவிட மொழிகளும் ஆரிய மொழிகளும் ஒருங்கொப்ப, உபசருக்கமும் விகுதியுமென நிற்கும் ஆதிச்சொற்களை ஒட்டுதலால் சொல்விகற்பங்களை ஆக்கிக்கொண்டமையாம். தமிழில் உபசருக்கமன்று விகுதியே ஒட்டிச்சொற்களின்கண் மிகப்பயிலும். இவை மிற்றை வழிச்சொல்லாக்கத்து 8-ம் கட்டளையாகத் தந்துள்ளோம். ஆரியத்தில் உபசருக்கமும் மிகப்பயிலும். உதாகரணம்:—நி-கட; சம்-பவம்; இவற்றில் நி, சம் என்பன உபசருக்கம். வர-தம், சரோ-ருகம் இவற்றில் தம், ருகம் என்பன விகுதி. இருமொழித் தொகுதிகளும் இங்கனே அடிச்சொற்களை வேறு சொற்களோடு ஒட்டிப் புதுச்சொல்லாக்குகின்றமையால் இரண்டும் தம்முள் மிக இனங்கொண்டன என்பது அப்பண்டிதரது கருத்து. (Comp. Gram. of Dravid. Lang. p. 19I.) தமிழ்ப்புலவர்கள் வடமொழிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றே என அதிசய உத்தியாய்க் கூறுவர்.

வடமொழி தமிழ்மொழி எண்மிரு மொழியினும்
இலக்கண மொன்றே யென்றே யென்றுக
என இலக்கணக்கொத்துடையாரும்;

சாற்றருங் தெய்வப் புலவோர் மொழிக்குங்
தமிழ்மொழிக்கும்
வேற்றுமைக்கறில், தினைபால் உணர்த்தும்
வினை, விகுதி

மாற்றருங் தெய்வமொழிக்கில்லை; பேர்க்கெழு
வாய் உருவும்
தேற்றிய விங்கம் ஒருஆன்றும் இல்லை
செழுந்தமிழ்க்கே

என பிரயோக விவேக நூலுடையாரும் எடுத்திசைப்பர். இரு மொழிக்கும் இலக்கண வேறுபாடு இவையளவில் அன்று, இன்னும் பலவுள். தென்மொழியிலக்கணம் தற்காலத்து வையாகரண்களால் வடமொழி இலக்கணத்தின் சாயலாய் மிகத் திருத்தப்பட்டுள்ளது. மலையாள, தெலுங்கு இலக்கணங்கள் மேறும் வடமொழி இலக்கணமயமாய் நிற்பன. அதனால் ஒற்றுமை நயமும் மீசரமாம். ஆயின் லத்தீனியம் ஆதிய பிற ஆரிய மொழியிலக்கணங்கள் தமிழ் இலக்கணத்தினுக்கு மிக வேறுபாடானவை. சொல்லுருவங்களிலும் சிலர் சிலர் திராவிட சொற்கள் பல வடமொழியின் ஏறியிட்டன எனச் சாற்றி அவற்றை எடுத்தோதியிருப்பினும், இவற்றையொழிந்த தனி வடசொற்களிலுக்கும் தனித் தமிழ்சொற்களிலுக்கும் அடிச்சொற்கள் ஒன்றே என இதுவரையில் யாராத்தல் ஆராய்ந்து கண்டாரல்லர். காலஞ்சென்ற சுவாமிநாதய்யரப்போலும் மொழியில்லார்கள், வடசொற்கள் பலவற்றினுக்கும் தமிழ்சொற்களிலுக்கும் இடையேயுள்ள உருவ ஒற்றுமையைக் கவனித்தோர், அவ்வடசொற்களே தமிழ்ச் சொற்கட்டுப் பிறப்பிடமாயின எனக் கூறிப்போந்தார். இன்னேருள் ஒருவரேநும் சொற்களின் ஆதியருவங்களைத் தருவியறிந்து இவைதாம் தலையடிகள், இவை வழியடிகள் எனக்காலமுயலாமையால் உண்மை வெளிப்படாதிருந்தது. தமிழின் தலையடிகளையாம், நெடுநாள் முயன்று, முறைப்படி ஆராய்ந்துகண்டு கொண்டபின் அவ்வடிகளே தமிழ்ச் சொற்களிலுக்கும் வடசொற்களிலுக்கும், அவ்வாறு சகல ஆரிய மொழிசொற்களிலுக்கும், தனித்தனி பிறப்பிடமாயின என்று விளக்கமாயிற்று. வடசொற்களும் தமிழ்ச் சொற்களும் உருவத்திலும் பொருளிலும் ஒரு பெற்றியனவாய் நிற்பவும், தமிழன்று வடமொழியே முந்தியதாதல் வேண்டுமென எழுந்தபடி அறிதியிட்டுக் கூறுவோர் யாதுபற்றி அங்ஙனம் தனிகின்றார்கள் எங்கால வரையில் எட்டியிருக்கின்ற தமிழ் நூல்களைக்காட்டில் வடமொழி நூல்கள் அதிக பழமையுடையன என்பது முடிந்த முடிபாக்களான அன்றே வடசொற்களே முற்பட்ட காலத்தன எனக் கூறியிட்டார்? இவ்வாறு நியாயித்தல் பொருந்தாது. என்னை? இலக்கியங்களில் ஏறிக் கொண்ட சொல்லுருவங்கள்தாம் முற்பட்டவை என முடிக்குமாறில்லை. தமிழ்ப்பாகதங்களையே தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், தனு, பிராக்ஷி எனும் மொழிகளுள் தமிழே இலக்கிய இலக்கண வரையறைப்படி தலில் முந்தியது என்பது யாவர்க்கும் ஒப்பழுதிந்ததொன்று. தெலுங்கு ஆதியவற்றின் இலக்கியங்கள் மூத்தங்குப் பலதானாண்டுகளின் முன்னரே தமிழ் பலப்பல இலக்கியங்களுள்தாய்த் திக்கந்தது. ஆயினும் பிற பட இலக்கிய இலக்கண வரையறைப்பட்டனவான தெலுங்காதிகளின்

பல சொல்லுருவங்கள் தமிழ் உருவங்கட்டு முற்பட்டன என்பதில் மயக்கமின்று. உதாகரணம்: பேச்சொலிப்பிறப்பில் கரமெய் சகர மெய்க்கு முற்பட்டது என்றல் நாம் முன்னரும் எடுத்தோதிய தொருதுறை. ஆகவே கெய் எனுஞ்சொல் செய் எனுஞ்சொல்லினுக்கு முற்பட்டதாதல் வேண்டும். கெம்பு எனுஞ்சொல் செம்புச் சொல்லிற்கு முற்பட்டதாதல் வேண்டும். கன்னடம் தனு எனும் மொழிகளில் இவ்வாறே நம் சகர முதனிலைச் சொற்கள் பல கரமூதனிலையோடு நிற்கின்றன. தமிழிலும் ஈண்டு காட்டிய இரு சொல்லும் ஆதியருவத்தோடு ஒவ்வோர் சிறப்புப்பொருளில்மட்டும் நிலைத்திருத்தவும் நோக்கற்பாலது. கை என்பது செய்தல் எனும் பொருளில் “கையறுநிலை” ஆதிய பழைய மழக்குக்களில் வருதல் காண்க. “கையறியாமை” எனவும் வருகின்றது (குறள் 925). கெம்புச் சொல்லும் பதுமராசப் பொருளில் சிவப்பு எனும் அர்த்தத்தைக் காட்டுவது. காயா, காவி, காஞ்சனம், கொவ்வை, குவளை, எனும் சொற்களிலும் ஆதிக்கரமான மூதனிலையுருவும் காப்பாற்றப் பட்டதாகின்றது. ஆயின் தமிழில் செப்பு சேப்பு சிவப்பு சே ஆதிய சகர முதனிலைச் சொற்களே மிகுதியாயின. தமிழ், இலக்கியப் பொலி வில் முற்பட்டதாயினும், சிற்சில சொற்கள் அளவில் அதன் பாகதங்களே பழமையான உருவங்களைக் காத்து வைத்திருக்கின்றன. இவ்வாறுதான் வடமொழி நூற்கள் முந்தியவையாயினும், தமிழ், தனக்கும் அதற்கும் பொதுவான பழைய சொல்லுருவங்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருத்தலில் எவ்வாற்றினும் இழுக்கில்லை என்க.

வடமொழிச் சொல்லாக்கச் சிறப்புவிதிகள்

ஆதியடிகளின்று தமிழ்ச் சொற்களும் ஆரியச் சொற்களும் வேறு வேறு ஒலிமாற்று விதிகளையும் சொல்லாக்க விதிகளையும் துணைக்கொண்டு பிறங்கமையால், இருதிரச் சொற்களும் புறக்காட்சியில் வேறூய் நிற்பன. முன்னர் யாம் தமிழ் வழிச்சொற்களின் ஆக்கக் கட்டளைகளை ஆராய்ந்து நிறுவியவாறு ஆரிய வழிச்சொல்லாக்கக் கட்டளைகளையும் எடுத்தோது வோமாயின் இரு சொற்கூட்டங்களும் உடன் பிறங்காரன் ஆம் இனக்கொண்டு விளங்குதல் தெற்றெனப் புலப்படும் அன்றே. ஆகவின் ஆரியத்தின் வழிச்சொல்லாக்கக் கட்டளைகளுள் முக்கியமான வற்றையும் தெரிந்து கூறுதும். தமிழ்ப்பாராயணர்கட்டு லத்தீனியம் ஆதிய பிற ஆரிய மொழிகளைக் குறித்துப்பேசுதல் விளக்கமாகா தாதலின், அன்னேருட் பலர் சிற்தேனும் அறிந்திருத்தற்பாலதான் வடமொழியைமட்டும் ஈண்டு எடுத்தானுவாம். தமிழ் அரிவரியில்லா வடசொற் சப்தங்களை நாம் எழுதிக்கொள்ளும் முறையை இந்தால் அது பங்கத்தின் தலைப்பிற் காண்க.

தமிழ் வழிச்சொல்லாக்கத்திற் பயினும் கட்டளைகள் எட்டும், வடமொழிலும் சிறிதும் பெரிதுமாய்ப் பழில்வன். அவற்றை ஒழிந்த

வேறுசில கட்டளைகள், ஆரிய மொழிகட்குச் சிறப்பாயமைந்தன, மேல் வருவன.

1. ஒலிமாற்று

வழிச்சொல்லாக்கக் கட்டளைகளுள் ஏழாவதில் நாம் கண்டுகொண்டதாறு, தமிழின்கண் அடியுயிர்களும் வியஞ்சனங்களும் சொல்லிக்கற்பத் தின்பொருட்டு மாறிவரும். சொற்கிடைவாலும் இவை திரிவுபடுத்திக் காலாம் அதிகாரத்தினுட்கண்டாம். வடமொழியில் சொல்லிக்கற்பம் நோக்கி நிகழும் உயிர்மாற்றும் மெய்மாற்றும் தமிழிற்போலவே பொது விதிமினுள்ளடங்கும். அதற்குச் சிறப்பாயனளை, தமிழ்ச்சொற் கிடைவோடொப்ப, அவ்வடமொழியாளர் ஆதிச்சொற்களைத் தம் பேச்சுறுப்புக்கள் திரித்துக்கொலுத்தியவழி விகற்பித்து உச்சரித்தமையினால் எழுங்கனவாம். அன்னேர் உயிரொலிகளைச் சுருக்கியும் மெய்ப்பொலிகளை மிக உறுத்துக்கணைத்தும் சொல்லுகின்ற இயல்புடையோராயினமை வடமொழி ஒலிமாற்று ஆராய்ச்சியால் வெளியாகின்றது. கண்டத்தினைத் துணைக்கொண்டு வலிந்து பிறப்பிக்கும் மெய்கள்தாம் அவர்க்கு மிக விருப்பைக் கொடுத்தன போலும்.

இங்கனமே அவர் அ, இ, உ, எ, ஒ, எனும் ஐந்து குற்றுயிர்களுள் ஒரும் பிந்திய இரண்டையும் நீக்கவிட்டனர். வடமொழியில் எகர ஒகரங்கள் இடம்பெறுமை பிரசித்தம். இதனாலே, அதிச்சொற்களுள் எகர ஒகரங்களை முதனிலையாக்கொண்டு வருவன் வடமொழியில் தம்முட்கலந்து மாறுற்றன. இருவகைச் சொற்களும் மேலும் சுருக்கத்தை நோக்கி அகர முதனிலைகொண்டியங்கின. உதாரணம்:

தமிழ்	வடமொழி
சேம்	சோண
பொறு	ம்ப்லூ ற-தி
எரி	அர் சி
சிறை	ச ற
உறை	அ ற ற
பின்	புனர்

ஏகரம் ஒகாரமாதல்

ஒகரம் அகரமாதல்

ஏகரம் அகரமாதல்

இகரம் அகரமாதல்

உகரம் அகரமாதல்

இகரம் உகரமாதல்

தமிழிலும் அதன் பாகதங்களுளும் சொற்கிடைவால் நிகழ்கின்ற உயிர்மாற்றுக்களையும் வடமொழியிலுக்கு உரைத்துக்கொள்க. தமிழில் உகர முதனிலைகொண்ட சொற்கள் வடமொழியில் வகர முதனிலைகொள்ளல் பெருவழக்கு. தமிழின் கண்ணும் வகரம்பெற்றுவருகின்ற உகர முதனிலைச் சொற்கள் சில முன்னர் எடுத்தோதப்பட்டன. வடமொழியில் இத்திரிபுக்கு உதாரணம்:-

தமிழ்	வடமொழி
உழல், வாங்கு	வக், வக்ற, வங்க, வஞ்ச
ஊதை	வாத

ஊக்கு	வாஜஸ், உங்க்ற, ஓஜஸ்
உழிழ்	வம்தி, வமதி
உழு, உழுவை	வறு, வருக
ஒலி, உறகை	வற்ச, (வற்சதே)

இனி மெய்மாற்றில் வடமொழிக்குச் சிறப்பாயுரியனவற்றுள் முக்கியமானவை வருமாறு: தமிழ் டகர முகரங்கள் வடமொழியில் ஷகர கஷகரங்களாகும். கிழ, சூழ, கழ, கட என்பனவும் கஷகரமாகும். தனிக்கரம் கஷகரமாவதும் உண்டு.

தமிழ்	வடமோழி
கட்டை (காடு)	காஷ்ட
முழி (விழி)	மி ஷி
விழி	வீ ஷி
ஒழுகு	உ ஷி
கழுவு	கஷல்
கழி	கஷி
கிழுங்	கஷித்
குழி	கஷீ
கூர்	கஷூர்
குள்ளம்	கஷூல்ல

டகராதி மெய்கள் தமிழ் முறைப்படி தம்மோடு பிறப்பொத்த மெய்களாய்த் திரியுங்கால் வடமொழியில் ஓரோவிடத்து மகரத்தையும் உடன்பெறும். வடமொழித் “தேகம்” தமிழில் திரேகம் என இழி சனர் வழக்கில் வருமாறுபோல். என்குனம்?

தமிழ்	வடமோழி
பல்லவம்	பத்ர
மெல், மெது	ம்ரு து
புள்ளை (பிள்ளை)	புத்ர
தோணி	ந்தரேணி
துளை	ந்த்ரு
வாழ்	வத்த
மழை	வ்ரு ஷி
கழிழ்	ந்த்ர மி ள, ந்த்ரு வி ட

இம்முறை சில தமிழ்ப் பாகதங்களிலும் காணப்படும்:

தமிழ்	தேவுஷிது
துள்ளு	த்ருள்ளு
க்க்கு	க்ரக்கு
தோல்	தோலு, த்ரேலு

வாயை இறுகப்பிடித்துத் தொண்டைத் தொணியை மிகச்செய்யும் பான்மையினுற்போலும் வடமொழியாளர் என்றும் மகர ஒலியில் அதி

விழைவு காட்டினேராகின்றனர். தமிழ்க் ககரம் பலகால் சகரமாதலும், இது வடமொழியில் (ஸ) கரமாய்விற்றலும் பிரசித்தம் அன்றோ? வடமொழியாளர் அடிச் சொற்களில் சகரத்தின்பின் ஒராதிகள் வருங் தோறும் அவ்விரு ஒலிகட்டகும் இடைநின்ற உயிரை விழுங்கிவிட்டு ஏன் நேர உச்சரித்துப்போயினர்:-

தமிழ்	வடமோழி
சலி, சரி	ஸ்ரு
செழிப்பு, செறிவு	* ஸ்ரீ
சிலாவு (சலவு)	ஸ்ரீ (ஸ்ரீ னூ தி)
கேள்	(ஸ்) ரு

அப்பால் கண்டத்தொனியை மிகத் துணைக்கொண்டு பேசுகின்ற இவ் இயல்பினால், வடமொழியாளர் ஒவ்வொர் வர்க்கமேயான க, ச, ட, த, ப என்மொலிகளைத் தணித்தனி நான்காக்கி வைத்தனர் என்னக் கிடக்கின்றது. அவை க, ஃறு, ஃஞ், ஃங்க்ளு எனவரும். இவற்றுள் ஒவ்வொரு வருக்கக்த்தினும் மூன்றுவதான் ஒங்க ஆதியனை சிறிது. பதமை யையும் குறிக்கின்றன. மேலும், அடித்தொண்டையால் உருத்துப் பேசும் வண்ணமையினால், யா என்பதை க்யப் எனவும், உய் என்பதை க்யிவ் எனவும் உச்சரித்தனராகலாம் என்பது யா-து, யா-வன் எனும் தமிழ் உருவங்கள் அன்னவர் மொழியில் கஸ், (பழும் ஆங்கிலம் ஸ்வா, லத்தீ னியம் குயில்) என நிற்றலாலும்; உய், உயிர் எனும் தமிழ் உருவும், அதில் ஜிவ், ஜீவ், (பழும் ஆங்கிலம் குயிக், லத்தீ னியம் உவீவுள்) என நிற்றலாலும் பெறப்படும்.

2. முதனிலை உயிர்நீக்கம்

சொற்களைலாம் நால்வகைச்சுட்டான உயிர்களை முதனிலையாக்கொண்டு பிறந்தன என்றல் இந்நாலினுள் இதுகாறும் நிரம்பக் கூறிய வற்றுல் கைவந்ததோர் உண்மையாமல்லோ? தமிழில் வினங்கும் மெய் முதனிலை எல்லாம் வலியுறுத்தும் முதனிலை எனும்வகையிற் சித்தித்தன. ஆயின் வடமொழியில் சொன்முதலாகும் பெற்றியில்லாதனவான டகராதி மெய்க்கும் பல சொற்களிலுக்கு முதனிலையாதல் எனங்கள்ம்? இக்கடாவுக்கு விடை யாதெனில்: வலியுறுத்தும் மெய்க்களைச் சொன்முதலில்வருங் தகைமையற்றனவான டகராதிகளைக்கொண்ட வட சொற்களைலாம், கேவலம் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களாகாவிடத்து, பெரும்பான்மை முதனிலை உயிர்களை இழுந்து நிற்பனவாமெனக்கொள்க. சிறுபான்மை சொன்முதலாகுந்தகைமைபெற்ற வேறு மெய்கள் திரிந்து டகராதிகளாய் நிற்றலுமொன்று. இங்கானமே டாக்னி எனுஞ்சொல் சாக்னிச்சொல்லின் திரிபாம். லிற் எனுஞ்சொல் நக்கு (நஸ்) எனுஞ்சொல்லின் விகாரமாம். (ஈண்டு அடி அகரம் இகரமாயினமை உயிர் மாற்று.) இவ் இரு சொல்லின்கண்ணும் டகரமும் லகரமும் சகர நகரங்

களெனும் பிறமெய்களின் திரிபாய் வந்தன. இனி, முதனிலை உயிர் கெட்டு நிற்றலினுக்கு உதாகரணம்:-

தமிழ்	வடமோழி
அரற்று	ரட்
இபு	வி ஹு
இலகு, இலேசு	ல னக்ஹா
உருள்	ஹ ல்
உலகு	லோ க
எரி	ஹ வி

ஆயின் “அரற்று”, ரட் என வராது, ரட் எனும் சொல்லே அரற்று ஆயிற்றென உரைத்தல் கூடாதா? “உலகு” லோ க என மாறி யதைக்காட்டில் லோ க எனுஞ்சொல்தான் உலக என மாறிற்றென்ற லாகாதா? நீவிர் மீட்டும் மீட்டும் காட்டியாங்கு, தமிழ்மக்கள் மெய்க்களைப் பெரும்பான்மை உயிர் கூட்டியே சொல்லும் வழக்குடையவர்; ஆரியரது உத்தண்டமும் பரபரப்புமான போக்குங்கு எதிர்கிலையாய் மெத்தென் நீட்டிநிமிர்த்தி உச்சரிக்கும் இயல்புடையவர். ஆகவின், ரட் ஆதிய சொற்களை உயிர் கூட்டாது உச்சரிக்கமாட்டாமையி னால் தமிழர்தாம்! அரற்று ஆதியனவாய்ச் சொல்லதுற்றார் என்றல் அதிக பொருத்தமுடைத்தாகாதா? எனிற் கூறுதும். ஆதி அடிச் சொற்களைத்தும் உயிர் முதனிலையெழுந்தன என்பது அடிச் சொல்லியல்பு எனும் அதிகாரத்தினுள் விளக்கப்பட்டதன்றோ? பேச்சொலிப் பிறப்பு முறையிலும் உயிர்களே முந்தியவை என்பது ஒருதலீ. அப்பால் வழிச் சொற்களுள் மெய்முதனிலை பெறுவனவெல்லாம் வலியுறுத்தற்கண் க, ச, த, ப, ற, (ய, ன) ம, (வ) என்பவற்றுள் ஒரோவான்று பொருந்தி நிற்பன. ஆகவின் இவ்வாறு உயிர் முதனிலையோடும் சுட்டிய மெய் முதனிலையோடும் விளங்குகின்ற சொற்களே சிறைவருத்தனவும், முதனிலை மெய்யாய் வருந்தகைமை சாலாத் டகராதிகளைப் பொருந்தி நிற்பன சிறைவற்றனவுமாமெனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அன்றியும் ரட் ஆதியன வடசொற்கட்டகுச் செவ்விதாய் அடிச் சொற்கள் காணக் கூடாதபடியும், அவற்றைச்சார்ந்து நிற்கும் கிளைச்சொற்கள் இல்லாமலும் கிளைபெறுமிடத்து, தமிழின்கண் அரற்று ஆதியன தமக்கு அடிச் சொல் தெளிவுக் காட்டற்றுக்குரியனவாய், தம்மைச் சூழ்ந்து பலப்பல சார்புச்சொற்கள் நிற்கப்பெற்றனவாய் இருத்தலால், தமிழ் உருவங்களின்கண் யாம் காண்கின்ற உயிர் முதனிலையே ஆதிலையாமெனவும், வடசொற்களில் அவ்வயிர்கள் கெட்டுநிற்றல் சிறைவன்பாற்பட்டதா மெனவும் உய்த்துணர்க.

3. ஸ்கர முதனிலைப்பேறு

வடமொழியில் பலசொற்கள், அவ்வற்றின் முதனிலைமெய்க்கு முன்னும் ஓர் ஸ்கரம் பொருத்தி உச்சரிக்கப்படும். இது ஆங்கிலத்தின்

Plash எனுஞ் சொல் Splash எனவும் வங்கிட்டமையையொத்தது. தமிழர் ஸகரத்தை எளிதிற் சொல்லும் வன்மையுடையோர்ஸ்ளர். தற்காலம் ஆங்கிலம் கற்றிரூர் சிலர் தமிழ்ச் சகர முதனிகீச் சொற்களை ஈகரப்பட உச்சரித்தலைக் காண்கின்றனரே, அதுமரபன்று. சோறு எனுஞ் சொல்லை “ச்சோறு” என உரையாது ஸோறு என்றால் தமிழ் முறையன்றாம். வடமொழியானரது பேச்சுறப்பமைதியும் காப்பயிற்சியும் ஈகரத்தை எளிதில் பிறப்பித்தமையால் அன்னேர் பன்முறை தகரத்தை ஈகரமாக்குதலோட்டமையாது, பல முதனிகை மெப்பளின்முன் அதனைச்சேர்த்தியும் உச்சரித்தவில் இன்புற்றனர். உதாரணம்:

தமிழ்	வடமொழி
கெய், கேயம்	ஸ்நே ஹ
மரி (மடி)	ஸ்ம ற
குவி	ஸ்கு
தரி, தங்கு	ஸ்தா
தலை	ஸ்த ல
வேது	ஸ்வே த
பர, பார்	ஸ்ப ச

வடமொழியற்பாத் தமிழ்ப்பாராயனர்கட்டு இனப்பையும் உவட்டலையும் கொடாமைப்பொருட்டு இருமொழிக்கும் பொதுவான அடிகளினின்றும் வடசொற்கள் பரிணமித்துவந்த வரலாற்றை மேல்விரித்துக் காட்டாது விடுகின்றனம். யாம் இயற்றி உலகுக் குபகரிக்க விரும்பும் சொற்பிறப்பகராதி வெளிப்படுத்தாலையில், அமிழ்தினுமினியை எந்தமிழின்கண்ணே மக்களின் ஆதிச்சொற்கள் மாறுபடாது காக்கப்பட்டுத் திசுமும் திறக்கயும், அவ்வாதிச் சொற்களினின்றதான் வடமொழியுட்பட ஜோப்பைய ஆரிய மொழிகள் யாவும் விரித்துக்கும் பெற்றியையும் கண்டுமகிழ்ந்து தமிழன்னையைப் போற்றுக; திருவன்நதைச் சுந்தரம் பிள்ளை செப்பிய மேல்வரும் சிறந்தபாவடிகளால் அவனை வாழ்த்துக:

பல்லுவிரும் பலவுலகும் படைத்தனித்துத் துடைக்கினுமோர் எல்லையறு பரம்பொருள் முன்னிருந்தபடி இருப்பதுபோல் கண்ணடமும் கனிதெலுங்கும் கவின்மலையாளமுங் தனுவும் உன்னுதரத்துதித்தெழுந்தே ஒன்று பலவாயிடினும் ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவன் சிரினமைத்திறம் வியந்து செபன்மறந்து வாழ்த்துதுமே தமிழன்னையும் தமிழ் நாடும் தமிழ் மக்களும் கீழே வாழ்த! வாழ்க!!

அருபந்தம்

A SECONDARY ROOT WITH ITS DERIVATIVES

ஓர் வழியடிச்சோல்லீற் பிறந்தன

சோற்பிறப்பாராய்ச்சிக் கட்டளைகளை நிச்சயம்பண்ணிய யாம், அக்கட்டளைகளைத் தழுவி, ஓர் தமிழ் அடியினின்றும் பலசொற்கள் பிறந்து வரும் ஆற்றினை உதாரண முறையாய்த் தருதல் நன்று அன்றே. ஈண்டு உழு-ல் (உள்) எனும் தலையடியினின்றும் பிறந்த குழை (குழு) எனும் வழியடியைக்கார்ந்து வரும் சொற்களுள் முக்கியமானவற்றைக் காட்டுதும். யாம் இனி வளம்பட இயற்றப்போகின்ற சொற்பிறப்பகராதி மேனுட்டார்க்கும் பயன்படுமாறு ஆங்கிலத்தில் புளையப்பெற்று வடமொழி ஆதிய பல பாகைகளின் பெருஷ்தாவையாய்கள் சொற்கட்டு எந்தமிழடிகளே தாதுவாய் நிற்கும் பெற்றியை விளக்குவதாகும். அப்பெருமூயற்சிக்கு ஓர் தோற்றுவாயாகும் பொருட்டு முதற்கண் தமிழ் லேயே வடமொழிச் சொல் ஒப்புமைகளையும் ஒரு சிறிது காட்டி ஒரு சுருங்கிய சொற்பிறப்பகராதி வெளிப்படுத்துவோம். வடமொழியோடு பிறமொழிகளும் அறிந்தோர், நாம் சுட்டும் வடசொற்களுடன் ஒப்பு மைகொண்டனவாய் மேதாவிகள் வரையறுத்திருக்கின்ற கிரேக்க, லத்தீனிய, சர்மனிய, ஆங்கிலச்சொற்களையும் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. விரிவான சமஸ்கிருத அகராதிகளெல்லாம் வடசொற்களோடு ஒத்த பிறப்புடைய ஜோப்பைய சொற்களையும் குறித்துப்போகும் அன்றே.

ஆயின் யாம் மேல்வரும் பாகத்தில் தமிழ்ச்சொல்லும் வடசொல்லும் உருவத்தால் பொருளால் ஒத்திருக்கும் ஆற்றைக்காட்டுமிடத்து தமிழ்ச்சொல் முந்தியதா வடசொல் முந்தியதா எனும் ஆசங்கைக்கு அறுதியிடதல் எமது நோக்கமுன்று; அஃது அரிதில் முடித்தற்கமைந்த ஒரு செய்தியும் அன்று. இரு சொற்கட்டுக்கும் அடியான ஆதிச் சொல் எமதுமொழியில் உள்ளதென்ற ஒன்றுமே ஆராய்ந்து அறியக்கூட கதாகும். ஒரு சொல் தனது உற்பத்தித்தானமான ஆதிச்சொல்லைத் தமிழிற்கொண்டதாய், தன்னேடு ஒத்த உருவும் பொருளுமின்ஸ் பல வேறு சொற்கள் அவ் ஆதிச்சொல்லினின்று பிறந்தனவாய்த் தன்னைப் புடைக்கும்து நிற்கப்பெற்றதாய் விளங்குமாயின், அது தமிழ்ச்சொல் லேயாம். ஆதிச் சொல்லென யாம் குறியீடுசெய்வது: எண்ணங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாயுள்ள இடச்சம்பந்தக் கருத்தினையே காட்டுகின்றதும், அதற்கப்பால் இன்த் தருவிச்சென்று வேலெரு

அடி காணக்கூடாததாய் நிற்கின்றதுமான ஒரசை சுரசைச் சொல்லையே என அறிக். இனி ஒருசொல் வடமொழியில் தனக்கு ஏற்ற பெற்றியான அடி. இல்லாததாய், தன்னைப்போன்ற வேறு பல வியுற்பன்னங்களோடு கூடி நில்லாததாய் விளங்குமாயின், அது வடமொழிக்குரிய சொல் ஸன்று எனவே அதுகியிடுக. அப்பால் ஒரு சொல்லினுக்கு வடமொழித் தாது உள்ளவிடத்தும் அத்தாது வழிபடியாய் மட்டில் நிற்ப, அதற்கப்பால் அம்மொழியில் தலையடி இல்லாது ஒழிய, தமிழில் அதற்குத் தலையடி காணப்படுமாயின் இருமொழிக்கும் பொதுவான சொல்லினுக்குத் தமிழே தலைபட்டியைக் காப்பாற்றிக்கொண்டது என முடிக்க. உற்றுநோக்குவார்க்கு தென் மொழியும் வட மொழியும் ஒரே அடியாய்த் பிறந்து வந்திருத்தல் புலமாகும். இவ் உண்மையை எமக்கு முன்னும் சிலர் மதிவுவல்லோர் சொல்லாமற் சொல்லிப்போயினர்.

இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவு ரியல்வாய்ப்பு
விருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பு
மிருமொழியும் மான்றவரே தழினு ரென்றுவில்
விருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய மூன்றேதேயோ

என்றார் சிவஞானயோகியாரும். அவ்வப்பொருளின் சிறப்பியல்பு பற்றிப் பொருள்கட்டு ஒவ்வோர் பெயுரைச் சூட்டிப் பாவைஷயை அமைக்கும் ஆற்றலை இறைவனே மானுடருக்குக் கொடுத்துள்ளமையானும், வட தென்மொழிகள் ஆதி மானுடர் தெரிந்தேற்படுத்திய ஒரே தலையடிச்சொற் சூட்டத்தினின்று பிறந்தமையானும் “இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவர்” என யோகியார் தம் வழிபடுத் தின்மேல் வைத்துக் கூறிய கற்று ஒக்கும். அவ் இருமொழிக்கும் பிறப்பிடமான தலைபடிகளை உருப்பிற்மாது காத்துவைத்திருக்கின்ற அருங் கலச்செப்பாய்ப் பிறங்குவது எந்தமிழே எந்தகண்டு கழிபேரு வகை அடைகின்றனம். பின்வரும் மாதிரிச் சொற்பாகத்தைக் கருத தாய்ப் படிப்போர் தாழும் இவ் உவகையில் ஈடுபடாதிரார்.

இம் மாதிரிப்பாகத்தை அச்சிடுகின்ற இயங்கிரசாலையில் கிரந்த அக் செழுத்துக்கள் இல்லாமையால் ஓர் குறை ஏற்பட்டது. அதனை ஒரு வாறு நீக்கும்பொருட்டு பின்வருஞ் சூழ்ச்சியைக் கையாடுகின்றனம். எங்னாமெனில், தமிழில் உபயோகிக்கப்படுகின்ற இரண்டொரு கிரந்த லிபிகளைமட்டும் வழங்கிக்கொண்டு, வடசொற் சிறப்பொலிகளைத் தமிழி வேயே மேல்வருமாறு குறிக்கின்றும்:—

கிரந்தம்	தமிழ்	கிரந்தம்	தமிழ்
1 வது கரம்.	க	1 வது ஜகரம்.	ஜ
2 வது ,	ச்சு	2 வது ,	ஜ்சு
3 வது ,	ங்க	1 வது டகரம்.	ற்றம்
4 வது ,	ங்க்சு	2 வது ,	ற்ற்சு
1 வது சகரம்.	ச	3 வது ,	ட்
2 வது ,	ச்சு	4 வது ,	ட்சு

கிரந்தம்	தமிழ்	கிரந்தம்	தமிழ்		
1 வது	தகரம்	த	1 வது	பகரம்.	ப
2 வது	, த்தூ	த்	2 வது	, ப்தூ	ப்தூ
3 வது	, ந்த	ந்த	3 வது	, ம்ப	ம்ப
4 வது	, ந்த்தூ	ந்த்தூ	4 வது	, ம்ப்தூ	ம்ப்தூ

ஏனைய பொது லிபிகளே

வேறு தறியீடுகள்

வி. =வினை	ஒப்புநோக்கத்தகுஞ்சொல்
த. வி.=தன்வினை	வடமொழி
பி. வி.=பிறவினை	தெலு
பெ. =பெயர்	கன்னடம்
உரி. =உரிச்சொல்	மலை
வினையு.=வினையிரிச்சொல்	தஞு

மேற்கோள் தந்த நூற்பெயர்களைச் சென்னைச் சர்வகலாசாலை அகராதியினுட் காண்க. எம் மேற்கோள்கள் பெரும்பான்மை ஆங்குக் கண்டனவேயாம்.

குழு எனும் வழியடிச்சொல்

குழை <குழு <உழு-ல் <உள்

குழை த. வி. [உள் நோக்கிவரல், உழுன்றுவரல்] 1. வீளாதல் “தின்சிலைகுழைய” (குளாம். அரசி 319) 2. வாடிதல் (குறள் 90) 3. துவளல் “குழமுந்தநுண்ணிடத்” (கம்பரா. ஜித்திரி. 9) 4. [தொனும் பதமாதல்] இளகுதல் “தொண்டரினங்குழையாத் தொனும்” (பதினெடு. பட்டினத். திருவே. 28) 5. நெருங்கு உறவாடல் 6. கனித்தல், தளர்தல் “கோதைகுழு கொம்பித் தூழுந்து” (பு. வெ. 12, பெண்பாற். 14) 7. வருந்துதல் 8. [பி. வி.] உருண்டு திரளச் செய்தல் “கருணையாத் குழமுக்குங் கைகள்” (சிவக. 257) குழு எனும் இச்சொல் உழு-ல் எனும் தலையடியினிறு கூர முதனிலை பெற்றுவருவதோர் வழியடி. ஆதியில் குழ என தின்றதாதல் வேண்டும். என்னை? மலையாளத்தில் எமது “பஜை” பன என, “இலை” இல என நிற்றல் போல. உழு-ல் எனும் தலையடி கூர முதனிலைப்பேற்றுள் குழு ஆனவாறு, சகரமாதிய பிற முதனிலைகளும் பெற்று வழியடிக் காலா, குடை, கோடு, சூழல், கலவு, சுருள்; துளை, துழாவு, தாருவு, திரள், திருமு, திரி; புழை, புழல் புரள்; நுழை, நோண்டு; முழை, முடை-

மூழ்கு எனவரும். ஒப். வட. சக்ர: ஈண்டி “குழு” கற என நின்று முதனிலையிரட்டலால் சக்ர (=க-கற) என்றுயிற்று.

களை த. வி. [வாடித்தளர்தல்] 1. இளங்குதல் (பின்.) 2. இளைப் புதுதல். பெயர்ச்சொல்லுருவமும் இது. 3. [பி. வி.] கூட்டு முடித்தல் “குடுமிகளைந்தானெங்கோ” (பு. வெ. 9, 21) ஈண்டி குரம் கரமாயிற்று.

துழு-மிபு, த. வி. [உள்ளோக்கிவரல்] 1. உழன்றுவரல் 2. கலங்குதல், ஒப். கலங்கு. வட. சல ஹ

துழு-மிபு, } பெ. [கலக்கிச் சேர்த்தது] 1. நீர்த்தன்மையாகாய்கறி, துழை, } 2. சேறு.

கும்பு, பெ. [முன்னது] சேறு. ஈண்டி இகட்டுகட்டுத் தலை நீண்டது. துழை-யல், பெ. [கலங்கித் திரஞ்சும் பான்மை] குழந்தசோறு.

துழை-வு, பெ. [முன்னது] 1. நெகிழ்ச்சி, 2. இரக்கம்.

கோழி, த. வி. [குழம்பாயிருத்தல்] 1. இறுகியதன்மையாதல், 2. உடல் தடித்தல், 3. செழித்தல் (நாலடி. 96)

கோழு-ப்பு, [முன்னது] 1. நினம் (பின்.) 2. குழம்பாயிருக்கை, 3. செழிப்பு, 4. புஷ்டி (பெருங். மகத. 4, 42) ஒப். கொழுங் குருதி (மலை.) தெலு. கொ வு வு, கன். கொ ம்ப் ம்பு, தனு கொ ம் ம ஒப். கொழுங்கு, குழங்கை, கொம்மை.

கோழை, பெ. [முன்னது] 1. சளி (தேவா. 263, 1) 2. உமிழ்ஸீர், 3. இளக்கம், 4. குறைவுபடிகை “கோழைப்பாது” (கொன் கைவே.) 5. மனத்திடமின்மை, குச்சம் 6. சிறுபிள்ளை (விநா யகபு. 72, 132) ஒப். வட. கோ ச

துளம் 1} } பெ. [முன்னது] சர்க்கரை, கருப்புக்கட்டி. வட. ந்கு ல
துடம் 1} } பெ. [முன்னது] சர்க்கரை, கருப்புக்கட்டி. வட. ந்கு ல

துக்க-வு } த. வி. [வளைந்து ஒன்றுசேர்தல்] 1. கூடுதல், “மள்ளர் துக்க-மு” குழியவிழவினாலும்” (குறங். 31) 2. கலத்தல் “கொன் கையுங் துளவமுக் குழுமத்தொடுத்த” (சிலப். உரைப். பின் செய். 10) ஒப். கூள், கூடு. வட. கு ல.

துடி, } பெ. [வளைந்து ஒன்று கூடியது] 1. மக்கள் கூட்டம், துக்க-உ, } 2. மங்கை, 3. தொகுதி. வட. கு ல
துமா-அல், } பெ. [வளைந்து ஒன்று கூடியது] 1. மக்கள் கூட்டம், துமா-ம், } 2. மங்கை, 3. தொகுதி. வட. கு ல

துழு-மல், } பெ. [வளைந்து திரள்] 1. கூடுதல், 2. கூட்டம் துழு-வல், } பெ. [குழு] பல பாட்டுக்கள் ஒரே வினைகொள்ளும் அமைதி. இது குழுவடியாய்ப் பிறந்த வடசொல்: கு ல க

துழை, பெ. [வளைந்த பொருளின் உட்புறம்] 1. குழி, தனை 2. காது 3. குழல் 4. சங்கு. இச்சொல் துளை, புழை, வளை, குழி என்பனவற்றை ஒத்தது. மேல்வருவன காண்க.

துழி, பெ. [குழையின் வேரெருகு உருவம்] 1. வளைந்து ஆழந்தது, பள்ளம் 2. சீர் நிலை (திவர.) 3. வயிறு (அக. நி.) 4. பாத்தி 5. ஒர் விலவளவு. இது குவிதல் சொல்லோடும் இனங்கொண்டது. ஒப். வட. கு குழி, கோ ஶ

துழி, த. வி. [வளைந்து ஆழந்திருத்தல்] 1. பள்ளமாயிருத்தல் “குழிந் தாழந்தகண்” (நாலடி. 45) 2. [பி. வி.] உள்வளைத்துத் தோண்டுதல் “குழித்துழிநிற்பது சீர்” (நான்மணி. 30)

துளி, த. வி. [ஊடறுத்தல்] 1. துளைத்துக் கெல்லல் “கூரங்களை குளிப்ப” (பு. வெ. 10. சிறப்பிற். 10 கொனு) 2. உட்புகுதல் (புறநா. 6, 12) 3. மறைதல் (கவித். 98, 23) 4. தோல்வி யுறல் (கீவக. 2141) 5. சீராடுதல் (பரிபா. 6, 103) 6. [பி. வி.] சிப்பி ஆதியன மூழ்கியெடுத்தல்

துடி, பி. வி. [உட்செலுத்துதல்] 1. பானம்பண்ணுதல் 2. உட்சொள் ஞாதல். கன்னட மலையாள அகராதி ஆசிரியர்கள் இச்சொல்லை குடிகுடி எனும் ஒலிக்குறிப்பினிறு தோற்றுவிப்பர். அதைக் காட்டில் “கொள்” கொடு என்றுகியமைப்போல் “குளி” குடி என்றுகியமையே அதிக பொருத்தமுள்ளதென்க. தெலுங்கில் கொள்ஞாதல் சொல்லின் திரிபாகிய க்ரே லு குடித்தல் அர்த்தத்தில் வருதலையுங் காண்க. ஒப். கன். கு ற்று கு = குடித்தல், சோழ ஆதியன உட்சொள்ளல்

துழி-ல், பெ. [குழியின் மருங்] உள்வளைந்ததின் உட்புறம், துளை (பின்.) ஈண்டி முகர விபஞ்சனம் யகரமாயிற்று. ஒப். குழி, குழை

துழி-ல், பி. வி. [உள்வளைத்துத் தோண்டுதல், வளைத்தல்] 1. துளைத்தல் “வரைகுயின்றன” (அகநா. 93, 12) 2. பின்னுதல் 3. நெய்தல் “ஊசியொடு குழியின் ற தாசும் பட்டும்” (தொல். சொல். 74 உரை) “குழிலுதல்”, சார்புபற்றி, யாதொன்றைச் செய்தன மாம் (பின்.), உழுதலையே முதற்கண் குறித்த “தாழில்”, பின் ஏவ்வெவ் முயற்சிக்கும் பெயரானதுபோல.

துழி-வு, பெ. [குழி] பள்ளமாயிருத்தல்
த. சொ. — 5

- தள-ம், 2 பெ. [குழிந்தது] நீர்கிலை. குழி காண்க. வட. கூ. ல. 2. [வளைந்தது] நெற்றி “திருக்குள முளைத்த கட்டாமரை” (கல்லா. 31, 9)
- துழி-சி, பெ. [வளைந்தாழ்ந்தது] 1. பாளை “சோறாதி குழிசி” (பெரும் பான். 366) 2. [திரண்டது] சக்கரத்தின் குடம் (சிவக. 2229)
- துழி-மி, பெ. [குழாய்த்தன்மையுள்ளது] 1. மதசு 2. பாத்திரத்தின் மூக்கு
- துழி-யல், பெ. [குழியுள்ளது] ஒருவகைப் பாத்திரம்
- துழி-ப்பு, பெ. [முன்னது] குழி “ஆழங்குமிழுமிழ்நிருமணிகளை” (மதரைக. 273)
- துழி-ல் 1, } பெ. [குழிந்தது] நெடுங்துவாரங் கொண்ட திரள் வடிவப் பூதாய், } பொருள். குளிகை காண்க.
- துழி-ல் 2, பெ. [குழல் விசேடம்] ஓர் வாதத்தியக்கருவி
- துர-ல் 1, பெ. [குழல்போலும் உறப்பு] தொண்டை. “மனிக்குரல் அறத்து” (குறுந். 263) மலையாளத்தில் குரல் குறள் இரண் டும் தொண்டைப் பெயர்கள். வட. நக ல=தொண்டை. நக்கு=வெமுங்குதல். நக்கீ=வா=கழுத்து
- கள-மி, பெ. [குழலின் திரிபு] கண்டம் “பாடுகளமகனிரும்” (சிலப். 6. 157) ஒப். கழுத்து, கண்டம் வட. நக ல, நக்குறா நற்
- துர-ல் 2, பெ. [குழலாதியவற்றிற் பிறப்பது] 1. இகசபொலி “இடி குரன் முரசு” (கம்பரா. எழுச். 1) 2. பேச்சொலி “சிறு குரல் கேட்டு” (நன்வென். சுயம்வ. 4) 3. [ஆகுபெயராய்] பேச்சுக் குமாம். “யாவருங் தண் குரல் கேட்ப” (கலித். 142, 9) ஒப். வட. நக ர=குரல்.
- துர-வை, பெ. [முன்னது] 1. பெண்களின் கூக்குரல், மகிழ்ச்சியொலி 2. பெண்கள் கூத்துவகை. வட. கு ர வ=குழறும் ஒலி. இதனை கு+ர வ என்ப்பிரித்தல் வேண்டப்படாது.
- துரை, } த. வி. [முன்னது] 1. குழறி ஆரவாரிக்கை (பதிற்றுப். 84, 20) 2. நாயின் குழறுகை. வட. கு ர
- துக்க-கனி, பெ. [குரைப்பது] நாய். இது கு கு ர எனும் வடசொல் லின் தற்பவம். அவ் வடசொல்லேயும் குர (குரை) எனும் சொல்லை இரட்டித்தலால் குரகு> குர்க்கு> குக்கு என வந்துபோலும். வடசொல்லை இவ்வாறு குரை எனும் அடியினின்றன குக (=கொள்) எனும் தாதுவினின்ற பிறப்பித் தல் சிறப்பன்று.
- துக்கு-டமி, பெ. [குழறுவது] கோழி. வட. கு கு ற். முந்திய சொல் காண்க. ஒப். கோழி

- தலை, த. வி. [குரைத்தலின் மருங்] துழி-ஹ, } த. வி. [குழலால் ஒலி செய்தல்] குரலுயர்த்துக் கதறல் தள-று, } “குகை நன்பகற்குழற்” (பட்டினப். 268) வட. நக்கு=அழைத்தல், நக ர்=ஒலித்தல்
- கூறு, பி. வி. [குழறுதலின் மருங்] 1. சொல்லல் 2. பிரசித்தம் பண்ணல்
- குழ-று, பி. வி. [குழறுதலின் மருங்] 1. சொல்லுதல் 2. அவமதித் தல் (குளா. முத். 16) 2. கோபித்தல் “கடிந்தது மிலையாப் கீ கழறிய வந்ததை” (கலித். 76, 13) 3. [த. வி.] உறுதி சொல்லுதல் (நாலடி. 253) 4. இடித்தல் “கடிஞ்சிலை கழறி” (பதிற்றுப். 81, 4) வட. கல்
- கோழி, பெ. [குழறுவது] குக்குடம். ஒப். தெலு. கோழி
- குட-ல், } பெ. [குழல் விசேடம்] இரைப்பையைச் சார்ந்த குழாய் குட-ர், } ஈண்டு முகரவியஞ்சனம் பிறப்பொத்த டகரமாயிற்று:
- குட-லை, பெ. [முன்னது] 1. குழல் போலும் நெடிய கூடை 2. கதிர்ப்பொத்தி. குடலினுக்கும் பெயராம். ஒப். புடலை
- துர-ல் 3, } பெ. [குழல் போல்வது] கதிர் “வரகினிருங்குரல்” கோர-லி, } (மதரைக. 272)
- துழி-ல், த. வி. [உழலுதல்] சருஞுதல் “கடைகுழன்ற கருங்குழல்கள்” (சிந்தா. 164)
- துழி-ல் 3, பெ. [சருஞுவது, சருட்டி முடிச்சுப்படுவது] பெண் கூந்தல் “குழலுடைச்சிகழிகை” (சிந்தா. 1092)
- கூடை, பெ. [குழலின் வேஞ்செரு உருவம்] 1. பெண்டிர் தலையிர் (தொல். பொ. 262) 2. [சார்புபற்றி] மயிற்றேகை, இறகு 3. வால்
- துரல் 4, } பெ. [குழற்சொல்லின் வேறு இரு உருவங்கள்] பெண் கூந்தல் “நல்லார் குரல் நாற்றம்” (கலித். 88, 1)
- குட < குழி < உழி-ல் < உள்**
- குட, உரி. [உள்ளோக்கிய] வளைந்த. திருமுரு. 229 உரையின் கண் “குடவென்பது தடவென்பது போல வளைவையுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்” என்பர் நக்சினூர்க்கிணியர். இது குழவின் வேஞ்செரு உருவம். ஈண்டு முகரம் பிறப்பொத்த டகரமாயிற்று. வட. கு ற்-ற=வளைதல். இத்தாது நமது உழி-ல் எனும் தலையடியினின்றே பிறங்கிருத்தல் வேண்டும். வடமொழியில் இதன் வியுற்புப்பன்னங்கள் பலப்பலவுள்.

குடவு, த. வி. [முன்னது] வளைதல். ஒப். குடங்கு, கொடிகு, குறங்கு, குறண்டு, குற்ற, குருவு, குரங்கு

குட-ம் 1, [முன்னது] வளைந்தாடும் கூத்து. ஒப். குடந்தம்

குடவு, பெ. [முன்னது] வளைவு

குட-ம் 2, } பெ. [முன்னது] பொழுது வளைந்தபோம் திசை, மேற்கு
குட-கம், } “குடா அது வதான்று முதிர் பொலவத்தின் குடக்கும்”
குட-க்கு, } (புற நா. 6, 4) தமிழகத்தின் மேற்கு எல்லை குடகம்
குட-து, } எனப்படும். ஒப். குணம்=கிழக்கு

கோங்-கணம், [குடகு+அணவு] மேற்குநாடு. மலை. கொஙங்=குடகு. குடகு+அணம், கொங்கணமாயிற்று.

கோடை, பெ. [குடகம்] மேற்கிலெழுங்காற்று. “குடகம்” நீட்டலால் கோடையென்றுயிற்று.

குட-ங்கு, த. வி. [உள்ளோக்குதல்] வளைதல். ஒப். குடவு

குட-க்கம், } பெ. [முன்னது] வளைவு “குடந்தையுஞ்செவிய கோட்
குட-ந்தை, } டெலி” (புற நா. 32, 5)

குட-ந்தம், பெ. [வளைத்தல்] 1. உடலைவளைத்தல் “குடந்தம் பட்டுக் கொழுமலர்சிதறி” (திருமுரு. 229) ஒப். குடம் 1, குடை, கொட்டி, குணலை, கூத்து. இவு உருவங்கள் வட்டமாய் ஆடு வருமோர் நடனத்தைக்குறிக்கும் 2. மட்கலம் (பின்.) ஒப். குடம் 3

கோடி-யார், [வளைந்து ஆடுவோர்] கூத்தர் “முதுவாய்க்கோடியர் முழ வில்” (குறுங். 78, 2) ஒப். குடந்தம்

குட-ம் 3, பெ. [வளைந்தது, திரண்டது] 1. கலயம். ஒப். குடங்கர், குண்டு, குடிகு, குடிகை. வட. குற்ற, குண்ட 2. உண்டை 3. பச (பின்) இவ்வர்த்தம் [வளைந்த] கொம்புடைமையினாற் போலும். வட. ந்கோ. மலையாளத்தில் கொம்பி, கொம்பிச்சி எனப் பசவுக்கு பெயரிருத்தலையும் நோக்குக. இச்சொல் சமேரியத்தில் நகுட், நகுற் என நிற்கும். இதற்குச் சித் திரலிபி கொம்பு மிக நீண்ட ஒரு ஏருதாம். “குடஞ்சுட்டு” (கவித. 109, 8) என்பதினின்று பசவினுக்குக் குடம் எனும் பெயர் வந்ததென்றல் பொருந்தாது. குடஞ்சுட்டு=“இன்ன தனைக் குடம்பால் போதுமென்று கருதப்படும் பச” என்பதன்று குடமெலும் சொல்லாற் சுட்டப்படுவதே எனக்கொள்க.

கோ, பெ. [முன்னது] பச. இது வடசொல்லின் தற்சமம் போலும். அவ் வடசொல்லேயும் எமது குடச்சொல்லோடு ஒற்றுமை குண்டிருத்தலை நோக்குக. “குடம்” நகுட் என நகு எனச்

ஒர் வழியடிச்சொல்லிற் பிறந்தன

69

சமேரியத்திலும் குறுகி நிற்கும். “குடம்” தான் வடமொழி பில் ந்கோ என வந்ததாகக்கொள்க. கோ=அரசன், கோலு தலின் கீழ்க்காணக்.

குடவள், [திரண்டது] ஒற்றை விதைப் பனங்காய்

குட-ம்பை, பெ. [வளைந்து திரண்டது] 1. கூடு “குடம்பைதாற்றி” (கல்லா. கணப. 26) 2. முட்டை “குடம்பை, தனித்தொழிய” (குறங். 338) ஒப். கூடு. இதனேடு முட்டையையும் ஒப்பு நோக்குக. முட்டை <முட்டி <முடி

தூ-ம்பை, பெ. [முன்னது] 1. கூடு 2. குடில், “இலைவேய் குரம்பை” (மதுரைக். 310) 3. [ஷப்புமைபற்றி] ஆன்மாவின் கூடாகிய உடல் “பொருந்திய குரம்பைதன்னைப் பொருளெனக் கருத வேண்டா” (தேவா. 488)

குட-ங்கர், பெ. [குடம்பைச் சொல்லின் வேறொரு உருவம்] 1. குடம் “குடங்கர் கொணர்ந்திடா..... நொண்டு கொண்டனர்” (கங்கு. தேவகி. 24) வட. குற்றங்க, குற்றங்கங்க கூரை. 2. குடில் “குடங்கருட் பாம்பொடு” (குறங் 890)

குடா, பெ. [வளைந்தது] 1. வளைவு “குடாவடிக் குருளை” (மலைபடி. 50) இங்கு குடா+அடி=வளைந்த பாதம் 2. வளைந்தகரை. கோடி காண்க. ஒப். வட. கூலை=கரை

குடா-ப்பு, பெ. [வளைந்து திரண்டது] கூடு

குடா-ரம், பெ. [வளைந்து திரண்டது] 1. தயிர் கடைதாழி. குடைதல் காண்க. 2. கோடாவி. ஒப். கொத்துதல், கோதுதல். இது வடசொற்போலும். குற்றா

குடை <குழை <குழு <உழை-ல் <உள்

குடை, பி. வி. [வட்டமாய்க் குளித்தல், துளைத்தல்] 1. கடைதல் ஒப். கொழுது, கொத்து, கொந்து, கோது. இவையெல்லாம் இக்கருத்துள்ளனவே. 2. மூழ்குதல் “புனல் குடைந்தாடி னேம்” (சிலப். 24 பாட்டுமடை) ஒப். குளி. வட. குட்=மூழ்குதல். பெ. குடை, ஒர் கூத்து. ஒப். குடந்தம்

குடவு, } பெ. [துளைக்கப்பட்டது] குகை, பிலம்

குடா-ரம், } பெ. [குடையும் கருவி] கொந்தாவி, கோடாவி “தறுகட் துடா-ரி, } குடாரமும்” (சூளா. சிய. 72) “குடாஅரிக் கோவலர்” (தொல். பொரு. 329 உரை) இவ்வருவங்கள் தமிழ்யாய்ப் பிறந்த வடசொற்கள். குற்றஹா ர

கோழி-து <குடை <குழை <குழி <உழி-ல் <உள்

கொழு-து, [வட்டமாய்க் குளித்தல், துளைத்தல்] 1. குடைதல் “கொழுதிவண்டிமிருந்தாரன்” (ஙநட. சுயம்வ. 155) 2. குழித்தல் “பெளவ நீர்ச்சாய்க்கொழுதி” (கலித். 76, 7)

கோழி, பெ. [துளைப்பது] 1. ஏர்க்காறு 2. துளையிடும் பெரியலுச் “கொழுச்சென்றவழித் தன்றுச் சினிது சொல்லும்” (தொல். பாயிர உரை)

கோது, பி. வி. [உட்செலுத்திப் பிரித்தல்] 1. தோண்டுதல் 2. மயிர்ச்சிக்கெடுத்தல் (பெருந்தொ. 1323) 3. இறகைக் குடைந்து நேராக்குதல் (தேவா. 1157, 6) 4. சிறிது சிறிதாய்க் குடைந்தெடுத்தல் 5. ஒலை வர்஗ுதல்

கோது, பெ. [உட்தனைத்து எடுத்து வெறிதாயது] 1. குற்றம் (சீவக. 233) ஒப். பிழை <புழை> பொய் <பொள்-ள். 2. பழுத் தின் உள்ளீடற்ற ஒடு, தோல், சக்கை 3. ஓ முதலியவற்றின் நரம்பு. வட. கோத்தல் 4. பயனின்மை “கோதுசெய்குணக்கோதினுட் கோதனுன்” (சீவக. 240) 5. நெறி தவறைக

கோத்-தை, } பெ. [முன்னது] 1. பழுது (பரிபா. பக. 175, 5) 2. பொல்லாங்கு (சீவக. 1583) ஒப். குத்தை, கொத்து. வட. கோத்தல்

கோதை 1. பெ. [முன்னது] பூதம் (திருப்பு. 137)

கோத்து, பி. வி. [உட்செலுத்திக் கிளைதல்] 1. கிண்டுதல் 2. குத்தி யெடுத்தல் 3. வெட்டுதல் வட. குற்றம்

கோத்து, பெ. [முன்னது] 1. கிண்டுதல் 2. கொத்துவேலை 3. கிறு மண்வெட்டி 4. குடைந்தெடுத்த அளக்குங்கருவி. குலை எனும் அர்த்தத்தில் குவிதலின் கீழ்க்காணக்.

கோத்-தை, பெ. [உட்தனைத்து எடுக்கப்பட்டது] 1. பழுதானது 2. ஈனும் 3. அறைகுறை 4. அஞ்ஞானும் 5. குருடன் (தேவா. 1040, 2) ஒப். சொத்தை வட. கோத்தல்

துத்து, பி. வி. [உட்செலுத்தி ஒட்டையாக்கல்] 1. துளையிடல் 2. கூரியனவற்றுல் பிறுதல் 3. தைத்தல் “பூம்புன்னுரையும் புரையக்குத்தி” (பெருந். வத்தவ. 12, 48) 4. கிண்டுதல் (திருவிளா. விலட 10) 5. இடுத்தல் 6. கொத்தித்தின்னுதல் (பொருந. 222) 7. ஊன்றுதல் (மூல்லைப். 41) 8. தடை செய்தல். ஒப். குற்று

ஓர் வழியடிச்சொல்லிற் பிறந்தன

துற்று, பி. வி. [முன்னது] 1. ஊட்டிருவல் 2. இடித்தல் 3. தாக்குதல் (கந்தபு. சிங்கமு. 189)

கோட்டு, பி. வி. [முன்னது] 1. குத்துதல் 2. இடித்தல் 3. அடித்தல் 4. குழிந்தவிடத்திற் சொரிதல் 5. அப்புதல் (திருமூர். 85) 6. உதிர்த்தல்

துள-வி, பெ. [துளைப்பது] 1. கொட்டுமியல்புள்ள ஈ வகை 2. காட்டுமல்லிகை (குறஞ்சிப். 76) 3. மலைமல்லிகை (புறநா 168, 12)

துட்டு, பி. வி. [கொட்டுதல்] கைமுட்டியால் தலையில் இடித்தல். ஒப்பவட. குற்றம்

கோ, பி. வி. [குத்திப் பினைத்தல்] 1. நூலைப்புகுத்தி இனைத்தல் “கோத்தனைந்த வெந்பு மணி” (பெரியடு. மானக்கஞ். 22) 2. கைப்பினைத்தல் (திவ. திருவாய், 6, 4, 1) 3. ஒன்று சேர்த்தல் 4. ஒழுங்குபடுத்தல் 5. புனைந்துரைத்தல் 6. உடுத்துதல் (தேவா. 509, 2) 7. எதிர்த்தல் (சீவக. 1290) கவிந்துகொள்ளுதல் எனும் அர்த்தத்தில் குவிதலின் கீழ்க்காணக். வட. நக்க தற்று

கோப்பு, பெ. [முன்னது] 1. குத்திப்பினைக்கை 2. ஒழுங்கு (விளாயசபு. 62, 15) 3. அகைப்பழுகு (திருக்கோ. 161) 4. உபாயம் (விறலிவிடு. 421) 5. [கோத்தெடுக்குஞ்] சுமை (நாலடி-328) 6. படித்தரம் 7. காய்கறிகள். கவிவு எனும் அர்த்தத்தில் குவிதலின் கீழ்க்காணக்.

கோ-தை 2, பெ. [கோத்தது] 1. பூமாலை (பெருங். உஞ்சைக். 48, 77) 2. முத்தாரம் (பதிற்றுப். 88, 31) 3. ஒழுங்கு (பின்.) 4. [கோதிமுடிப்பது] பெண்கள் தலைமயிர் 5. [ஆகுபெயராய்] பெண் 6. [?] சேரன். காற்று எனும் அர்த்தத்தில் ஊதை (வூது) யின் கீழ்க்காணக்.

குடி <குட <குழி <உழி-ல் <உள்

குடி, பெ. [வளைந்தது] புருவம். இப்பிரயோகத்தில் இது வட சொல். ஒப். சிலை=வில்லு. சில்லின் கம்பு சிலைக்கம்பாதலை நோக்குக. இது சலவுதலினின்ற வருவது சலவு=குலவு=குழி

குடி 2, } பெ. [கவிந்து நிற்பது] கிறலீ. ஒப். கூரை, கோட்டுத்தில், } வட. குற்றி, குற்றி, குற்றங்கக, குற்றங்கக, குற்றங்கக, குற்றி ர

துடி 3. பெ. [குடிக்கொள்வோர்] குடும்பம். இது ஆகுபெயர் “ஒரு குடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும்” (புறநா. 183, 5) ஓப். குடி 2. வட. கு ல, ந்கோ தற. இப் பின்திய சொல் தமிழ்க் கோட்டத்தையொத்தது. வடமொழியாளர் இதனை ந்கோ+தற எனப் பசுச் சம்பந்தமாய்ப் பிரிப்பது அத்துணைச் சிறப்பன்று.

துடி-கை, } பெ. [கவிந்து நிற்பது] 1. கோவில், “முதியாள் குடி துடி-சல், } கையும்” (மணி. 24, 161) 2. வீடு “உறையுட் துடி-சேச, } குடிசையும்” (மணி. 6, 63) “ஊசக்குடிஞாயும்” துடி-ஞை 1. (பெருங்க. இலா, 12, 43) வட. கு ந்தி கா

துடி-கை, பெ. [குவிந்தது] குடிகு. வட. கு ண் டி கா

துடி-ஞை 2, பெ. [வளைந்த உறுப்பையுடையது அன்றேல் வளைந்து செல்வது] 1. கோட்டான் “குடிஞாயிரட்டு நெடுமலையுடிக் கத்து” (மலைப்பு. 141) 2. நதி “கொன் மூவரவோத்துளதக் குடிஞா” (கந்தபு. காளிந். 3) ஓப். கோட்டான்

துடி-லம், } பெ. [வளைவு, புரிபோன்றது] இலவ வடசொல், தமிழ்தி துடி-லை, } யாய்ப் பிறந்தன.

துளி-கை, பெ. [குவிந்து திரண்டது] மாத்திரை. இது வடசொல். டகர வியஞ்சனம் எகரமாயிற்று.

குடி-கு <குட <குழி <உழி-ல் <உள்

குடி-கு, } பெ. [வளைந்து திரண்டது] ஓட்டினுலான கலயம். துடி-கை, } குடிகை காண்க.

துடி-மி, பெ. [வளைந்தது, திரண்டது] 1. கீர்டம் “குடிமிகொண்ட மண்ணுமங்கலம்” (தொல். பொ. 68) 2. கோழிச்சுடி, கொண்டை 3. மலையுட்சி “வடவரைக்குடிமி” (கம்பரா. திருவ. 8) ஓப். கோடு 4. தலையுட்சி “குடிமிக் கூந்தலில் நறு நெய்பெய்து” (இறை. 1 உரை) வட. கீர்ட, கு ந்த, கு ந்து ர, கு ந்தீ ர, குடா, சோட. பின்திய வடசொற்களில் கரம் சகரமானமை ஒலித்திரிபு.

துடை, பெ. [குவிந்தது, உட்கோலியது] 1. கவிகை 2. தலை 3. உண்கலம் “இரும்பனங்குடை” (புறநா. 177, 16) 4. ஓர் கூத்து. ஓப். குடந்தம், குடம் 1

துட்டை,* பெ. [வளைந்தது, கவிந்தது] 1. குளம் 2. சிறுச் சிறுப் பொள்ளல் கொண்டது 3. குற காண்க.

துண்டு, பெ. [வளைந்து திரண்டது, குவிந்தது] 1. வளையம் 2. உண்டை 3. குளம் “குண்டு நிரிலஞ்சி” (மணி. 8, 8) வட. கு ண் ட=குளம், கலயம். கு ண் ட ல=காதுக் கம்பி

ஒர் வழியடிச்சொல்லிற் பிறந்தன

73

கோடு <குட <குழி <உழி-ல் <உள்

கொடு, } உரி. [வளைந்த] கோணலான, மடிந்த. கொடு-ஹம் கோடுமீ, } கொடுந்கை, கொடு-மரம், கொடு-வரி, கொறுக்காய் (கொடுக்-காய்) எனும் சமாசங்களிற் காண்க. கொடு எனுஞ்சொல் குடவின் விகாரமாம். வட. கு ந்த

கோடி, பெ. [வளைவது, அகைவது] 1. வல்லி “நுடங்கு கொடி மருங்கின்” (பெருங். உஞ். 41, 80) 2. துவசம் “நுடங்குங் கொடிமாடலுதார்” (சிந்தா. கணக. 310) ஓப். வளை (உழல்) வளைதலினின்றும் வளர்ந்து படர்வதாகிய “கொடி”. வட. வல் லீ ச்சொல்லினுக்கு உற்பத்தி எமது வளை எனும் அடியே. குடங்குவது கொடி, வளைவது வல் லீ எனக் காண்க. 3. நீளம் “பழனவெதிரின் கொடிப்பிணையல்லே” (ஜங்கு. 91) 4. வரிசை “கருங்கொடிப்புருவம்” (சிந்தா. 658)

கோடி, பெ. [மீட்டு வளைந்து வருந்திசை] கிழக்கு “கொடிக்கொண்ட கோடையால்” (கவித. 150, 15) குடங்கு எனும் மேற்குப் பொருங்கள் சொல்லினை விகர்பித்து இச்சொல் எழுந்தது. ஓப். குணக்கு=கிழக்கு கோடையும் காண்க.

கோடி-சீசி, } பெ. [வளைந்தது, இடிக்குவது] இடிக்கி அலகு “கொடி கோடி-று, } ரும் பேதையுங் கொண்டது விடாது” (திருவா. 4, 63) கொடிறு எனுஞ் சொல்லே ஒலிமாற் தும்-டி 1, ரூல் கொறுடு, குறடு என்றுமிற்று.

கோடி-ந்தி, பெ. [வளைந்தது, வட்டமானது] பூவடிவான ஒர் தேரு ருப்பு

கோடி-ந்திசில், பெ. [உட்கவிந்தது] மரத்தோண்டி

கோடு-து, த. வி. [வளைதல்] ஒடிங்கிக் குவிதல் “கொடுகு வெஞ்சிலை வடுகவேடுவர்” (தேவா. 918, 1) இங்கு கொடுகுதல் வளைதலையும் தறுகண்மையையும் ஒருங்கு குறிப்பதாகலாம். ஓப். ஒடிங்கு, ஒதுங்கு, ஒருவு

கோடு-க்கி, } கோஞ்க்கி, } பெ. [முன்னது] 1. கொஞ்விமிழுப்பது 2. கூடு கோக்-கி, } வது. ஓப். குறங்கு=கொஞ்க்கி கோக்-கை,

கோடு-க்கு, } பெ. [வளைந்தது, குறடுபோன்றது] 1. நண்டின் கோடு-ப்பி, } இடுக்குங்கால் 2. அலகு 3. ஆதலால் கொடுப்பு கது-ப்பி, } (=கதுப்பு) கன்னத்துக்குமாயிற்று. ஓப். கொடிறு

கோடு-க்கள், பெ. [கொடுக்குள்ளது] தேள்

கோடு-தி, பெ. [கொளுவிப்பிடிப்பது] மர ஆணி

கோடு-யை, } பெ. [வளைந்திருத்தல்] 1. வளைவு “எண்ணெட்டிங்க கோடு-யை, } எனைய கொடுங்கரை.....சிறுகுளம்” (புறநா. 118, 2) 2. வன்மை. வட. கறு ர இவ்வடியினின்றனற கடு என்பதினின்று பிறந்தது. அதன் கீழ்க்காண்க.

கோட-னை, பெ. [கொடுமையின் வேவரேறு உருவம்] கொடுமை (பின்.)

கோடு-மைப்பை, பெ. [திரண்டது, வளைந்தது] 1. மலையுச்சி 2. குளம். ஒப். குடுமை

கூ-ம்பு 1, பெ. [முன்னது] 1. தேர்மொட்டு (திவா.) 2. பாய்மரம் “கூ-ம்புமுதன்முறிய வீங்கு பினியவிழந்து” (மனி. 4, 30). மலையாளத்தில் இது மலையுச்சியாதியனவற்றிற்கும் பெயர்.

கோடு-து, த. வி. [வளைந்தோடுதல்] 1. சுழலுதல் “வளிவலங் கொட்குமாதிரம்” (மனி. 12, 91) 2. அலைதல் “கொடும் புலி கொட்கும்வழி” (சிறுபஞ். 80)

கோது, பெ. [வளைந்தது] 1. புயம் (குளா. அரசி. 240) 2. அடைவு கடு 3. கபடம் ஒப். வட. நகு ஹ

கோட்டு, பெ. [முன்னது] சுழற்சி “கொட்டின்றி ஒல்லும் வாழுன்ற நிலை” (குறள் 789)

கோக்கு, பெ. [கொஞ்சக்கோலும் கெங்குசொண்டுடைய] பறவை. இச்சொல் “கொட்கு” எனும் உருவத்தின் திரிபாம் என்பது துனுவத்தில் இது கொற்றங் கூ என நிற்பதால் விளங்கும். ஒப். கோட்டான், குடினா, கொக்கி (கொடுக்கி, கொஞ்க்கி)

கோக்க-ட்டி, பெ. [சிறிது வளைந்தது] குறட்பனங்கிமங்கு

கோக்க-கரை, பெ. [வளைந்தது] 1. சங்கு 2. வில் 3. பாம்பு

கோட்ட-ம், } பெ. [கவிந்தது] 1. மாட்டுக்குடில், 2. ஹாயிலிற் கோட்ட-கை, } சிறு மண்டபம். பாளி கொற்றலூ க வட. கோட்ட-லி, } ந்கோ ஷ்ற்ற க. இவ்வடசொல்லை ந்கோ,

பசு எனும் சொல்லோடு சம்பந்தப்படுத்துதல் பொருந்தாது. குடில், கொட்டகை, கெர்ட்டில் என்பனபோல குட எனும் அடியினின்று பிறந்ததாகக் கூறுதலே சிறப்பாம்.

கோட்ட-ம், பெ. [திரண்டது] நூற்குங்கொட்டை

கோட்ட-பாரம், } பெ. [கவிந்தது] 1. களஞ்சியம் 2. அரண்மளை

கோட்டி, } கோபுரவாசல் வட. கோற்றரூ ர ஒப். வட.

கேர் ஷ்ற்ற ந்கா ர=களஞ்சியம்

ஓர் வழியடிச்சொல்லிற் பிறந்தன

75

கோட்டி 2, பெ. [உடலை வளைத்தல்] ஓர் கூத்து. கொடுகொட்டி, கொட்டிச்சேதம் எனவுமாம். ஒப். குடம் 1, குடந்தை, கூத்து

கோட்டி, } பெ. [குழந்தவரல்ல] 1. கூட்டம் 2. மாட்டுமங்கை கோட்டி-யம், } 3. ஏருது வயட. ந்கோ ஷ்ற்=கூட்டல் ஆகவே ந்கோ ஷ்றம் மாட்டின் சார்ப்பாயன்று குட எனும் அடியாலே பிறந்ததெனக்காண்க. ஒப். கோட்டம்

கோட்டு, பெ. [குவிந்தது, உட்டிளைடுகொண்டது] 1. நெற் கண் 2. குழாயுள்ள மரத்துண்டம் 3. மேளம் (சிலப். 3, 14) வட. கோ ஷ்ற்ற=அடிவயிறு, குத்தி

கோட்டை, பெ. [திரண்டது] 1. குகுமித் 2. விதை 3. தலைப்பா கம் 4. சுருள்

கோஞ்-வ <குழை <உழல் <உள்

கொஞ்-வ, பி. வி. [தலைவளைந்த திதின்னிய பொருளால் பற்றுதல்]

1. பூட்டிதல் “அறிவென்னுந்ததாள்கொஞ்வி” (திவ். இயற். 3, 12) 2. அகப்படுத்துதல் 3. சிக்குதல் 4. கொள்ளச்செய் தல் (புறநா. 55, 1) 5. தீழுமட்டிதல் (திருவாச. 6, 19) 6. தாண்டிவிடுதல் (கவித். 144, 20) ஒப். வட. நக்கு மப்பும்

கோள், பி. வி. [முன்னது] 1. கைக்காற் புற்றுதல் (சீவக. 430) 2. முகத்தெடுத்தல் (மதுரைக். 2238) 3. பெறுதல் (குறள். 222) 4. விலைக்கு வாங்குதல் 5. உரிமையாக்குதல் (சீவக. 457) 6. உள்ளேதரிக்கச்செய்தல் ““சிதரரிக் கண் கொண்டநீர்”” (நாலடி. 394) 7. கருதுதல் 8.கி. நன்கு மதித்தல் (குறள் 699) 9. உற்சவமெடுத்தல் “தண்டப்பதங்கொள்ளுங் தலை நாட்போலை” (சிலப். 6, 160) 10. மனம் பொறுத்தல் (தொல். பொ. 147 உரை) 11. ஒத்தல் “வண்ணடினம் யாழ்கொண்ட கொளை” (பரிபா. 11, 125) ஒப். கேளாலு

கோடு, பி. வி. [கொள்ளச்செய்தல்] 1. சுதல் (குறள் 1005) 2. விற்றல் (திருக்கோ. 63). ““டெகாள்ஞாதல்”” கொடுத்தல் என வந்தமைபோல, ““குளித்தல்”” குடித்தல் என வந்தமையையுங் காண்க.

கோளை, பெ. [கொள்ளல்] 1. குக்கையாடிப் பற்றுகை 2. வாங்கும் விலை “சில்பதவுணவின் கொள்ளைசாற்றி” (பெரும்பாண். 64) 3. அடையும் பயன் 4. பெருவாரிநோய் 5. மிகுதி 6. கூட்டம்

கள், பி. வி. [கொள்ளுதலின் மருஷ] 1. பறித்தல் (சூடா.) 2. களை பிடிந்குதல் (குறள் 1038) 3. திருடுதல் “கட்போருளரவின்” (சிலப். 5, 115) 4. வஞ்சித்தல்

கள்,
கள,
கள-வ,
களவம்,
கள்ளாம்,

பெ. [முன்னது] 1. திருட்டு “காமங்களவிட்டு” (பரிபா. 11, 42) 2. வஞ்சனை

கள்வன், } பெ. [கொள்ளும் அவன்; கொடுக்காற் பற்றுமது] 1. களவன், } திருடன் 2. நடுச் சொல்வோன் (பின்) 3. நண்டு (ஜங்குற, 21) களவனும் அது (கலித். 88, 10) ஒப். கொடுக்கன் 4. முசு (பின்) 5. [?] யானை. ஒப். வட. கல ம்ப்லூகர, பி. வி. [கள்ளலின் மருஷ. கவர்தலின் திரிபுமாகலாம்] 1. கவர்தல் 2. மறைத்தல் (புறநா. 1, 8) 3. ஒடிக்குதல் “காத்தும் படைத்துங்கரங்குதும் விணையாடி” (திருவாச. 7, 12) 4. [த. வி]. மறைதல் (மணி. 2, 26) 5. கெடுதல் (திருக்கோ. 213)

கரவு, } பெ. [=களவு; ?=கவர்வு] 1. களவு 2. வஞ்சனை கரவடம், } வட. கரவற்ற

கோழு-நன், பெ. [கொள்ளும் அவன்] 1. கணவன் 2. இறைவன் (சூடா.)

கோழு-நீதன், பெ. [முன்னது] 1. கணவன் 2. கணவன்தம்பி

கோற்று, பெ. [கொள்வது] உணவு

கோட்டு, பெ. [கொள்ளுதல்] 1. கொள்ளுகை 2. வலிமை. ஒப். கொற்றம்

கோட-ல், பெ. [முன்னது] 1. கொள்ளுகை 2. பாடங்கேட்கை (நன். 40) 3. மனத்துக்கொள்கை

கோளை, பெ. [முன்னது] 1. பிடிப்பு 2. கோட்பாடு (கலித். 34, 13) 3. பயன் (கலித். 34, 17) 4. இசை “புரி நரம்பின் கொளை” (பரிபா. 7, 77) 5. தாளமிட்டு ஒற்றறுக்கை (சிலப். 17. ஒன்றன்பகு. 2) 6. பாட்டு (பரிபா. 16, 12)

கோளு-த்து, பி. வி. [பற்றச்செய்தல்] 1. கொள்ளுவித்தல் “புகையைக் கொளுத்தி அமைத்த ஊன்” (புறநா. 14 உரை) 2. அறிவுறுத்துதல் (பெருங் உஞ்சக்க. 58, 70) 3. விளக்குதல். 4. தீப்பற்றலைத்தல் 5. வீணையாதியனவற்றின் ஒலியெழுச் செய்தல் “நரம்பினைய கருவியைக் கொளுத்து மாக்கள்” (சூடா 2, 39) 6. நடப்பித்தல் (சிலப். 3, 17)

கோளு-த்து, பெ. குலவுதலின் கீழ்க்காண்க.

கோள்-ளி, பெ. [கொளுத்துவது] 1. எரிகட்டை (ஜங்குற. 295) 2. நெருப்பு (நெடுங்க. 8)

கோழுந்-து, த. வி. [கொளுத்துங்கெரிதல்] 1. சுவாலித்தல் 2. வெயிலிற் கருகுதல்

கோழுந்-து, பெ. [முன்னது] சுவாலை. ஒப். வட. குஷ், கு ஷா கு.

கோள் 1, பெ. [கைக்கொள்வது] 1. பற்றுதல் ஏற்றல் (பரிபா. 4, 57) 2. துணிபு (குறள் 646) 3. மதிப்பு 4. வலிமை (பின்) 5. தன்மை 6. [கொண்டு சென்று சொல்லும்] குறளை 7. பொய் 8. [உமிரைக் கொள்ளல்] கொலை (சீவக. 264) 9. [வளைவன்மையால்] பாம்பு 10. [சார்புபற்றி] விஷம். ஒப். வட. நக்ஜோ ர. கிரகம் ஆதிய அர்த்தங்களில் குலவுதலின் கீழ்க்காண்க.

கோள்-நி, பெ. [முன்னது] சிங்கம்

கோளு, பெ. [கொளுவது] 1. உருவு திரையை மாட்டுக் கருவி. 2. கருத்து விளக்கும் சொற்றெடுப்

கோட்டு, பெ. [கொள்ளுதல்] 1. பறித்தல் 2. ஏற்றல் 3. வலிமை “விதியின் கோட்பால் வீடினன்” (கம்பரா. உருக. 81)

கோட-ல், பெ. [முன்னது] 1. கொள்ளுகை 2. பாடங்கேட்கை 3. மனத்துக்கொள்ளுகை

கோல், பி. வி. [கைப்பற்றல்] 1. உயிர் கவரல் 2. வெட்டுதல் “மரங்கொலிஹங்கர்” (சிலப். 5, 29) 3. கதிரறுத்தல் (தொல். பொ. 76 உரை) 4. அழித்தல் (திருவாச. 12, 16) 5. தன்ப்பப்படுத்தல் (சீவக. 642)

கோலை, } பெ. [முன்னது] 1. உயிரவைத் 2. இமிசை கோற-ல், }

கோற்றும், பெ. [கொன்றழுத்தலோடு சம்பந்தப்பட்டது] 1. வெற்றி (குறள் 588) 2. வீரம் “பெரும் படைக்கொற்றம் டீட்டுந்து” (பெருங். மகத். 3, 90) 3. அரசியல் (பெருங். இலாவா. 5, 73) 4. வன்மை (சூடா.)

கோற்றி, பெ. [கொறவது] 1. கொற்றவை [வெற்றி செறிந்த ஜயை எலும் தெய்வம் “பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய் நொடித்தாங்கு”] (கலித். 89, 8) 2. ஒருவகைக் கூத்து

கோற்-ஹவன், பெ. [கொற்ற முள்ளோன்] 1. வெற்றியானன் “ஊர் கொண்ட உயர் கொற்றவு” (மதுரைக். 88) 2. அரசன் (சிவக. 2544)

குல-வு <குழு <உழு-ல் <உள்

குல-வு, } த. வி. [வளைதல், கவிதல்] 1. வளைதல் “குலவுக்கிணைப் தலா-வு, பூக்கொய்து” (புறநா. 11, 4) 2. குவிதல் “குலவுமணல்” (ஐங்குறு. 153) 3. நெருங்கியறவாடல் 4. உலாவுதல் ஒப். குடவு, குலம். வட. கு ல், கு ல

குள-கு, } பெ. [வளையமாடியது, குழிந்தது] 1. கழித்துச் சுருக்கு 2. எலும்பின் சந்து. ஒப். குழு

கோஞு-த்து, பெ. [முன்னது] 1. உடற் சந்து 2. ஆபரணங்களின் கூட்டு=கொஞுக்கி (புறநா. 150 உரை)

கோலு-கு, [வளையமாடியள்ளது] 1. கை கால்களில் அணியும் வளைந்த ஆபரணம் 2. ஓராவுச் சங்கவி. ஒப். சிலம்பு (சலம்பு) இது சலவுதல்வினின்று பிறப்பது; இங்கு குலவுதல்வினின்று கொலுகு வந்ததுபோல.

குல்-லம், பெ. [வளைந்தது, உட்கவிந்தது] முறம். ஒப். சளங். இஃது சுலவு எனுஞ்சொல்லிவினின்று பிறந்து முறத்தையே குழி கும். முறத்தையும் காண்க, முடங்கி வளைந்திருப்பது முறம். வட. கு ல் ய=முறம். பாளி கு ல் ல ஒருவகை மரக்கலம்

குலா-லன், பெ. [சக்கரத்தோடுதொடர்புடையவன்] குசவன். மலையா ளத்தில் குலால் என்பது சக்கரம். வட. கு லா ல

குல-ம், பெ. [வளைந்து கூடிவந்தது] 1. கூட்டம், மந்தை 2. சாதி, இனம் 3. உயர் குடிப்பிறப்பு (குறள். 960) 4. வீடு, அரண்மனை, கோயில் 5. [துளையுள்ளது] மூங்கில். ஒப். குழு, குடி, கூட்டம். வட. கு ல்=சேர்த்தல், குவித்தல், கு ல்=குலம்

குலை, பெ. [வளைந்தது] செய்கரை. வட. கூ ல

கோ-லு <குல-வு <குழு <உழு-ல் <உள்

கோலு, பி. வி. [வளைத்தல், கவித்தல்] 1. வளைத்தல் “நெடுங்குழுக் கண்டங்கோலி” (மூல்கைப். 44) 2. உட்கவியச் செய்தல் “சீறுடை கோலிக் கீழிருந்துட்டுபு” (குறந். 60, 3) 3. திரட்டுவைத்தல் (திருக்கோ. 110) 4. முகந்த அள்ளுதல் (கலித். 23 உரை) ஒப். கொள். 5. விரித்தல், ஆலோசித்தல், தொட்டுதல் 6. உண்டாக்குதல். வட. கு ல்=சேர்த்தல்

ஒர் வழியடிச்சொல்லிற் பிறந்தன

79

கோநு, பி. வி. [முன்னது] 1. தண்ணீர் முகத்தல் 2. விரும்புதல் 3. வேண்டிக்கொள்ளுதல் பெ. கோரிக்கை.

கோல-ம், பெ. [வளைந்திருப்பது, வளைந்துவருகை] 1. சுற்றிவருதல் “ஊர்க்கோலம்” 2. உருவம் 3. வேடம் “உள்வரிக்கோலத்து” (சிலப். 5, 216) 4. ஆபரணம் (சிலப். 30, 18) 5. அலங்காரம் 6. அழகு “கோலத் தனிக் கொம்பர்” (திருக்கோ 45) 7. நிறம் 8. தண்மை 9. [வளைந்தோடுவதாற் போலும்] சிறு கீஶாட்டம் (பிங்.) 10. முயற்சி 11. [உருண்டையானது] பாக்கு, இலங்கத. பன்றி எனும் அர்த்தத்தில் கேழல் (=கிண்டுவது) எனும் சொல்லின் விகாரம்போலும். “நீகழி கழ்வரக் கோலமொடு பெயரிபு” எனும் பரிபாடல் காணக (2, 16)

கோள-ம், பெ. [வட்டித்து உருண்டையானது] 1. உருண்டை 2. பந்து 3. கட்டி வட. ந்கோ ல, ந்கு ல, ந்கல்லேள

கோள் 2, பெ. [முன்னது] 1. கிரகம் (பெருங். இலாவாண. 11, 70) 2. இராகு (சிவக. 454) 3. மேகம் (சிவக. 320) 4. ஒளி 5. [வளைந்திருந்தலால்] பரிவேடம் (சிவக. 1098) 6. பாம்பு (சிவக. 360 உரை) கொழு (திவா) 8=குலை, வட. ந்கோ ல

கோல-கம், } பெ. [உருண்டையானது] 1. மினகு 2. திப்பலி. **கோள-கம்,** } வட. கே லக.

கோல், பெ. [வளைந்தது, திரண்டது] 1. கொழு (பிங்.) 2. திரட்சி “கோணிறவளையினார்க்கு” (சிவக. 209) 3. மரக்கொம்பு (குடா.) 4. கம்பு (கலித். 82, 24) 5. செங்கோல், அரசு (குறந் 546, 558) 6. தூரிக்கை (பிங்.) 7. தலாக்கோல் (பிங்.) 8. பிரம்பு 9. குதிரைச்சம்மட்டி 10. அம்பு 11. பாழ் நரம்பு (சிவக. 459) 12. சித்திரவேலை [=கோலம்] (புறநா. 36, 2)

கோள்-மை, பெ. [கோல்செலுத்துகை] 1. அரசாட்சி 2. அரசன் 3. தலைவன். ஒப். கொலு

கோள், } பெ. [கோண்மையுடையது] 1. தலைமை (தேவார. 997, 6) **கோ,** } 2. மலை 3. பெருமையிற் சிறங்கோன் 4. அரசன் (பிங்.) 5. தகப்பன் (கலித். 116, 11) 6. குசவன் (புறநா. 256, 7) ஒப். வட. ந்கோ மான் இத்தோ பசுக்களையுடையோன் என அர்த்தஞ் சொல்வர். அவ் அர்த்தமும் பொருந்தும்.

കോട്ട കുട-കു കുമി ഉമ-ല് ഉൻ

கோடு, த. வி. [வளைதல்] “செங்கோல் போடியோ,” (மணி. 28,188) என்று “குடு” குடு-கு, கொடு-கு என நின்று கோடு ஆயிற்று.

கோடு, பெ. [வளைவு] 1. கொம்பு 2. மரக்கொப்பு 3. சங்கு 4. மயிர்முடி 5. மலையுச்சி 6. மேலிடம் 7. ஆற்றங்கரை 8. வரி 9. பக்கம். ஒப். கோடி, சூழுமி, சுன்ற, கொப்பு, கூம்பு, குவி. வட. சூ. ற்ற.

கோடி, பெ. [வளைந்தது] 1. வளைவு “முளைத்தின்கட்டோடியென” (திருவாரூ. 134) 2. முடிமாலை (பின்) 3. துணி 4. முளை 5. முக்கீ 6. சேணையின் பிற்கூழை “உரமுதற் கோடுமீரு மின்” (குறள் 767 உணரை) 7. எல்லை 8. புதியது “கோடி யுடித்தல்” “கோடி காய்த்தல்” 9. [கடைசி என்] தூறு தூரூ மிரம் 10. பெரும்படை (பின்) 11. விவாதத்தில் மேன் மேல் நிகழ்த்தும் தடை. வட. கோ ந்தி, கூ ந்தம்.

கோட்டம், பெ. [முன்னது] 1. வளைவு “மரத்தின்கணக்கோட்டந் தீர்க்குதூல்” (நன். 25) 2. வணக்கம் “கோட்டந்தருங்குரு முடி வெற்பன்” (திருக்கோ. 156) 3. கோட்டம் 4. கோ யில் (சிலப். 14, 10) 5. பாசுறை (பின்.) 6. அறை (மணி. 6, 59) 7. சிறைச்சாலை (சீவக. 262) 8. குளக்கரை “யர் கோட்டத்து.....வான்பொய்கை” (பட்டினப். 36) 9. யாழ் [வளைந்தது] (பின்.) ஒப். கோடு, கூலம். வட. கோ ஷ்டற் = மதில், நுகோ ஷ்டற் ஹஸ் மாட்டுத்தொழுவம்

கோட்டு, பி. வி. [வளையச்செய்தல்] 1. வளைத்தல் (சிவக. 1568)
 2. முறித்தல் 3. சித்திரம் முதலிய வரைதல் “தன்னும் மேரு
 வினாக் கோட்டினானே” (பாரத. சிறப்பு. 19) 4. கட்டுதல்

கோடி, பி. வி. [வளைத்து உருவாக்கல்?] 1. உருவாக்கல் “கடிமண் டப முன்கோடிடப்” (காஞ்சிப்பு. திரும. 4) 2. உருபிகரித்தல் 3. அலங்கரித்தல் “கோடித்தன்ன கோடிசால்வையம்” (பெருந். இலா. 8, 185) ஒப். சோடித்தல்

கோட்டை, பெ. [வளைவானது] 1. அரண் “உலவாக் கோட்டை” (திருவாலவா. 50, 13) 2. பரிவுட்டம் “சந்திரனேர் கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்த கோலம்” (கொண்டல் விடு. 72) கோட்டை ம். காண்க. வட, கோற்ற, கோற்றி,

കോട്ടാൻ, പെ. [വിജയന്ത ഉമ്പലുത്യൈ കൊക്കു. ഓപ്. കുടിക്കു

கூட்டம், பெ. [திரண்டது, கவிந்தது] 1. மலையுச்சி “கூடக் கூட்டு” (பெருங். உஞ். 40, 72) 2. வீடு “மதலை நாட்டமைத்த தன் பழங்கூடம்” (கல்லா. 60, 22) ஒப். கோட்டம். வட. குற்ற=வீடு, குற்ற=மலைச்சிகரம் ஆகியன

கோட-கம், பெ. [வளைங்கது] ஒருவகைச் சிகரம்பொருங்கிய முடி
“கோடக மனிங்கத கோல முடியினும்” (சிந்தா. 2989) வட.
கோற்ற=வளைவு, குடில், கோற்றர=குகை

கோர-கும், } பெ. [வளைந்தது, திரண்டது] அரும்பு முனை. டகர
கோர-கை, } வியஞ்சனம் ரகரமாயிற்று... வட. கோர, கோ
ரக

கோரம், பெ. [முந்தியதன் திரிபு] வட்டில்

கேடுகம், } பெ. [வட்டாகாரமானது] 1. பரிசை 2. [வளையமா
கேடுயம், } யமைந்த] பாசுறை 3. மலைகள் அதித்துள்ள ஊர்
(பங்க.) இங்கு ஒகாரம் ஏகாரமாயிற்று. வட. க்கே ந்றை=
பரிசை, சிற்றுரை!

கிடு-து, பெ. [முன்னதன் திரிபு] 1. பரிசை (சீவக. 2218) 2. சட்டப் பலைகை (சீவக. 113) 3. [மறைப்பதினாற்போலும்] முடைந்த கல்கூக்கிறது 4. [வட்டவடிவான்] பறைவகை

சேடகம், பெ. [கேடகத்தின் திரிபு] பரிசை “மமிர்ப்புளக சேடகமு மேந்தி” (குளா. அரசி. 159) வட. க்கே ற்ற க. ஈன்னு அடிக்கரம் சுகரமாயின்று।

சிரகம், பெ. [கேட்கத்தின் திரிபு] 1. தலைச்சூரா 2. ஸீர்க்கலயம்
“அடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கி” (கவித. 1, 7) 3. திவிலை
(திவா.)

சிகரம், பெ. [சிரகத்தின் திரிபு] 1. வட்டில் 2. [சிரள்வடிவத்தின் பொருட்டு] மலையுச்சி “சிகரமுயர்ந்த நெடியமலை” (புறகா. 135 உரை) 3. மலை (சூடா) 4. தலை 5. கோபுரம் 6. கமாண்வளைவின் நடி 7. உயர்ச்சி 8. கீர்த்திவலை 9. [சார்பு பற்றி] அலை. ஒவிநிலைமாற்றுல் சிரகம் சிகரமாயிற்று. வட. ஸி க்ளூரா, ஸி க்ளூரா

சிகரி, பெ. [சிகரத்தைதயுடியது] 1. மலை ‘கோலவருவியஞ்சிகரி’ (பெருங். நரவாண. 1, 182) 2. கோபுரம் “மங்குறேய்சிகரி” (பரத. பாவ. 29) வட. பி ச்லூ ரி ன்

சிக்டி-கை, பெ. [தலையெச்சார்ந்தது, திரட்டிமுடித்தது] 1. தலைமயிர் முடிப்பு “மேல் விளித்தியாத்த சிக்முகை” (கலித். 96,8) 2. சிரத் தைச்சுழ அணியும் மாலை. இது வடமொழி ரீதியைப் பின் பற்றி ஆக்கிய சிகரிகை எலுஞ் சொல்லின் மருங் த. சொ. - ६

சிகை, பெ. [சிகழிகையின் திரிபு] 1. தலையின் உச்சி 2. குடுமி “மது மஸர் தயங்கு பூஞ்சிகை” (சீவக. 195) 3. மயிற்கொண்டை 4. தீச்சவாலை. வட. பரி க்லூரா

சிகி, [சிகையுடையது] 1. மலை 2. மயில் 3. நெருப்பு. இது வட சொல்: பரி க்லூரி ன்

கடகம், பெ. [கேடகத்தின் திரிபு] 1. வட்டம் (பின்.) ஒப். குடகம். 2. வளையல் “கடகஞ்செறிந்தகையை” (மணி. 6, 114) 3. பரிசை 4. [வளையமாய்ச் சூழ்ந்து நிற்கும்] படை 5. யானைத் தீரன் 6. ஓர் எண் 7. மதில் (பின்.) 8. மலைப்பக்கம். கேடகத்தின் அடி ஏகாரம் அகரமாக கடகம் என நின்றது. வடக் ற்ற க=வளையல், நக்குற ற்ற=கலயம்

கரகம், பெ. [கடகத்தின் திரிபு] 1. கமண்டலம் 2. ஆலங்கட்டி 3. சீர்த்துளி 4. சீர் (பின்.). வட. கரக

சகடம், } பெ. [கடகத்தின் திரிபுகள்] 1. சில்லு 2. வண்டி “பல் சகடி, } கதிர் முத்தார் சகடம்” (சிந்தா. 363). கடகம் சகட சகடு, } மான்மை ஒலிதிலைமாற்று. வட. ஈ க ற்ற, ஈ க ற்றி சகடை, } கா. ஒப். ச க்ற

சாகாடு, பெ. [சகடத்தின் திரிபு] 1. வண்டியுரை “அச்சுடைச்சாகாட்டாரம்” (புறநா. 256, 2) 2. வண்டி “பீலிபெய் சாகாடி மச்சிறும்” (குறள். 475) வட. ஈ க ற்ற

சட்டி, பெ. [சகடியின் திரிபு] மட்பாண்டம். (பெரும்பான். 377 உரை)

கூடா-ரம், பெ. [கவிந்து நிற்பது] 1. படவீடு 2. வண்டிக்கூடு. இது குற்ற ரு எலும் வடசொல்லினின்று மீண்டெடுத்துமாகலாம். ஒப். கூடு, குண்டு

கூடு, } பெ. [கவிந்து மூடுவது] குரம்பை. ஒப். கூடை, ஒப். கூண்டு, } வட. கூல்=மூடுதல், நகு ஹ்=மறைத்தல், நகு ஹா=கெபி. ஒப். கூடாரம்

கூடை, பெ. [கவிந்து மூடுவது] ஓலைக்கூண்டு, கூடு

கூரை, பெ. [கவிந்து நிற்பது] 1 இறப்பு “குறுங்கூரைக் குடிநோடு பண்” (பட்டினப். 81) 2. வீடு (பு. வெ. 10. முல்லை. 9. உரை) ஒப். வட. குற்றங்க

ஓர் வழியழிச்சொல்லிற் பிறந்தன

83

கூள் <குழு <உழு-ல் <உள்

கூள், } த. வி. [வளையமாய் ஒருங்கு சேரல்] திரளஸ் “குண்டன கூடு, } கரிகள்” (இரகு. மீட்சி. 42) “குடுப வண்டினங்காள்”, (திவ். திருவாய். 6, 8, 3) இச்சொல் குழு (குழு) விள் நீட்டல் விகாரமாம். ஒப். குழு. வட. குல் = சேர்த்தல்

கூட்டு, பி. வி. [முன்னது] 1. திரளச்செய்தல் 2. இணைத்தல் 3. அதி கப்படுத்தல்

குண்டனி, பெ. [குடியிருந்தவள்] கற்பழிந்தவள். இது வடசொல்

துண்டனி, } பெ. [குட்டிச் சொல்வது] குறளைச்சொல் துண்டனி, } பெ. [குட்டிச் சொல்வது] குறளைச்சொல்

கூளி 1, } பெ. [ஒருங்கு திரண்டது] 1. சபை 2. இந்தார் 3. கூட்டடம், } குடும்பம், மந்தை. கூளியர்=[திரண்ட படையின்] போர் வீரர். ஒப். கூலி, கூளி

கூளி 2, பெ. [முன்னது] கூட்டுவோன், சேனைபதி

கூலி, பெ. [முன்னது] 1. போர்வீரின் வேதனம். 2. பணியாளர் வேதனம். 3. [சார்புபற்றி] பணியாளன்

குற-ழ் <குழு-ல் <உழு-ல் <உள்

குறு-ழ், } த. வி. [வளைதல்] குனிதல், சுருள் “அவனுங்கே பாராக் குறுழ்-னுடு, } குறமா” (கலித். 65, 10) ஒப். கொடுகு. குறு எலுஞ் சொல் “குழல்” சொல்லின் மருது. ஈண்டு முகரம் நகரமாயிற்று

துறு-வணவன், [குறங்குன் து] வெண்புழு. “அணவன்” அணவு (அண்டி) எனுங் துணைச்சொல்லின் திரிபு. (32-ம் பக்கங்காணக)

துறு-க்கு, பெ. [வளைந்து மடிந்தது, குறுகியது] 1. கொக்கி 2. துடை துருக்கு, த.வி. [வளைதல்] 1. தாழ்தல் “இலைப்பொழில் குரங்கின்” (சிந்தா. 657) 2. குறைதல் “குரங்கா வாற்றல்” (கம்பரா. பாசப். 5) ஒப். குறு, குறண்டு, குடங்கு, சுருங்கு, சுருள்

துறு-க்கு, பெ. [முன்னது] 1. கொடுகுதல் 2. கொக்கி 3. சாகா மிருகம். ஒப். குறங்கு. வட. கு ல ங் ங்க, கு லு ங் ங்க. பாளி கு மு ங் ங்க

துறு-ள், } பெ. [வளைந்து மடிந்தது] 1. குள்ளமானது “குண் துறு-டி 2, } கைக்குறட்சுதம்” தேவா. 944, 1) 2. மரத் துண்டம் “ஊனமர் குறுபோல்” (சிந்தா. 2281). குறு காணக. “குறு” கொடுறின் மருதுமாம்.

கூரி, த. வி. [வளைந்து குறகுதல்] 1. வளைதல் “மெய்க்கர்ந்த பணி யொடு” (கலித். 31, 6) 2. கொடுக்குதல் (நெடுங்க. 9. உரை) 3. மெல்லிய முனையாகுதல் “கூர்க்குங்குமிலிலேல்” (தேவா. 367, 8) 4. அறிவு நடப்பாதல் “கூர்த்தவறிவு” 5. விரும்புதல் (திண்மாலை. 124) 6. சினத்தல் (நாலடி. 70) 7. மிகுதல் “பெருவறங்கர்ந்தகானம்” (பெரும்பாண். 23). இச்சொல் கூர்தல் எனவும் கூர்த்தல் எனவும் நிற்கும். வட. க்ஷமா, க்ஷார, க்ஷார = சுவரக்கத்தி. பாளி க்ஷமா ர = சாணைக்கல்

துறை, } பி. வி. [உட்கோடச்செய்தல்] 1. சுருக்குதல் 2. தறித்துறுக்கு, } தல். ஒப். வட. ச்சுறி ந்த

துற்-றம், } பெ. [குறைந்தது] 1. பிழை 2. அவமானம். “குற்றம்” தன்னம், } குற்றுதலினிறு வருவதுமாலாம். குற்று = குழி ($\sqrt{\text{குழி}}$) ஒப். பிழை. இதன் சுயவுருவம் புழை என்பது. இப் பிழை “குழை” யோடினங் கொண்டது.

துச்-சம், பெ. [முன்னது] புறந்துற்று மொழி. வட. குத்ஸா

கோச்-கு 1, உரி. [முன்னது] சிறு

கோச்சை, பெ. [முன்னது] 1. இழிவு, 2. இழிந்தவன். வட. குத்ஸா

துச்ச-சம் 1, பெ. [முன்னது] 1. குறள் (திவா.) 2. கண் (அக. நி.) 3. குறலைப்பேச்சு (திவா.) வட. கும்ப்ஜி

துச-ம், [சுருங்குவது] பெண்கள் மார்பு. இது வடசொல்.

துச்ச-றம், பெ. [? கு-னுள்ளது] யானை. வட. குஞ்சி. ஒப். இமலீ. குஞ்சி கூம்புதல், குவிதல்

துச்சி, உரி. [குறுகிய] சிறிய

துச்சி, பெ. [முன்னது] பறவை ஆகியனவற்றின் சிறியகை

கோஞ்-சம், பெ. [முன்னது] சிறிது

தன், } உரி. [குறுகிய] இது குஞ்சிரிப்பு ஆகிய தொடர்களில் புன் கோன், } எனும் சொல்லிலுக்கிணையாய் வருவது. கொன் = படனின்மை (தொல். சொல். 256) குன்னின் மருஷ போலும்.

து, உபசருக்கம். [முன்னது] இது வடசொற்களில் வருவது, குங்கராம, கு-தர்க்க ஆகியவற்றிற்போல. கும>குன் எனும் வழியாகவே இது கடை நிலைகெட்டு வந்ததுபோலும்.

குண-கு <குழி <உழி-ல் <உள்

குண-கு, த. வி. [உள்நோக்கிச் சாய்தல்] வளைதல், கோடுதல். ஒப். கூன்

துண-க்கு, பெ. [வளைவு] பொழுது மீட்டு வருந்திசை, கிழக்கு. ஒப். குடக்கு, சொடி, சொண்டல். வளைவு எனும் பொருளில் “நாயின்வாலைக் குணக் கெடுக்கலாமா” எனும் பழமொழி காண்க.

கோண்-ல், பெ. [குணக்கின் மருஷ] 1. கிழக்கு. 2. கீழ்காற்று (புறநா. 34, 22) 3. மழைமேகம் 4. மழை 5. மாரிகாலத்தில் விதைக்கும் ஒரு பயிர்

கோண்மீ, பெ. [முன்னது] 1. மேகம் “குணக்கேர்பு காலத்திற்கூன் நிய கொண்மூப்போல்” (கலித். 82, 1) 2. ஆகாயம். இச் சொல் கொண்மூக்கொண்ணலூக்குணகு என வந்திருத்தல் வேண்டும். ஒப். மலீ. கொங்கு

துன-கு, த. வி. [குவிந்து மெல்லென ஒலித்தல்] கொஞ்சிப் பேசதல் (திருப்பு. 20). ஒப். கொஞ்சு

துளை, } பெ. [வளைந்தது. ஒடுங்கியது] கூர் கோளை,

துந்-தம், பெ. [குரியது] 1. வேல் (பு. வெ. 4, 7) 2. ஏறிகோல் (சீவக. 1678) ஒப். குத்து, குனு. வட. குந்த

கோண்ணு <குண-கு <குழி <உழி-ல் <உள்

கோண்ணு, த. வி. [வளைதல்] 1. வளைந்திருத்தல் 2. நெறிபிறழல். ஒப். கோடி

கோணை-ம், பெ. [வளைந்து மடிந்தது] 1. முடக்கு 2. மூலை 3. மூஞ்சி (பிங்). கோடு காண்க. வட. கோண, நக்கேறாண

கோணி, [முஞ்சியள்ளது] பன்றி. வட. நக்கேறாணி ன்

கோணை-ல், பெ. [முன்னது] 1. வளைவு 2. கூன்

கோணி, பெ. [முன்னது] 1. வளைவு 2. மாறுபாடு “கோணக்களிற்றுக் கொடித்தேர்” (சீவக. 28)

துண-ம், பெ. [வளைவு] 1. திரிப்பு 2. வில்குாண் 3. கயிறு 4. போக்கு (வளைவத்தன்மை). வட. நக்கு னை

துணை-லை, பெ. [உடலை வளைத்தல்] ஒரு குத்து, ஒப். குடம், குடங்கம், கொட்டி, குத்து

துணு, பெ. [குறண்டுவது] புழு. ஒப். குறவணவன். வட. நக்குமாண

குனிகுண-குகுழுகுழுல்குஉள்

குனி, த. வி. [வளைதல்] 1. வளைதல் “குனிவளர்ச்சிலை” (சிந்தா. 486) 2. வணங்குதல் (சூடா.) 3. தாழ்தல் (சூடா.) 4. இரங்குதல் (சது.) 5. வீழ்தல் (சீவக. 2293) 6. ஆடுதல் “அன்பரெஞ்சுடு ருக்குனிக்கும்” (திருக்கோ. 11) 7. சூரல்நடுங்குதல் 8. [பி. வி.] வளைத்தல் “குனித்தப்பருவமும்” (தேவா. 11.4.) இது குனித வென்றும் குனித்தலென்றுமாம்.

துனிப்பு, பெ. [முன்னது] 1. வளைகை 2. ஆடல் (திருவாச. 10, 3) 3. தாழ்வு

துந்து, த. வி. [முன்னது] 1. வளைதல் “குந்துவன்னெடுஞ்சிலை” (கம்பரா. பிரமாத. 56) 2. மடிந்து உட்காருதல் 3. நொண்டி நடத்தல்=கெந்துதல் 4. தவறுதல்.

துனி-லு, வி. [முன்னது] உடல் வளைந்து ஒடுங்குதல். ஒப். கொடுகு, கூலு

கூனு, வி. [முன்னது] வளைதல், முதுகு கோடுதல். இதனால் “குன்”, நத்தைக்கும் ஆந்தைக்கும் பெயராம். குனி=வளைந்தவள்

கூத்து, பெ. [உடலை வளைத்தல், வளையமாய் வருதல்] நடனம். ஒப். கூள், கூடி, கொட்டி, குடம், குடந்தம், கோடியர், குனி. வட. கூர் ந்த=குதித்தல், விளையாடல். கூர் ந்த நம் =விளையாட்டு

கூப்பு <கோடு-கு <குழை <உழல் <உள்

கூப்பு, பி. வி. [வளைத்துக் கவியச்செய்தல்] 1. கைகுவித்தல் (சீவக. 430) 2. உயர்ந்து கவிந்து நிற்கச் செய்தல் “கூப்பியகனகமாழையால்” (சீவக. 913) 3. சுருக்குதல். ஒப். குப்பு

கூம்பு, த. வி. [முன்னது] 1. ஒடுங்குதல் (சூடா.) 2. குவிதல் “செய்ய கமல மலர் கூம்பு” (நெடத். சந்திரோ. 2) 3. ஊங்கங் குறைதல். ஒப். கும்பு, சோம்பு, சாம்பல்=கூம்பிய மலர்

கூவ-ல், பெ. [உட்கவிந்தது] 1. குழி 2. கிணறு. வட. கூ. ப. இதற்கு குத்து அப் என வட்டநாலோர் சொல்லும் பிறப்புப் பொருந்தாது. ஒப். மலை. கொப்பம்=யானை பிடிக்குங்குழி

கோம்பு, த. வி. [குவிந்து பொருமுதல்] சினத்தல் (பின்.) வட. குப், கூடா ம்ப்லு ஒப். மலை. குப்பு=(பொருமு) அனல்

ஓர் வழியடிச்சொல்லிற் பிறங்கள்

89

கோம்-பல், பெ. [முன்னது] 1. சினங்கொள்ளல். 2. [பி. வி.] கடிதல். வட.. குப், கூடா ம்ப்லு

கோப-ம், பெ. [முன்னது] 1. சினம் 2. வெறுப்பு 3. மிகுத்தல். வட.. கோப. ஒப். மலை. கொம் பிக்க. தம்பலப்புச்சி, ஒரு வகைத் துக்கல் எனும் அர்த்தங்களில் கெழுவின் கீழ்க் காண்க. உறைத்த நிறம் எனும் அர்த்தமுள்ள இக் கெழுச் சொல்லில் [கெழு <எல் <எழு] நின்று கெம்பு, செம்பு ஆதியனவும் கொவலை, சுவப்பு கோபம் கோபம் ஆதியனவும் பிறக்கும். இவற்றைப் பிருண்டுக் கண்டு மகிழ்க.

கோம்பை, பெ. [குவிந்தது, கூம்பியது] 1. தேங்காய் முதலியவற்றின் மேற்கூடு 2. அறிவற்றவன்

கோம்மை, பெ. [குவிந்து திரண்டது] 1. இளமுலை (பரிபா. 22, 30) 2. மார்பு 3. [சார்பு பற்றி] இளமை, அழகு, வலிமை 4. திரட்சி (சூடா) 5. வட்டம் (பின்.) 6. பெரிதாங் தன்மை “அம்மையு மழகுங் கொம்மை யொடு கழுமி” (பெருங். உஞ்சைக். 40. 210) 7. கொத்தளம் 8. வீடு 9. அடிப்புக் குமிழ் 10. கதவுக் குடுமி 11. குவிந்து திரண்ட ஒரு காய்க் கொடி 12. கை குவித்துக் கொட்டுகை

கோங்-கை, பெ. [முன்னது] 1. முலை (சிலப் 4. 49) 2. மரத்தின் மருடி

கோம்-மட்டி, பெ. [முன்னது] திரண்ட காயுள்ள கொடிவகை. ஒப். தும்மட்டி

கோம்-மி, } பெ. [குனிந்து கைகொட்டுவது] கைகொட்டிப் பாடியாகுமிமி, } கோப-பி, } பெ. [முன்னது] குதித்து விளையாடுகை. வட. கு மா வ தும்-மட்டி,

கேரமா-ளி, பெ. [முன்னது] நகைக் கூத்தாடுவோன். ஒப். கோணங்கி. மலை. கோடங்கி

துமா-ரன், பெ. [குவிந்து திரண்டு இளமை பொருந்தியது] 1. இளைஞ் 2. புதல்வன். ஒப். குழங்கத். இது வட. கு மா ர என்பதின் தற்சமம். ஆயிலூங் தமிழ் வழியடியாகிய குழையினின்றே பிறங்கது; குமாரன் <கொம்மை <குவி <கும்பு <கொடுகு <குட <குழை எனவரும். குத்தாது என்கில் சாவோன் என வடநாலோர் கூறும் வரலாறு பொருந்தாது.

துமரி, பெ. [முன்னது] 1. கண்ணி 2. புதல்வி 3. துர்க்கை (சிலப். 11. 214) 4. [நித்திய இளமை] அழியாலை (சிலப். 10, 123.)

கோம-ளம், பெ. [முன்னது] 1. இளமை 3. அழகு (சூடா.) 3. மென்மை “கோமளக் கொழுங்து” (திருவா. 5, 68) 4. [கொம் கை பொருந்தியது] கறவைப்பாசு (சூடா). மாண்சுக்க வகை எனும் அர்த்தத்தில் கெழுவின் கீழ்க் காண்க. வட. கோம ஒப். கு மா ர

குவி <குமி <கூம்பு <கோடு-கு <குழை <உழு-ல் <உள் குவி, த. வி. யும் பி. வி. யும் [வளைந்து கூடுதல்] 1. கூம்புதல் 2. செருங்கக் கூடுதல் (திவா.) 3. திரண்டு உயருதல் 4. உருண்டு திரனுதல் 5. சருங்குதல். ஒப். மலை கு ஞ கு க=உள்விழல், பெருமிதங் கொள்ளல்

குவி, பெ. [திரண்டு உயர்ந்தது] சவர் (தணிப்பா. ii, 131, 381)

துவை, { துவி-வு, } பெ. [முன்னது] 1. கும்பவடிவாய்க் கிடப்பது 2. தொகுதி துவி-யல், }

துகை, பெ. [குவிந்து கவிந்தது] 1. மலைப் பொங்து (பிங்.) 2. சமாதி யமை (திருமக. 1913) 3 சிமித் (சீவக. 1906 உரை) வட. ந்கு ஹா, கு ஹா ர

துமி, த. வி. [முன்னது] 1. திரனுதல் 2. [பி. வி.] [திரட்டுதல் குழுங்கிறுக்கச் செய்தல்

தும்பு, { தும்பம் 1, } பெ. [முன்னது] குவியல். ஒப். வட. ந்கு ம் ப்ரஹ தும்பல், }

தும்பம் 2, பெ. [குவிந்து திரண்டது] 1. குடம் 2. முதுகின் மேற் பக்கம். வட. கு ம் ம்ப்ரஹ

துமை, த. வி. [? குவிந்து நெருங்குதல்] 1. குழையவேகுதல் 2. குழம் புதல் 3. இறகுதல் 4. சேர்தல் 5. அழிதல் 6. [பி. வி.] துவைத்தல் (தேவா.; 44, 6) 7. இடித்தல் 8. வருத்துதல் “ஆவி திகைக்க ஜவர் குழைக்குஞ் சிற்றின்பம்” (திவ. திருவாய். 6, 9, 9)

துழுக்கு, பெ. [குவியலானது] 1. மொத்தம் 2. பெருங்தொகை 3. கூட்டம்

துழு-று, { த. வி. [குமைந்து எழுதல்] 1. கோபித்துக் குமிழிகொள் துமிழு, } ளல் 2. முட்டிப் பீரிடுதல் 3. வருங்துதல் 4. குழுப்பி ஒலித்தல் 5. எதிரொலித்தல்

துழு-லம், பெ. [முன்னது] பேரொலி. ஒப். வட. து மு ல

துமிழ், பெ. [குவிந்து திரண்டது] 1. திரள் வடிவம் 2. நீரில் உண்டா கும் புற்புதம் 3. ஏருத்தின் திமில் 4. நீர் வடிக்கும் செடிவகை

துமி-ழி, த. வி. [முன்னது] 1. குமிழியிடுதல் 2. மயிர் [?குவிந்து] சிலிர் ததல் (பிங்.) 3. [பி. வி.] ஒலிக்கச் செய்தல். குழுறுதல் காண்க. துழு-தம், பெ. [? குவிவது, கூம்புவது] 1. மிகுதி 2. படைப் பிரிவு 3. ஆம்பல். இவ்வீற்றந்தர்த்தத்தில் வட. கு மு ந்த. இதனை “கு=எவ்வளவு முந்த=ஆங்கத்கரம்!” என்னும் அர்த்தங் கொண்டு ஆம்பலுக்குப் பெயராயிற்ற என்றவிலும், பகல் முழு தும் கூம்பியிருத்தலால் ஆம்பலைச் சுட்டிற்றென்பதே அதிக பொருத்தமுடைத்து.

துப்பை, பெ. [குவிந்தது] 1. குவியல் “குன்றெனக் குவைஇயு குன் றுக் குப்பை” (பொருந் 244) 2. கூட்டம் 3. மேடு (சூடா.) 4. சொத்தை. கும்பல் காண்க.

துப்பம், பெ. [முன்னது] 1. கூட்டம் 2. சிற்றூர். ஒப். வட. கு ம் ப்ரஹ

துப்பி, பெ. [முன்னது] 1. ஒருவகைக் குடுமை (புறா. 56. உரை) 2. சிமித் 3. ஒரு காதணி

துப்பாயம், பெ. [குவிந்து மூடுவது] சட்டை (சீவக. 481) வட. கு ர்ப் பா ஸ, கூ ர்ப் பா ஸக

கோப்-பளம், { பெ. [முன்னது] குமித் போன்ற பரு (பெருந். உஞ் கோப்-புளம்,) } பெ. [முன்னது] குமித் போன்ற பரு (பெருந். உஞ் கோப்-புளம்,)

கோப்-பளி, { த. வி. [முன்னது] 1. குமிழி கொண்டு வருதல் 2. கோப்-பளி, } கொப்பளங் கொள்ளல் 3. வாய் குமித்தல்

4. [பி. வி.] வாயை அலசி உமித்தல் 5. நீர் முதலியன பீரிட டோடாச் செய்தல் (சீவக. 1889)

கோப்-புழி, பெ. [முன்னது] நாபி. இது தொப்புள் எனவும் ஒவிமாற் றுல் பொக்குள் எனவுமாம்.

கோப்பம், பெ. [உட்குழிந்தது] பெருங்குழி. வட. கூ ப

கோப்பரை, பெ. [முன்னது] பெரும்பாத்திரம்

கோப்-பு, { பெ. [வளைந்தது] 1. மரக்கிளை (மணி. 24. 86) கோம்-பு, } 2. கோல் 3. விலங்கின் கோடு 4. ஊதுகுழல் கோம்-பர், } 5. நீர் வீசுங் கருவி. ஒப். கோல், கோடு

கோப்-பரம், பெ. [முன்னது] முழங்கை. வட. கூ ர் பர

கோ 2, த. வி. [குவிந்து மூடுதல்] 1. கவிந்து கொள்ளுதல் “வல்லி ருள் கோத்தது கருங் கடல் கொள்ளொ கொண்டென” (கம்பரா. இலங்கை கேள்வி. 3) குற்றிப் பினைத்தல் எனும் அர்த்தத்தில் கொழுதலின் கீழ்க் காண்க.

கோப்-பு 2, பெ. [முன்னது] கவிவு “நீப்பருங் துயர் கோப்புக் கொள் ளவும்” (விநாயகபு. 7, 3)

கோந்து 2, பெ. [குவிந்து கெருங்கியது] 1. குலை “கொந்து போது” (திருவாச. 6, 30) 2. திரள் 3. குடும்பம்.

கவி <குவி <கூம்பு <கோடுகு<குழை <உழல் <உன்

கவி பி. வி. [வளைத்தல், குவிதல்] 1. வளைதல் 2. மூடுதல் “வான் கவிந்தவையம்” (நாலடி. 8) 3. சூட்டுதல் “இளையவற் கவித்த மோலி என்னையுங் கவித்தி யென்றான்” (கம்பரா. விடீண. 145) 4. [த. வி] கருத்துன்றுதல் 5. சரிந்து விழுச்செய்தல் “அருங்கரை கவியக் குத்தி” (பட்டினப். 223)

கவி. பெ. [கவிந்தது, ?கருத்துன்றுமவன்] 1. குரங்கு. இக்குரங்குச் சொல்லுங் குடங்குதல் (வளைந்து) கவிதலையே காட்டுகின்ற மையை ஞோக்குக. வட. கபி இதனைக் கம் ப் = நடுங்குதல் எனும் அடியினின்று பிறப்பித்தல் அத்துணைப் பொருத்தமாகாது. 2. அறிஞன் “குவிகாலாகுவார் காண்குவார் மெய்ப்பொருள்” (கம்பரா. இரண்யன். 32) 3. மந்தல பாடகன் (சூடா.) 4. பாவலன் (திவா.) 5. பாட்டு (பின்.) வட. கவி இதனை கு=சத்தமிடல் எனுங் தாதுவினின்றும் பிறப்பிப்பர் வடதாலோர். தமிழ்க் கவி=கருத்துன்றுதல் எனும் அடியே அதிக பொருத்தமுள்ளது. ஒப். ஆகுத = கருத்த, அவா; கவாரி = தன்னையே கருத்தருவான்

கவி-ஞன், பெ. [கருத்துன்றுமவன்] 1. பாவலன் 2. சக்கிரன்

கவி-கம், } பெ. [வளைந்தது] கடிவாளம். வட. கவி க

கவி-சனை, } பெ. [கவிந்து மூடுவது] 1. உறை 2. கோவணம் 3. சேணம். ஒப். வட. கெள பீ. ந. இச்சொல் கூப்பு=கிணறு எனும் அடியால் வருவதெனல் பொருந்தாது. வரினும் கூப எனுஞ் சொல்லும் தமிழ்தியாய்ப் பிறந்ததேயாம்.

கவ-சம். பெ. [கவிந்து மூடுவது] 1. போர்ச்சட்டை “புலிநிறக்கவசம் கூம்பொறி சிதைய” (புறநா. 13, 2) 2. இரட்சா பங்தனம் 3. மருத்துப்பாண்டம் மூடுஞ் சிலைமன். ஒப். காவல். வட. கவச

கவி-சை, } பெ. [குவிந்து திரண்டது] வயிற்றுக்கட்டி

கவி-த்தம்- பெ. [முன்னது] 1. விளாங்காய் 2. கைம்முட்டி. வட. கபி த் தலை. இச்சொல்லினுக்கு “குரங்குகள் நிற்கும் மரம் (கபி × ஸ்தலை)” என வடதாலோர் சொல்லும் உற்பத்தி

அமையாது. விளாத்தியில் மட்டும் குரங்குகள் நிற்பனவல்ல அன்றே?

கவி-கை, பெ. [கவிந்தது, வளைந்திருப்பது] 1. வளைவு 2. குடை (குறள் 389) 3. கவிந்த கை (இருசொல்), தியாகம் (பு. வெ. 9, 29)

கவி-படு, பெ. [முன்னது] 1. மூடுகை 2. மேற்கட்டி 3. குடை 4. ஒர் இராசி

கவி-ழி, த. வி. [கீழ் நோக்கிக் கவிதல்] 1. தீலை இறங்குதல் “குவணை கவிழ்ந்து நிலநோக்கும்” (குறள் 1114) 2. குனிதல் (யாப். வி. 30) 3. தலை கீழாதல் 4. நிலை குலைதல் 5. அழி தல் 6. முழுகிப்போதல் 7. [பி. வி.] மூடுதல் 8. ஒழுக விடல் “இரு கவள் கவிழ்த்த” (கல்லா. கண.). ஒப். வட. ஓங்று= வளைதல் ஆதியன

கவு-ள், பெ. [கவிந்தது, திரண்டது] 1. கன்னம் (சீவக. 2050) 2. யானையின் உள்வாய் (புறநா. 308) 3. பக்கம் (சீவக. 2967) 4. முழுங்காற் சில்லு. வட. கபோ ல. இதற்கு கம் ப் = நடுங்குதல் எனும் பொருந்தாத் தாது கூறுவர் வடதாலோர்.

கபா-ல், } பெ. [முன்னது] 1. மூடி 2. தலையோடி 3. இரப்கபா-லம், } போர் கலம். வட. கபா ல. ஒப். கவள்

கபோ-லம், பெ. [முன்னது] கன்னம். இதுவடமொழியிருவது. ஒப். மலை. கவி ள்

கவா-ளம், } பெ. [முடிக்கட்டுவது] காயக்கட்டு கவ-ளம், }

கவ-ளி, } பெ. [கவித்துக் கட்டியது] வெற்றிலைக்கட்டு, புத்தகக் கவ-ளி-கை, } கவ-ளி. வட. கவி கா = புண்மூடிக் கட்டுஞ் சீலை

கவ-டி, } பெ. [கவிந்தது] 1. சிப்பி. 2. வெள்வரகு. வட. ககவா-டி, } பர் ந்த=சிப்பி

கவா-டம், பெ. [கவிந்து மூடுவது, காவல் பண்ணுவது] 1. கதவு 2. [திரட்டியது] பொதி. ஒப். கவசம், காவல். வட. கபாற். வடதாலோர் இச்சொற்கு தாதுகாட்ட அறியார்.

கவ-வி, பி. வி. [கவிந்து சாய்தல், உள்விழுத்தி மூடுதல்] 1. கையால் தழுவுதல். “கண்ணு நுதலுங் கவஞநுங் கவவியார்க்கு” (கவித. 88, 17) 2. முயங்குதல் 3. அகத்திடுதல் (திருக்கோ.

108) 4. விரும்புதல் (சீவக. 1658) 5. [த. வி.] பொருந்து தல் “பவபயங்கவவ” (ஞான. 62, 21) 6. நெருங்குதல் (கம்பரா. மூலபல. 160) ஒப். அவவ <அகவ> <அய>. “தமிழ் மைப்புறம் வரலா” ந்தில் கவவ ஆதியனவற்றை அவவினின் றம் பிறப்பித்துள்ளோம் (பக். 35). கவிதவினின்று பிறப்புக் கோடல் அதிக பொருந்தமுள்ளதென்பது ஊன்றிய ஆராய்ச்சி யாற் புலமாகின்றது

கவ-ல், } த. வி. [கவிந்து சேர்தல், அங்குமிங்கும் சாய்தல்] மனம் கவ-லி, } வருந்துதல் (சீவ. 1456)

கவ-லை, பெ. [முன்னது] 1. சஞ்சலம் (மணி. 30, 63) 2. அச்சம் (திவா.) 3. [வளைந்து செல்வது] பிரிந்து போம்வழி. ஒப். கவர் 4. மரக்கிண 5. [இகுவிந்தது] செங்கிணை 6. [?கவிந்தது] ஏற்றம்

கவ-ற்று, பி. வி. [முன்னது] அங்கலாய்க்கச்செய்தல் (நாலடி. 306)

கவ-ல்வி, } கவ-லலி, } பெ. [முன்னதன் பெயருருவங்கள்] 1. விருப்பம் 2. மன கவ-ற்கி, } விசாரம் கவ-ன்றல், }

கவ-ர், பி. வி. [கவிந்து சாய்தல், உள்விழுத்தி மூடிதல், பலவாகப் பிரிதற்கு இடமாயிருத்தல். இது குவிதவின் வேலெரு நோக்கு] 1. விரும்புதல் (திவா.) 2. அழைத்தல். ஒப். அகவி 3. வசப் படுத்தல் (தேவா. 61, 1) 4. நூக்கல் (குறள் 100) 5. முயங்குதல் (கவித. 94, 33) 6. அகப்படுத்தல் (பதிற்றுப். 84, 12) ஒப். கவவி 7. கொள்ளையிடல் (பு. வெ. 3, 15, கொளு) 8. கடைதல் (திவா.) 9. [த. வி.] பலகாலாகப் பிரிதல் (புறநா. 35, 8) 10. [கவர்த்தல்] கவடி படிதல்

கவா-அன், பெ. [கவரும் அவன்] கள்வன் “விண்ணுயர் விறல்வரைக் கவாஅனெருவன்” (இலக். வி. 580 உரை)

கவ-ர், பெ. [கவிந்து சாய்வது] பலவாகப் பிரிகை (சீவக. 1212) 2. பிரியுங்கிணை 3. சுவர்ச் சந்து 4. வஞ்சகம் (சேதுபு. விதும. 118) ஒப். கவடம் 5. வாழை (பிங்.)

கவர்-வு, பெ. [முன்னது] 1. விருப்பம் (தொல். சொல். 362) 2. இ முக்கை 3. துக்கம். ஒப். கவல்வு ஆதியன

கவ-டி, } கவ-ட்டை, } பெ. [முன்னது] 1. மரக்கிண (சீவக. 1389) 2. து டைச் சந்து 3. பிரிவு (மலைபு. 34) 4. அடிவைப்பு கவ-வை 1,

கவ-டம், பெ. [வளைந்த தன்மை, இரண்டாய் மடிந்து பிரிகை] வஞ்சனை. ஒப். கவர்வு, கரவு. வட. கப ற்ற=வஞ்சனை. * வஞ்ச எனும் தாதுவும் வளைவு எனும் பொருளுள்ளதாய் தமிழடியிற் பிறந்ததாய் உள்ளதே என உய்த்துணர்க. வஞ்ச<வாங்கு <வணங்கு <வளை <உழ.ஸ் <உள் எனவரும்.

கவவ, த. வி. [முன்னது] 1. கவடி படிதல் 2. உட்படித்தல்] உள் தாதல் “கவவ இய கற்பினை” (கல்லா. 6, 22) 3. [பி. வி.] அணத்தல் (குறிஞ்சிப். 185) 4. அகத்திடுதல் (புறநா. 19, 18)

கவவ, பெ. [முன்னது] 1. பிரிவு 2. மரக்கிணை 3. கவர்த்ததடி (அகநா. 34) 4. கவர்த்த வழி (சூடா.) 5. காடு (பிங்.) 6. கோட்டை

கவ-னம், பெ. [கவீத்தனுறைகை, பிரிவுபடவிடுகை] 1. கவிபாடுகை. வட. கவ்ய 2. கருத்துநிறைகை பி. வேசம். ஒப். வட. ந்கமா. 4. [குவிந்து நெருங்கியது] காடு (திவா.) ஒப். வட. ந்கஹா 5. படை (சூடா.) ஒப். வட. கந்தந 6. கலக்கம் (திவா.) 7. வெப்பம் (சூடா.)

கவ்-வை 2, பெ. [முன்னது] 1. கவனித்தற்குரியது 2. கவலை 3. தனப்ம் (கம்பரா. திருவா. 63) 4. பொருளும் 5. பழிச் சொல் 6. ஒலி (பு. வெ. 12, பெண்பாற். 10)

கா, பி. வி. [கவிந்து உள்ளடக்குதல்] 1. தடுத்தல் “செல்லிடத் துக்காப்பான் சினங்காப்பான்” (குறள், 301) 2. செறித்து வைத்தல் “சிறை காக்குங் காப்பெவன் செய்யும்” (குறள், 57) 3. தீமை விலக்கிப் புரத்தல் (மணி. 23, 17) 4. எதிர் பார்த்து அடங்கியிருத்தல்

கா 1, பெ. [முன்னது] 1. சோலை (புறநா. 23, 9.) 2. தீமையின் விலக்குகை

கா-வல், பெ. [முன்னது] 1. வேலி (பிங்.) 2. மதில் (பிங்.) 3. சிறை 4. செறித்து வைப்போன் 5. நாடு (புறநா. 5, 6, 6. கவசம் (சீவக. 798) 7. எதிரின்றி வைத்தல் (மணி. 22) 209.)

கா-ப்பு, பெ. [முன்னது] 1. வேலி (பிங்.) 2. மதில் (பட்டினப். 41) 3. கோட்டையின் உட்கிட்டி (பிங்.) 4. கதவு. ஒப். கவாடம் 5. காவலான இடம், ஊர் (கவித. 110, 1) 6. சிறை 7. அரச முத்திரை (கவித. 94, 43) 8. அரசன் நூக்கற்கு ரியபொருட்கள் (சீவக. 1873) 9. கையிற் கவசமாயனியும் நாண், வளையல் 10. நூலின் தலைப்பிற் கடவுள் துதி

காவு 1, பி. வி. [கவித்துக்கொண்டு செல்லல்] 1. சுமத்தல் (புறநா. 206) 2. பொறுத்தல்

காவு, பெ. [சுமப்பது, காப்பது] 1. சிறுதெய்வங்களுக்கிடும் பலி. ஒப். பிராக்ருதம் நக்ஞா உ 2. காவற்பொட்டு மம

கா 2, . பெ. [சுமத்தலுக்குரியது] 1. காவடித்தன்டு (குறள், 1163) 2. துலாக் கோல் 3. சூப்பெட்டி (சீவக. 826)

காவு 2, பி. வி. [கவிந்து சாய்தல்] இச்சித்தல் (தேவா. 338, 1) ஒப். கவி. வட. க ம்

காமி, பெ. [முன்னது] விருப்பம் ‘‘காம் உறுதல்’’. கவித. 80, 14 இல். “காமரு நோக்கன்” எனவருவதை “விருப்பம் மருவு கின்ற!” எனப் பொருள் கொடுத்தோதுகின்ற நச்சினார்க்கினி யர், இத்தொடரின் முதல் அங்கம் காமர் கடைக்குறைந்துநின்றதென்பர் (உரை). ஆயின் காமர் எனுஞ் சொல்லும் காமம் (=காம் + அது) எனப் பிரிதலால் காம் என்பதாகும் ஒர் தமிழ்த் தனிச்சொல்லாம் என உணர்க.

காம-மி, பெ. [முன்னது] 1. விருப்பம் 2. ஸ்திரிபோகம் (குறள், 1092) 3. விரும்பிய பொருள் (திவ. இயற். 2, 92) வட கா ம

காம-ர், பெ. [முன்னது] 1. விருப்பம் (கவித. 39, 1) 2. [விரும்பப்படுவது] அழகு (புறநா. 1, 1) இச்சொல்லை காமம் + மருவு எனக் கொண்டு கூட்டலன்று, காமம் எனும் சொல்லின் மருஷ (களம்—களர் என ஆகியமைபோல) எனக் கொள்வதே சிறப்பித்து.

*காந்தமி, பெ. [கவர்ந்திமுப்பது] 1. இரும்பைக் கவருங்கல் 2. [கவர்வது] அழகு 3. மின்சாரம்

காத-ல், பெ. [உள்ளத்தைக்கவருவது] 1. வேட்கை “காதலாற் காம பூமிக்கதிரொளி யவருமொத்தார்” (சீவக. 189) 2. அங்ப (அகநா. 55) 3. பத்தி (திவ. திருமாலை. 26)

காத-லி, பி. வி. [முன்னது] 1. விரும்புதல் 2. அங்பு கூர்தல்

க்வி-வி, பி. வி. [கவித்து உட்சொலுக்குதல்] 1. ஆவலோடு பற்றுதல் “கவ்வித் தோறின்னுங் குணுங்கர் நாய்” (நாலடி. 322) 2. கடித்தல் 3. தின்னல் (பொருந. 184)

கதுவி, பி. வி. [முன்னது] 1. பற்றிப் பிடித்தல் “கராவதன் காலி ‘னைக்கதுவு’” (திவ. பெரியதி. 2, 3, 9) 2. [த. வி]. * கலங்குதல் 3. படிதல் (வேதா. கு. 107)

ஓர் வழியடிச் சொல்லிற் பிறந்தன

97

கவ-னம், பெ. [கவ்வும் அளவு] 1. வாயளவு கொண்ட உணவு 2. மாணைத்தீன் 3. சோது. வட. க வ வ

கோய்<குவி <கூம்பு<கோடு-கு <குழி <உழி-ல் <உள்

கோய், } பி. வி. [குவியச் சேர்த்தல், சேர்த்தெடுத்தல்] 1. சிலை கோசு-வி, } யைச் சுருக்கிச் சேர்த்தல் “கோடிப்புந்துகில் கொய்து” (பெருந். இலாவாண. 5. 165) குவிந்து சிலீர்த்தல் (மலைபடி. 572) 3. சேர்த்துப் பிடுங்குதல் (பெருந். இலாவாண. 19. 161) 4. கூட்டியறுத்தல் (மதரைக். 271) 5. தெரிந்தெடுத்தல் (கோயிற்பு. பதஞ்ச. 54)

கோய்-யகம், கோய்-சகம், கோய்-கவனம், } பெ. [முன்னது] 1. குவியச் சுருக்கிய உடை 2. அலங்காரத் தொங்கல் கோசி-சகம், கோசி-சகம், } கோசி-கமி, கோசி-கமி, } பெ. [? முன்னது] 1. ஆடை 2. பட்டாடை கோசு-து, } பெ. [? குவிந்து மொய்ப்பது] தொங்குங் கயிருதியன் கோது-து, } வற்றில் மொய்க்கும் ஈ. இச்சொல் குச்சு எனும் அடியாய்ச் சிறுமையையும் காட்டுவதாகலாம்.

கோந்-து 2, பெ. [குவிந்து ஒன்றுசேர்ந்திருப்பது] 1. குலை (திருவாச. 6, 30) 2. திரள் 3. குடும்பம் 4. கைப்பிடியளவு. வட. மஞ்சு ச் ச்சுறை தனு. மஞ்சு ச் ச

கோந்-நாமி, பெ. [?குவிந்தது] கோட்டை மதிலுறப்புகளுளொன்று. ஒப். பாளி, கொ ந்தறை க

கோசி-கு 2, பெ. [குவிந்தது] 1. குஞ்சம். வட. மஞ்சு ச் ச்சுறை கூசி-சமி, பெ. [முன்னது] 1. கொய்யகம் 2. கொத்து. வட. மஞ்சு ச் ச்சுறை *

துஞ்ச-ம் 2, பெ. [முன்னது] 1. கொய்யகம் 2. கொத்து 3. ஈயோட்டி. வட. கூ ர் ச

துஞ்சி, பெ. [முன்னது] 1 குடும (திவா.) 2. உச்சிமயிர் (சீவக. 2792) 3. கலை 4. சிற்றலுக்களெனும் அரசவிருது (சீவக. 437) வட. கூ ர் ச

துஞ்சி, பி. வி. [குவிய வளைத்தல்] 1. கால் நூக்கி வளைத்தல் (தேவா. 521, 4) 2. காற்படங் குஞ்சிந்தங் (குடா.) ஒப். குஞ்சு. வட. கு ஞுச்

கோஞ்சு, த. வி. [உதடிகளைக் குவித்து மெல்ல ஒலித்தல்] 1. மழைல் பேசுதல் 2. இனிதாய் ஒலித்தல் “சிலம்பு கொஞ்சவே” (பாரத. அருச்சனன்றவ. 148) 3. முத்தமிடல். வட. சும் ம்ப. ஈண்டி அடிக்கரம் சகரமாயிற்று.

கோன்னு, த. வி. [முன்னது] தடக்கிப் பேசுதல். மலீ. கொஞ்சு கூசு, த. வி. [குவிந்து சருங்குதல்] 1. அஞ்சிப் பின்வாங்குதல் (கம்பரா. பூக்கொய். 6) 2. நாணுதல் 3. சிலைகுலிதல் (பிங்.) 4. உள்ளிழுக்கச் செய்யும்படியான பரிசமுறல். மலீயாளத் தில் கூசு க எனுஞ் சொல் வளைதல், சருங்குதல் எனும் தலையர்த்தம்பெறும். அதனைக் குஞ்சு க (குவி) எனும் அடியிற் பிறந்ததென்பர். அஞ்சுதல் <அல்குதல்>=சருங்குதலினின்று வந்தவாறு, கூசுதலும் குவிதல்<கொடுகுதலினின்று வந்ததெனக்கொள்க.

கூசீ-சம், பெ. [முன்னது] 1. மயிர் சிலிர்த்தல் 2. நாணம் 3. பயந்து நடிந்குகை. மலீ. கூசு சல்= விரலாதியன உள்ளி முத்துச் சரணடிக்கொள்ளல்

பிழைத் திருத்தம்

பக்கம்	5	வரி	27	இல் எத்தகைத்தது என்பதை எத்தகைத்து எனத் திருத்தக.
,,	81	,,	7	தலையடி அய..... என்பதை வழியடி கவி எனத் திருத்தக.
,,	58	,,	2,10	உள்ள () அடைப்புக்களை கீக்குக.
,,	64	,,	11	கூம்பு 1 எனக் கூட்டுக.
,,	70	,,	24	கொத்து 1 எனக் கூட்டுக.
,,	71	,,	11	கோ 1 எனக் கூட்டுக.
,,	74	,,	9	கூம்பு 2 என மாற்றுக.
,,	80	,,	அடியினின்று 2	இல் கோற்றற என்பதைக் கோற்றற என மாற்றுக.

